

یا مادی

یا حی یا قیوم

در بیان شمس المصطفیٰ فی المعاری

فصل و تحقیق آیت البعرة و لهیت کلام

شوالا و لبیا فضل العرفا فصحا لم العالین شیخ

مولانا صلاح الدین محمد سلیمان بن ابی بکر

المعروف قدس سره فی تفسیر البیضا بالکام

الاضواء فی التفسیر

یا ارحم الراحمین

آساقی جاں پرکن آں ساغر پیشیں را	آں بہر جنل را آں بہر دین را
ز اس سے کہ ز دل نغیزد بار وچ بیامیزد	محمود کند جو ششش مرشد چہ عوایں را
آں بادہ انگوری مرا مت جیسی را	وین بادہ منصور سی مرا مت یاسیں را
خمر است از آں بادہ چہما آذیں بادہ	تا شکنی آں خمر را ہرگز نشینی را
آں بادہ بجز یکدم دل را نکند خرم	ہرگز نکند غم را ہرگز نکند کیں را
یک قطرہ زین ساغر کار نکند چوں زر	جام بقدا بادا وین ساغر زریں را
این حالت اگر باشد اغلب بسخر باشد	آہ کہ بر آندازد او بستر و بالیں را
ز ہمار کہ یار بدازد و سوسہ نفر میبد	تا شکنی از سستی مرشد ملیں را

گر زخم خوری پید و روزنم دگیجو	ز ستم چکند در صف و شتہ گل و نسیر
ہر دیکہ حریفان بکشید یار مارا	بسن آوری یک دم صغیر گریز پادشا

مجلس سخاوت
و یونان مولوی
رومی

و گراو بود و ده گوید که دم دگر بیا هم	همه و ده که باشد بشر پیدا و شمارا
بترانه های شیرین بهارنگار نکیس	یکشید سو خزانده خوب نشین را
و هم گرم سخت دار و که بچا و آفتاب	بزرگ هر آتش و به بپند و او جوارا
بیار کی و شادی چون گار من در آید	بنشین نظاره سیکل تعجب حجاب خدا را
چو جمال او بتابد چه بود جمال خیاں	رخ بچو آفتابش بکشد چراغها را

برویدل سبک و زمین پاسبان	
برهان سلام و خدمت تو حقیقش بهار را	

که تار و تار و بیا بان	فراست ندارد دل و جان ما
بجای نقش و نگار	که است زین نقشها آن ما
چو در ره به بینی بریده سر	که غلطان شود و سنجیدان ما
از و پرس از و پرس اسرار ما	که و بشنوی سر نهان ما
چه بود که یک گشت پدید آمد	شود و بی بهار نهان ما

اسماء بود و نور نورانی
 نورانی چنانچه نورانی
 با دانه زهر بود و نورانی
 نورانی صفت شد و نورانی
 محراب بود و نورانی
 کانت کباب و نورانی
 نسیه نسیه نسیه نسیه
 نسیه نسیه نسیه نسیه
 نسیه نسیه نسیه نسیه

چه بود که منجه پدید آمد
 چه گویم چه دانم که این داستان
 چگونه زخم دم که هر دم زدن
 چه کبکها چه بازاں بهم سپید
 چه جائے سراے بهشت و خاک
 صلاح حق و دین نماید ترا
 گهر باران آں بحسب عثمان ما
 بروست از حد امکان ما
 پریشان تراست این پریشان ما
 میان هولای کُستان ما
 بگلزار و صلت سیران ما
 جمال شهنشاه مطلق ما

و منه ایضا

خورشید بهشت چو گشت پیدا
 مرغ کو چو سایه افکند
 هم ذره بهر گشت موجود
 به گشت شتاین حقایق
 آں لجه چه بود عین آں معج
 هر جزو که بود عین کل شد
 اجزا چه بود مطا هر کل
 ذرات دو کون مشهور و پدید
 زان سایه پدید گشت اشیا
 هم هر ذره گشت پدید
 بنمود هزار سرو بالا
 آں معج چه بود عین دریا
 پس کل باشد سراسر اجزا
 اشیا چه بود ظلال اسما

پند و دیگران جزیره و دلداری
 آن هزاران یوسف و زلیخا
 یوسف و زلیخا که در دلداری
 هزاران یوسف و زلیخا
 یوسف و زلیخا که در دلداری
 هزاران یوسف و زلیخا

صد هزاران یوسف و زلیخا
 صد هزاران یوسف و زلیخا
 صد هزاران یوسف و زلیخا
 صد هزاران یوسف و زلیخا
 صد هزاران یوسف و زلیخا
 صد هزاران یوسف و زلیخا

آفتاب از دستان او
 آفتاب از دستان او
 آفتاب از دستان او
 آفتاب از دستان او
 آفتاب از دستان او
 آفتاب از دستان او

۵
بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله الطيبين الطاهرين

خوشنمید و ماه و اختر قصاں بگر و قشیر
لطفاً تو نظر بانہ از کترین ترانہ ۶
باو بہار پویاں آمد ترانہ گویاں
میں نیار مار گرد گل جفت ہمار گرد
تا فچہ بر کشاید با سر و سر سو سن
تا ستر ہر نہاے از قبر یکسر آید
ایں برگ چوں زبانہا و انمید چو لہا

ایضا نسخہ استقامت

آمد به سار خرم و آمد نگار ما
چونی دریں غریبی چونی دریں سفر
ما را به شک و خم و سب و مازانیت
سوئی بر رخ که بر آں چشمها نشست
شده در گدازش سودا کش چو ما
هر چه بخت مستی سستی میکن بگیر
بجا جو آفتاب بر آتش بگیر رود

چون فیه نثر از نیکو شکر و کسایر
بر خیز تار و پیم لب و دایره
مارا کشان کشید پیوسته چو پیایر
آرام قتل مست و دل بیستایر
شده آفتاب از رخ او یادگار
کار و بهر چه گوئی خمر و غلار
در کش بر و چون رستم شهرایر

بسم الله الرحمن الرحيم

گرجی و تراکی زبان و هندو و عربی و یونانی
را به خود هم گزیده و قسم کرده است که با
هم نبرد و در کارها یکدیگر را شمشیر بیاورد
و دست و پا نشاند و از نظر دیگران بسیار

ایضا

تو جوں سے جو بختا کھنڈا برو ویاہنا
یگر لگاں تو قریبید اکست نشانہ
تا فوس بن شمشیر تا موس عقل شک
بر گنج گاہ مازن ای گنج ستر و ما
تا دانش و چوکاس در پیش تو داناها
بنک پہ کیو کو ذرا میر آ آب عاها

سپوین از خوش بختی بختی
 چو کرد و اندازی بنگر از دامن
 جان غمناک بود و دزد و دزد
 زان کشتن چو بختی بختی
 شش و دوازدهم از دامن
 دشت اندک بود و دزد و دزد
 سبب نیکو بختی بختی
 بختی بختی بختی بختی

اینست
 عاشق خموش خوشتر دریا بچشمش خوشتر
 ایضاً مندر رحمہ اللہ
 ایضا

یاسا چو تخی مستدک لولا کما
 اصغر خدی من حزن و غم
 تجوی اوحی بالوالاسن مقلتی عین الولا
 الصیدیل اوصد فاکل فی جوفہ الفری
 فالوقت بیض فاطم لانت کفرها مستما
 قولوا اصحاب الحی رفقاً لارباب الدوا
 من لیل یمن لعل العرش استوا
 عاشق خموش خوشتر دریا بچشمش خوشتر
 ایضاً مندر رحمہ اللہ
 ایضا

عاشق خموش خوشتر دریا بچشمش خوشتر
 ایضاً مندر رحمہ اللہ
 ایضا

عاشق خموش خوشتر دریا بچشمش خوشتر
 ایضاً مندر رحمہ اللہ
 ایضا

عاشق خموش خوشتر دریا بچشمش خوشتر
 ایضاً مندر رحمہ اللہ
 ایضا

<p>آس سحرشیں را آس سحرشیں را آس سحرشیں را آس سحرشیں را آس سحرشیں را آس سحرشیں را آس سحرشیں را آس سحرشیں را</p>	<p>آس سحرشیں را آس سحرشیں را آس سحرشیں را آس سحرشیں را آس سحرشیں را آس سحرشیں را آس سحرشیں را آس سحرشیں را</p>
---	---

<p>گر زخم خوری بید و درختم و گریه جو زستم چکند در صفت و شسته گل و نسیر</p>	<p>گر زخم خوری بید و درختم و گریه جو زستم چکند در صفت و شسته گل و نسیر</p>
---	---

<p>بر و دیاسه حریفان بکشید یار مارا بمن آوری یک دم صنم گریز پادما</p>	<p>بر و دیاسه حریفان بکشید یار مارا بمن آوری یک دم صنم گریز پادما</p>
--	--

سیرت النبی
و دیوان مولوی
رحمہ

دگر او بوجہ کہ گوید کہ دم دگر بیایم	ہر دم وعدہ کر باشد بفرید او شام
بہشتی سب کو خانہ منسوب خوش قمار	بکشتی سب کو خانہ منسوب خوش قمار
دم گرم سخت وارہ کہ پہا کو خوش	بہشتی سب کو خانہ منسوب خوش قمار
بہشتی سب کو خانہ منسوب خوش قمار	بہشتی سب کو خانہ منسوب خوش قمار
چو جمال او بتابد چہ بود جمال خجماں	بہشتی سب کو خانہ منسوب خوش قمار

ہر دایہ دل سب کو در تین پلہ سب کو	بہشتی سب کو خانہ منسوب خوش قمار
بہشتی سب کو خانہ منسوب خوش قمار	بہشتی سب کو خانہ منسوب خوش قمار

کھارے شمار و بیابان ما	فرارے مدار دول و جان ما
جہاں بچاں نقش و نگار	کہا مست زین نقشما آن ما
چو درہ بر بینی بریدہ سرے	کہ غلطان شو و سگمیدان ما
اڈو پریں اڈو پریں سر را	کہ زوشنوی سر نہان ما
چہ بود کہ یک گشت پلید	شنووی بپاشمائے خان ما

کز شمشید چال و ایندازان
 کز شمشید صفت شد انگار
 کز شمشید چال و ایندازان
 کز شمشید صفت شد انگار

چه بود که سوچه پدید آمد
 چه گویم چه دانم که این داستان
 چگونه زخم دم که هر دم زدن
 چه کیمیا که باز آن بهیم پیوند
 چه بماند سرای بهشت و فکر
 صحن حق و زمین نساید ترا
 گهر بار از آن کجسر حمان
 برونت از حد امکان
 پریشان تراست این پریشان
 میان هوای کشتن با
 بگزار و صفت سیران
 جمال شهنشاه و سلطان

و منه ایمن

نور شمشید زشت چه گشت پیدا
 نه رخ کو چو سایه انگشت
 بهم هر پدیده گشت پیدا
 بنمود هزار سرو بالا
 آن صبح چه بود عین حیا
 پس کل باشد سر اسرار
 اشیا چه بود ظلال انوار
 نور شمشید زشت چه گشت پیدا
 نه رخ کو چو سایه انگشت
 بهم هر پدیده گشت پیدا
 بنمود هزار سرو بالا
 آن صبح چه بود عین حیا
 پس کل باشد سر اسرار
 اشیا چه بود ظلال انوار

کز شمشید چال و ایندازان
 کز شمشید صفت شد انگار
 کز شمشید چال و ایندازان
 کز شمشید صفت شد انگار

سجود غدا در پیش بپوشد
چون گردان دگر بنی بسنگ آفریند
جان غایت را چون دگر بنی بسنگ آفریند
زبان تشنه بجای زنده بنی بسنگ آفریند
شمار داور نام زین دل داور
وقت آمد بسجود دگر آفریند
سجود زدن بر دل کن هر عشق فنا
دو کافور شایسته بود مکن عام را

ایضا

عاشق خموش خوشتر دریا بجوش خوشتر
کایده در خموشی گوید ترانست آنها
ایضا مندر ترجمه ارسطو

هاس طیب عاشقان سوانی میری بچو ما
یا صا چنانی مستکمال لولکها
ایس یوسف صد تخمین یقینی چوستی چو من
اصغرندی من درین ایستد یمنی من بجا
ایستم یعقوب صغی اشکے رواں ہیں یوسف
تجربی هوعی بالوالاسن تعلق من الولا
صد مصدک کرتاں درج است اندر یوسف
اصیبیل اوصد فاکل ثنی جوت الفری
اسباب عشرت راست شد هر چو اسیم چو شمس
هرگز دینی در جهان مظلوم تر زین عاشقان
سبب عشق من یوسف بود هم ثابت ادا و سے بود
فان لودنه یصف طلع لافست کر فیا صما
قولو الا صحاب لکی رنقا لار باب المدا
شمن لب محسن عل عسله الحش استوا

لے طائران قدس را عشق و دوا لیا
در علقه شمس بود درو عانیل راحلها
کوه از غمت بشافه دال فم بل ارفی

دیوانه عشق من یوسف

یک قطره خونی یافت از فضل اسرار
آغاز عالم غنچه پایان عالم دلو

خاموش باقی را بجز از مناطق الکرم
خاموش من ایجا بر من کل مکرو عفا

اسپرسو در بزم رنجاں گوش کن اینجا مرا
در پیش مانند مرواں بر هو اند گام را
تا تو درستی یقینی جمله نفسی جمله نام
رو بر یافیت کن فهم نفس را هم نام را
بام خانم چو حجاب است از جمال آفتاب
با کله عشق حق زو تر فرو کن بام را

خسته و شکسته با کله آرام باز دوا لیا
خسته و شکسته من سحر ابد عشق

فان حال آسودن عشق دایم لیا
چون مست و تر و خجل گل شکر لیا

در علقه شمس بجا
چون مست و تر و خجل گل شکر لیا
عشق اسرار فدا اوست خنده با جوشه
اوصد کسبیل در دوا کرد و دست لیا
عاجالت سبب سخن بجز مکر و حیل لیا
چون مست و تر و خجل گل شکر لیا
چون مست و تر و خجل گل شکر لیا
چون مست و تر و خجل گل شکر لیا

دیکھتے ہیں کہ کبھی موت کا مکان
 ہمارے ہونے سے سلطان نہ بنا ہوتا تھا
 چلے دو اگر اشیا کی ذہنی بے
 سہ کو نیم بچاں تجلی سے شام
 مین واد واد
 خاتمہ کائنات اس مایہ صفا
 دیکھ کر گوش داد آیت ترشہ کائنات

پہلے کہ کبھی پیر از دشت و حور
 عشق شیرہ درال چہرہ ما و غیب
 ادا تا گداور کشاکش طبع
 بعشق یزد رہد جاں ز طبع و مطلبہا
 عشق پیر وہ ہوا و در گردوں
 چو آفتاب مژرہ ز جہد مر کہہا
 و من کلامہ امیضاً

رست را نگر کار بکشت خواب ما
 آفت ز چرخ ہفتیں در وطن خراب ما
 ہا ہر چہ چشم ما چون تو روز گشت شب
 آب بدہ بے شکاں عشق بکشت آب ما
 کبیر خون ما از سر تیغ عشق او
 جہد جہاں گرفت بواز نقص کیا ب ما
 دنی چہ اگر صاف نہ پڑ نہ آب تو
 بشوند عاشقان روز وصال اللہ جب
 انچہ امتحان بخور کقیح از شراب ما
 بشوند عاشقان روز وصال اللہ جب
 چو نکہ زہم بشہ جہاں زان بت با نقابا
 چشم کشکے و در گھر ششہ ترابا
 و من کلامہ امیضاً

کُل ہمہ تن خند ہم نہ راہ و مان تنہا
 زیر اکہ منم مے من با شاہ جہان تنہا
 و شعلہ آہ رودہ دل را بچہ برودہ
 جاہا برساں در دل دلاستان تنہا
 ہم و جسد جان را بیگانہ کن بادل
 آغا گذار آسجا ایں را بخوان تنہا
 و من کلامہ امیضاً

با تو جہاں دزدی گیتو فدا و دہ
 ایضا گیتو فدا و دہ
 با تو جہاں دزدی گیتو فدا و دہ
 ایضا گیتو فدا و دہ
 با تو جہاں دزدی گیتو فدا و دہ
 ایضا گیتو فدا و دہ
 با تو جہاں دزدی گیتو فدا و دہ
 ایضا گیتو فدا و دہ

دیوان شمس الحق رومی
 اسباب چو باد کاشن رود خیال دشمن
 در غمانہ و لم از سر بر عسلہ ما
 و من کلامہ امیضاً

قمری گنجی دانی بیخشم بودیدند
 قمری گنجی دانی بیخشم بودیدند
 قمری گنجی دانی بیخشم بودیدند
 قمری گنجی دانی بیخشم بودیدند
 قمری گنجی دانی بیخشم بودیدند
 قمری گنجی دانی بیخشم بودیدند
 قمری گنجی دانی بیخشم بودیدند
 قمری گنجی دانی بیخشم بودیدند
 قمری گنجی دانی بیخشم بودیدند
 قمری گنجی دانی بیخشم بودیدند

عشق برینا ایسا دما دکت که چو مهره
 گفت من چه میری من تو هم چرم
 پیش رسیده پیشدم پیشه فیض پر شتر
 خنده زان کشا و لب گفت
 وله ایضا

چشمه که بر جانش دو جهان
 که به تیر غم زده او دل غما
 که دو چشم از پیامش خوش و
 که برو که روزگار صف هر
 که بخون ماست آتش که خدا
 دل ما چو چنگ زهره که گس
 بجلاوت غمش ہیں کہ کش
 تن تیرہ بچو زانے دجھا تن زرتاں
 تن ماہ ماہ که ز عشق می گدازد
 بگداز ماہ سنگر بگسنگی زهره
 تن تیرہ بچو زانے دجھا تن زرتاں

کہ قوام این دونا خوش بچسار غم
 کہ قوام بند گانش بچسز این پندار باد

دونه سال تو قوام
 چو زلف و شکار
 چو زلف و شکار
 چو زلف و شکار
 چو زلف و شکار
 چو زلف و شکار
 چو زلف و شکار
 چو زلف و شکار
 چو زلف و شکار
 چو زلف و شکار

صد نور میرسد به دیده از آفتاب
 شمع خیال از شکیبایی خفا
 زاندرین بخت هوشیار باش آقا
 شمع خیال از شکیبایی خفا

سید

بسیاریم سودا به بنویس را
در آتشایم هر دم معجون را
گرفت در حق آستانان میستم
که گفتاوند سقیت سیر کوثر را
فرز تویم دست در دامنم را
که در دیده است عقل صبوران را
شراب صاف سلطانی بیزر را
بچسبایم عقلی در بنسوز را
بجوگر را

چونکه بار میل کرده خار و در
و کف خندگون بافت باز کند در
و لکه ایضا رجمه الکمد
و بیان بیداده چو شش را گدازا
عاشقان را با چال شش چو چو
عقل کو شش به بند اوین را
عقل با کار بیداده و شش با
عشق دیدار اندر و با کار با

آں چه باشد که کند کان میت خوش
قد رفیعنا یفعل الله ما یشا
خاند او سر را به گلهما بود
ار المسان فی کشف الغشا
هر چه گفتی و شنیدی پوست بود
لیس لب العشق بقدر قدش
کے بقشر و پوستی قلخ بود
ذو الباب فی التجلی قدش
من شمش کردم شمش خاشاک
عافنا من شروش قدش

عاشقان بر دل را در و دل انگار
عاشقان بر دل را در و دل انگار
عاشقان بر دل را در و دل انگار
عاشقان بر دل را در و دل انگار
عاشقان بر دل را در و دل انگار

ز جنت را به خون راه در آرد مرا
تا بکف رهنزبان باز سپارد مرا
انگه نه نهید و می راه دو صد قافله
من چه زخم پیش او او بچه دارد مرا
من سر و پاکم کنم دل ز جهان بکنم
گرفتی او با طفت سر نه بخت دارد مرا
دره خوش میترقص بران سکنیم
هر دم بازی نوع عشق در آرد مرا
بفسوس او مرا گوید کنجی نشین
چونکه نشینم بکنج خود بهر آرد مرا
اول امر دم او به پراند چو باز
تا که چه گیرد بمن بزرگ گمارد مرا
نت من به چو رعد کینه من به چو آب
قطره چکه زاب من چو بغشارد مرا
سین از بامداد دارد از آن بگرداد
تا که ز رعد و ز باد بر که بهار دمر

دیوانه شش تیغ کوی می

همه کس که فروش که اعدا داراست
همه کس که فروش که اعدا داراست
همه کس که فروش که اعدا داراست
همه کس که فروش که اعدا داراست
همه کس که فروش که اعدا داراست

نورده ای که گشته دیوانه
نورده ای که گشته دیوانه
نورده ای که گشته دیوانه
نورده ای که گشته دیوانه
نورده ای که گشته دیوانه

چو بخت بدست تو چو بخت بدست
 چو بخت بدست تو چو بخت بدست
 چو بخت بدست تو چو بخت بدست
 چو بخت بدست تو چو بخت بدست
 چو بخت بدست تو چو بخت بدست
 چو بخت بدست تو چو بخت بدست
 چو بخت بدست تو چو بخت بدست
 چو بخت بدست تو چو بخت بدست

ز هر که گریه بدوست یک سچ دریا را
 رها کند بیکه پرو چشم و صغرا را
 بر آفتاب با برافلاک شس تبریزی

بهشت افروز بهار است بهج جو را
 بشتاب آفتاب او بهستان شتابی را
 بهر کین ز بهر سبب نه است شریلی را
 شتاباش ز بهر دار و دکنایابی را

کاسه کند این صبا صد شعر لعلی را
 پنهان نتوان کردن مستی و حرابی را
 نشسته شده و جویاں جویاں سجایی را
 چوں رعد غماش چوں تپنده این ش

در صبر و فنا بیکش طوطی خطابی را
 آه که آن صد سر است نه بار مرا
 پریش چو شش کوشش کرد گندار مرا
 بهر کین ز بهر سبب نه است شریلی را

کاندیش چو بخت بدست تو چو بخت بدست
 کاندیش چو بخت بدست تو چو بخت بدست
 کاندیش چو بخت بدست تو چو بخت بدست
 کاندیش چو بخت بدست تو چو بخت بدست
 کاندیش چو بخت بدست تو چو بخت بدست
 کاندیش چو بخت بدست تو چو بخت بدست
 کاندیش چو بخت بدست تو چو بخت بدست
 کاندیش چو بخت بدست تو چو بخت بدست

دیو آتشین روحی
 شمر کن فاش کن
 دل به این

ای میرا کب بخت آن چشمه روان را
 بهر کین ز بهر سبب نه است شریلی را
 کاندیش چو بخت بدست تو چو بخت بدست
 کاندیش چو بخت بدست تو چو بخت بدست

۱۶
منجی دنیا حق و حقیقت کی روشنی میں
تو دلطف و احسان

بیمارستان

ماہنامہ عاشقِ مجاہد
روزِ ثلاثی من الیوم

اللاذني في العبد
قائمك يا عبد ربي طيب
اليد

الحق

کے صفات

بسم الله الرحمن الرحيم

١٢٠

بسن اول لاوت بودیم پاسه کو بان و عظمت رحمت از بهر شکر طابرا
ما صوفیان را بهیم طبل خوارش تا بهیم
پاشنده دار یارب این کاسه را و خوانرا

جانا قبول گرداں این صحت جوئے مارا
 بند او مرید غشیم بر گیر موئے مارا
 تامل سجود آرو سینا سنے روئے مارا
 رشک بهشت گرداں امر و زکوئے مارا
 اماں ز تو پیسم دشمن کجا برت و زبلا
 انا مار سدا حداثت یار و عدوئے مارا
 پس و فراخ فرمانی سے گلوئے مارا
 کنوں حلال بادت بشکن شہوئے مارا
 بخو و خویش کردہ است آں بادہ جوئے مارا
 زیر انگوں زملوی در سر کردوئے مارا
 بس کن کہ تلخ گرد و دنیا بر اہل دنیا
 گیر بشنوندہ کہ این گفت و گوئے مارا

ساتھی الہامہ مجھے علی الصفا
 املو زہاجنا وحقاً فقہ ۲

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

ان شاء الله تعالى

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

10

چون که نهفته لب گزخته غم گزیده را
 چو که نهفته لب گزخته غم گزیده را
 چو که نهفته لب گزخته غم گزیده را
 چو که نهفته لب گزخته غم گزیده را

منی جنون او خوشتر با منون او
 منی جنون او خوشتر با منون او
 منی جنون او خوشتر با منون او
 منی جنون او خوشتر با منون او

من خمش کردم و لیکن از پی دفع خمار
 من خمش کردم و لیکن از پی دفع خمار
 من خمش کردم و لیکن از پی دفع خمار
 من خمش کردم و لیکن از پی دفع خمار

من ناداشت بدم کار در آوردم را
 من ناداشت بدم کار در آوردم را
 من ناداشت بدم کار در آوردم را
 من ناداشت بدم کار در آوردم را

چون که نهفته لب گزخته غم گزیده را
 چو که نهفته لب گزخته غم گزیده را
 چو که نهفته لب گزخته غم گزیده را
 چو که نهفته لب گزخته غم گزیده را

من خمش کردم و لیکن از پی دفع خمار
 من خمش کردم و لیکن از پی دفع خمار
 من خمش کردم و لیکن از پی دفع خمار
 من خمش کردم و لیکن از پی دفع خمار

من ناداشت بدم کار در آوردم را
 من ناداشت بدم کار در آوردم را
 من ناداشت بدم کار در آوردم را
 من ناداشت بدم کار در آوردم را

کدر اندک هم درین خانه تو آرد
من ازین خانه تو بمانی آرد

اسے تو بانی بینی آن روز قیامت را
اسے تو بانی بینی آن روز قیامت را

دیوار دور خانه شودید و دیوانه
من بر سر دیوارم از این علامت را

تا زبرد و تیر گردن زبرد زبری را
هر لحظه ز سرخ کنده و حجری را
غم نیست اگر ره بود لاشه خری را
کے آہوی عاقل طبلد شیر زیری را
کا زوی چو خوشید نباشد دیگر را
کا دراست کند چم کشی کز تگری را
نہ توان دل جان داوان ہر مخفری را

وز بہر زبردستی و دولت دہی آمد
اکسیر خدائے است بدان آمد اینجا
جانہائی چو عیسی بسوئے چرخ برآید
یا عقل ندرایم کیے ذرہ و گر نہ
یے عقل جو سایہ پستاید و ست دایم
رو حاجب آنچشم شواہجہ چو ابرو
ای پاک دلال با جزا و عشق مبارید

اسے تو بانی بینی آن روز قیامت را
در کش توش دامن دیوانہ توئی بانی
پیش از تو بے بانی بگذر علامت را
چون دیدن خدائی تو فروخت کار مرا

فاموشش کہ او خود یکشد عاشق خود را
تا چند کشی دامن ہر بہینہ سے را

دیوان مولوی روم

کہ سزا نیست سلح را بجز از تیغ زنا را
چکند عورت سکین سپر و گرز و سنا را
کہ وی از رنگ کشید شکستہ اسنا را
کہ پدا نجامست جاری بگی امن امان را
سوئی آن دور سفر کن چکنی دور را
چو چنان صید بیای چکنی سو و دور را

بفروشید کمان وزرہ تیغ و سنا را
چکند بندہ صورت کمر عشق خدا را
چو میان نیست کمر را یکجا بند و آرا
تو برالسا یہ بندہ سر کہ شجر را کنت دافع را
بخط بخش نظر کن ز نشی بلبلیہ تر کن
سوئی چون بشابی تو چو خوشید تباری

ومن غرا حکامہ
بایسیر الخیار روح البقا
اجتنب روحی و عدلے بالقفا
انت کثافت العطا جبر العطا
انت کثافت العطا جبر العطا
انت کثافت العطا جبر العطا

ایں موعی نورانی بیکانہ
ایں موعی نورانی بیکانہ
ایں موعی نورانی بیکانہ
ایں موعی نورانی بیکانہ
ایں موعی نورانی بیکانہ
ایں موعی نورانی بیکانہ

نشسته بپای تو کل سخن / جوی کجای آن دولت بپای تو
 حلقه دو صد خلق را بپای تو / ز در و صالت را بپای تو
 هیچ مبارکت از این / عاشق ز محبت دلت نماند
 بپای تو دلت خندد / بپای تو دلت خندد
 دم زده آن ناله / بپای تو دلت خندد
 عیب کجای آن / بپای تو دلت خندد
 نیست و ناخاک / بپای تو دلت خندد
 و مشقه قلم

لیست ابونا آدم پیری به / اذ نالی من جسته لما بکا
 بجده نار هوسا قهره / یا شفیعا قل لسا این الردا
 خده نار لطیفه نار ناسه
 مطفی آتیه ان نار من راسه
 و من در را بکاره

گرنه تپی بانندی پیشتر این جویها / خواجہ چرامید و دشنه درین کویها
 خم که در او باده نیت است خم از باور / خم پانز باد کی کسرخ کند رویها
 بست تپی خار هانیت در دو کگل / کور بچو بید ز کل لطف گل و بویها
 باطل آتشین روی چو آتش بدین / برپه ددوش بر دزد و درین سویها
 بر رخ او پرده نیت جز که سر زلف او / گاه چو چوکان شود کاه شود گویها
 آهوی آن ز کشت صید کند چو کشتیر / راست شود روح چون کز کشته آید

مفر تیر زبان شمس حق بے زبان
 تویی تو عشق زنت یا تو کن این لویها

چند نهانداری آن خنده را / آینه تابنده فرخنده را
 بنده کند روی تو بده شایه را / شاه کند خنده تو بنده را

چندان برآمدن نامها چندان برآمدن نامها
 تبار کم از آینه هر منگدی من زنگها
 بر رب عشق تو دل میراند وین بکشت
 زان هر قدمی بکند و زانوی آن حاشنگها
 بنام تو عمل و دشت بر کوری هر غلغله
 بیاختن تایت دانه و دانه و دانه
 کاین دولت و بقا با نشت این نامها
 ایضا است
 این نشیند آینه سحر مارا
 تا حرم زدگدشت حشر مارا
 چون چرخ زنداند و دیدن کن گیم
 اسد و دگر بنگد و در قمر مارا
 سحر و تم

ویمانه آب و گل چون گلستان
 این عرصه کجا باشد پیر و پنهان
 صد چشم شود و غیره در تابش این دشت
 نو کوشش کن این سویم گورستان
 که نقد درست تو چون گنج عطار
 آخر تو پنداری این گنج عطار
 و انگه سپیدند کاغذ که انصاف
 صد دل بیدار با دامن گنج عطار

کو یوسف تا پند این کرد فرمارا
 تو نغمه شیرین شود در خدمت آد
 کا دست است آمد شکست درمارا
 بی پای طواف آریم که دور آن شاه
 صد کج فدا باد این سیم و زر مارا
 چون در شده سیم ما از سینه سپینش
 نوری که ملک ساز چشم و نظر مارا
 در رنگ کجا آید و نقش کجا گنج

فرمود که نور من مانده مصباح است
 مصباح و نه حاجه گفت سینه و بصر مارا

و شسته را ز فلک جانب زمین کشدا
 بیار زانکه قرین را سو سے قرین کشدا
 بنخلق و خوی و صفتهای هم نشین کشدا
 پیش روح نشین زانکه بهر شست ترا
 که گوش تیز بچشم خدا سے بین کشدا
 رسید وحی خدا سے که گوش خیر کنید
 کزان خیال و کمان جانب نقش کشدا
 خیال دوست ترا فرود وصال دهد
 بکش تو خار جفا از آنکه خار کشتی
 بسیره و کل و یگان و یاسمین کشدا

بنوشش لعنت و دشنام و دشمنان دوست
 که آن بلطف و ناهائے آفرین کشدا

آب حیوان باید مرد روح نوازے
 ماهی همه جان یا بد و ریگ جدے را

آن سنگ پیدایش تو که پیداند
 عقل اینی عشق اندر عالم خاک اند
 عقیقه بر نیاید بی عید و وفار
 نوریند حق باقیاتش حق بتریز

دیوان مولوی روم
 دل جز زمین بوسه نماند جان گنج
 و له علی المذموم

باید آقا را عشق جگر خوار مارا
 بایز نعل غارتی تو بجهنم مارا
 قطره نعلی که بر تو نعلی تو بجهنم مارا
 لطف نعلی که بر تو نعلی تو بجهنم مارا

و اندر نعلی که بر تو نعلی تو بجهنم مارا
 و اندر نعلی که بر تو نعلی تو بجهنم مارا
 و اندر نعلی که بر تو نعلی تو بجهنم مارا
 و اندر نعلی که بر تو نعلی تو بجهنم مارا

چو نام بر سر چرخ زده چرخ
 چرخ نام بر سر چرخ زده چرخ
 چرخ نام بر سر چرخ زده چرخ
 چرخ نام بر سر چرخ زده چرخ

شمس شکر نیز توئی معطر تر نیز توئی
 لعل آینه توئی خواجۀ عطار مرا
 و منه ایضا رحمة الله علیه

معنوق بر سامان شد تا باو چنین باد
 کفرش همه ایمان شد تا باو چنین باد
 شب فتن و صبح آمد غم رفت توح آمد
 خورشید در رخسار شد تا باو چنین باد
 عید آمد و عید یاد یاری که بر مید آمد
 عیدانه فراوان شد تا باو چنین باد
 فرعون بدان سختی با آهنگ بد سختی
 ننگ موسی عمرانشه تا باو چنین باد
 آن گرگ بدان زشتی با جهل فاشی
 ننگ یوسف کنعان شد تا باو چنین باد
 شمس الحق تبریزی از بسکه در آمیزی
 تبریز خراسان شد تا باو چنین باد
 از اسلم شیطان شد نفس نور بانی
 ایلیم مسلمان شد تا باو چنین باد

خواوش که مستم بر بست کسی دستم
 اندیشه پریشان شد تا باو چنین باد

من از کجا غم و اندوه اینجهان ز کجا
 من از کجا غم باران فنا و دوان ز کجا
 چرا لجام اصلی خویش و اندوم
 دل از کجا و تماشای خاکدان ز کجا
 تو مرغ چار پری تا با سامان پری
 تو از کجا و ره بام و نردبان ز کجا
 چو آدمی سیکه مار شد بر دهن ز بهشت
 میان کز دهم و ماران ترا امان ز کجا

دیوان مولوی روم
 حکایت کاشه بانیست یکدن باشد
 کیمیم بنده کنه سحر هاشم پندار
 چنان بیدار چشت که دزدۀ دلینی
 میان روز و شبی تو شمس رخسار
 پیغمبر بدیست ای کز دزدۀ شبی
 میان روز و شبی تو شمس رخسار
 پیغمبر بدیست ای کز دزدۀ شبی

دلمی استغفار غم زیند شمع دلمی
 دلمی استغفار غم زیند شمع دلمی
 دلمی استغفار غم زیند شمع دلمی
 دلمی استغفار غم زیند شمع دلمی

شب قدر

و لعلها انوار اللدیر قدرة

و در ابرار کج دیوان سوار و در پیهما

۲۰۰ دی خدام بر طبعی زین بشناس

۲۰۱ زین شیدا قمر طبعی زین بشناس

۲۰۲ دی و در شاه قوش پیهما

۲۰۳ زین شیدا قمر طبعی زین بشناس

میدارست روح تو کز و بخافت غلغلتها
مگر دریا غفرتی کن و نشوید زلت ها
و بیا گنجینه رحمت کن و پوششند غلغلتها
که در تو سرنگون آید تا آنها و فکر آنها
از و افتاده لقیقوبان بدام جاه و ملتها

شب قدرت جسم تو کز و یابند و ملتها
مگر تفویم ندانی که طالعها در و باشد
مگر تو لوح محفوظی که درس غیب و گیرند
و یا آن روح بیچونی کز نیما جمله بیرونی
عجایب یوسفی چون مر که عکس افست خند

۲۰۴ زین شیدا قمر طبعی زین بشناس
۲۰۵ زین شیدا قمر طبعی زین بشناس
۲۰۶ زین شیدا قمر طبعی زین بشناس
۲۰۷ زین شیدا قمر طبعی زین بشناس
۲۰۸ زین شیدا قمر طبعی زین بشناس
۲۰۹ زین شیدا قمر طبعی زین بشناس
۲۱۰ زین شیدا قمر طبعی زین بشناس

و حوز لطف خود رسن ساز و چه با نشان بر اندازد

کشد نشان در بر رحمت را نداشتان ز حیرت

بدست عشق دست آور و جهان بیت پرش را
بیاد نشی در جهان بسوزانیدش را
نداند مجرب دل دمی خود و جانشش را
در سیه پای پایان بخنیشش را
که شیر اند بیچاره مر آن آهوشش را
فرو آدز عقل قبال و میو سیدش را
پره بریزد یان را قول بلی گویشش را

خوش است این عشق در جام شناسا کشش را
چو اندر نیستی هستت و درستی باشدش را
خدیو روح شمس الدین که از بسیاری هست
چو جاش دید این عظم چو قوابه شد اشکته
اگر چه شیر گری تو دلا می ترس از آن آهو
چو آن تیغ حیات آگین زده مر مرگ اگر بود
در آن روز یک در عالم است آمدند از حق

۲۱۱ زین شیدا قمر طبعی زین بشناس
۲۱۲ زین شیدا قمر طبعی زین بشناس
۲۱۳ زین شیدا قمر طبعی زین بشناس
۲۱۴ زین شیدا قمر طبعی زین بشناس
۲۱۵ زین شیدا قمر طبعی زین بشناس
۲۱۶ زین شیدا قمر طبعی زین بشناس
۲۱۷ زین شیدا قمر طبعی زین بشناس
۲۱۸ زین شیدا قمر طبعی زین بشناس
۲۱۹ زین شیدا قمر طبعی زین بشناس
۲۲۰ زین شیدا قمر طبعی زین بشناس

دیوان مولانا روم

و در ابرار کج دیوان سوار و در پیهما

۲۰۰ دی خدام بر طبعی زین بشناس

۲۰۱ زین شیدا قمر طبعی زین بشناس

۲۰۲ دی و در شاه قوش پیهما

یوسفی از چاه و زندان چارچوبت
سوی از هر قفسه شکریب
از تپه قویس مس خود از دریا
کاوینا ساز از تپه سین بریا
از صفتهای لک اسخری
پول یک بے مال پیس بریا
در صفات دل گشتی در سفر
پنجو دل بے پایایی سریا
چون بے لاش صا

ورنہ تو زکمان ما بر وئے
بگذا رفسا نہاے دنیا
جانے کہ فدا و در شکر ریت
پس زندہ کیست این کہا نہا
بیزار شدیم ما از آ نہا
کے گنجی دور دلشن نہا نہا

آن کا و قدم ترا زمین شد
کے یاد گذر آسمانها

ایک بہنگام در دراحت جانسیرا
آسچہ بندہ است دہم غفلت بدست
گر کرم لایزال عرضہ کند ملکھا
سجدہ کنم من جان رو بہمن خاک
انہ کرمت من بنابرینگم در وجود
از مدد لطف تو ایشتم از انک

ایکہ تلخ فقر کج روانسے مرا
از تو بجا تم رسید قبلہ از آنسے مرا
پیش نہد ہر جہت کج نہانے مرا
گویم ازینہا ہمہ عشق فلاںسے مرا
کے بفرید شہاد و لت فانی مرا
گوید سلطان غیبت آنسے مرا

پیرتدم از غمت یک پوئیریز را

نام پر ہم باز گشت جملہ جوانی مرا

گر تو عودی سوا این مجربیا در بر انداخت ز یام از دریا

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

اینست غیب ابوی الف الف
در مقام صفت الوال لطف الخطاب
ایکرام الله علم بالصواب
وله العلیا

جان که شمع در میان کج غیب
زیر کینکب گم میزند در غیب
نار شب تو پر باد و باد غیب
باز شب تو پر باد و باد غیب

باز شب تو پر باد و باد غیب
باز شب تو پر باد و باد غیب
باز شب تو پر باد و باد غیب
باز شب تو پر باد و باد غیب

لباس حرف دریدم سخن را کردم
تو چون برهنه نه مترتو قیاست نجیب

کو همه لطف که در روی تو دیدم همیشه
گرچه از شمع تو میسخت چو پروانه و لم
شب پیش رخ چون ماه تو چادر نمیست
جان ز ذوق تو چو گریه لب خود میلبید
سینه چون خانه زینور پر از شعله بود
دام شب مدد جهانهای خلایق بر بود
آنکه جانهای کبوتر همه در حکم و بند
اند رآن دلم مر از اطلیدم همیشه شب

البشر و ایا قوم هذا فنجاب
افرجوا قد جاء میقات الرضا
قال لانا سوا علی ما فانتکم
ذا منبأخ اذ فموا بعد استن

بدر صد و بدر عالم اینست
که باقی رو داند فاذا فرقت فافتر
نیت ملک میاید که در دوزخ میاید
و او ایمر خاص از عبد عاشقان

دیوان مولوی روم
اگر خجل شده زین و شمر سار غیب
شیشه که همان کامیاب است بایند
بر اسرار عشق شیشه کامیاب است بایند
چو غمزه خنک شود ناله غمزه خنک
چو غمزه خنک شود ناله غمزه خنک
باز ایام به بگشایم خوش سودا غیب
بسیار و خوش کیم صبر از غیب

کلام شاد و امیری که او گوی نیست
 کلام خوش و دگر بزم که سر و دقام بود
 کلام حسن و جمالی که آن سخن است
 کلام باد و بودم که بر لبه تو نیست
 و نایب و دیدم که اگر تو نیست
 و تویش فدا و دانی که بیست
 و تویش فدا و دانی که بیست
 و تویش فدا و دانی که بیست
 و تویش فدا و دانی که بیست

سوی بحر و چو ماهی و بصید و ز شاهی
 چو طریق بسته بود دست و طبع گسته بود
 چو صریر و رشیدی چو قلم بسرویدی
 زلف چنین شربلی ز دم چنین شطابی
 ز غنائی حق بسته ز نیاز خود جسته
 بکش آبر ازین گل ز تو که جان آفایی
 صلوات بر تو آرم که فروده باد و مرتب
 دو جهان ز نفع صورت چو قیامت ششم

و من
 که سر و دقام بود
 که بر لبه تو نیست
 که آن سخن است
 که بیست
 که اگر تو نیست
 که بیست
 که بیست
 که بیست

دیوان مولی روم

حرف التاء

جهان چه دارد در کف که آن عطای نیست
 سزای بنده بدر چه او سزای تو نیست
 که خاک بر سر بجا که خاک پائے تو نیست
 چه نامبارک مرغی که در هوا تو نیست
 باشنازه چو نکه است شای تو نیست
 چو گوهری تو که کسر اکف بهای تو نیست
 سزای آنکه زید بیرخ تو زین تبر است
 شاد خاک تو خواهم بهر دی دل جهان
 مبارکست هوا تو بر همه مرغان
 بیان موج حوادث هر آنکه فدا دست

ایضا
 سوزنده و با صد زلفت و جانت
 زینا که شاه جهان اموز و سبانت
 چو آن چو آب باشد خندان چو آب
 شکر که در سبایش این یار است
 آن آفتاب خورشید چون بر زمین باد
 آنکه منم خورشید که بهر آسمان
 چون کشت و دشت و دیر و نال آسمان
 دانست جان ز بوی جان تو نیست
 زانکه تو نیست و از نیکو نیست
 او ماه خجسته و از نیکو نیست
 او خجسته و از نیکو نیست

محبوبه ارسلی جو بنی نند چکر
سرمه طریقت بچ کلیم طالع
برخ امی قریب است سبب خوشی
سرمه طریقت صورت بدو زنده سواد
زبان ناخته دین چمر خاست اشجی
موش کج منحن طریقت چن

ایضاً

آن نفی کی که با خود بار خوار کدیت
آن نفی کی که بخودی بار کج کدیت
آن نفی کی که با خود خوار کدیت
آن نفی کی که بخودی بار کج کدیت
آن نفی کی که با خود خوار کدیت
آن نفی کی که بخودی بار کج کدیت

خامش که تا بگوید جیرون و بی زبان
خود چیست آن زبانها که از زبان زبان

بر عاشقان فریضه بود جستجوی دوست
خود او دست جمله طالب ما بهر سایهها
گاهی بجوی دوست چو آب انیم
بر کوش مانده دهان او بد مد مه
باد و دست نانشته که اید و دست دوست
تقصیرهای ناخوش و اندیشه ریک
بر روی و سر پوسل و ان تابجوی دوست
این گشتگی ما بگفتگوی دوست
گاهی چو آب حس شده در سبوی دوست
تا جان ما بگیرد یکبار خوی دوست
کو که بهر نیم ز غفلت بکوی دوست
از طبع مست باشد و این نیست خوی دوست

خاموش باش تا صفت خویش خود کنند

گوهای می بود سر تو کوهای می بود و دست

بر است عاشق نوکن سید روز برات
چو طوطیان خبر دهند دست آوردند
بیا که نور سوات خاک را آراست
جهان چو خضر سیر پوشش دانی پیت
ز کوه لعل عطا کن رسید وقت زکا
ز دشت کوه بر دسیب صد نه زکا
شکوه نور حق است درخت چون شکست
که خوش کرد ز خاک و درخت سبزه

آن نفی کی که بخودی بار کج کدیت
آن نفی کی که بخودی بار کج کدیت
آن نفی کی که بخودی بار کج کدیت
آن نفی کی که بخودی بار کج کدیت
آن نفی کی که بخودی بار کج کدیت
آن نفی کی که بخودی بار کج کدیت

عاشق تو یار شو عاشق بهر یارند
تا که کار نازک عاشق نازک کدیت
در نه هم او ما چو نازک کدیت
عاشق تو یار شو عاشق بهر یارند
تا که کار نازک عاشق نازک کدیت
در نه هم او ما چو نازک کدیت

۲۸
 خون سولتی از آن سولتی که گشت
 خون فقره و از گشت و فقره که گشت
 خون غیالی دور و فقریانی دور
 خون دیبای که این گشت و فقره که گشت
 خون زرد و دودین زرد و فقره که گشت
 خون زرد و دودین زرد و فقره که گشت
 خون زرد و دودین زرد و فقره که گشت
 خون زرد و دودین زرد و فقره که گشت

خنجر و شمشیر شمشیرین از تبریز چون سید
 از همه و از ستاره ها با بلند غار آیدت

جهان و کار جهان سرسبز اگر باد است
 بیدار و بود و محمد نگر که چون باقی است
 زیاده و بولوب و بنس او نمی بینی
 نبود باد دم عیسی و دعای عزیز
 اگر چه باو سخن بگذر و سخن باقیست
 نسیم باد جهان به جو برگ میلزم
 تو با خبر نشوی گر کنم بے فریاد
 اگر تو بجز به بینی و موج بر تو زرد
 چو این زبانه و مکافات داد و بیداد است
 زبده ششصد و پنجاه سخت بنیاد است
 که از برای نصیحت قسانه نشان یاد است
 غنایت ازلی بیکه که نور ایجاد است
 اگر چه باد صبا بگذر و چین شاد است
 درون یاد ندانی که تیغ فولاد است
 که در درون دلم موجهای فریاد است
 یقین شود که نه باد است ملک باد

اگر تو بجز به بینی و موج بر تو زرد
 یقین شود که نه باد است ملک باد است

تا نلغری که ز خون آه پس پیش است
 خود خرد را تو چنین کاسد بے خصم بدان
 آدمی دزد دزد و دزد و کنون پیشتر است
 که جهان طالب تیر و نمر دکان زرد است

میباید این هر قدر که بودی بودی
 صد شیشه بهر هوا نفس تو چون بودی
 خون دل سوخت نشان اشک گاه بودی
 توفنده زاده تو توان دل و آه سوخت
 رده هاست شتر دانه دم موج از آه سوخت
 هیچ راهی بزمی شمشیر و خولف نظار
 ای مصلحت

دیوان مولانا روم

من
 بخدا که گفتم که معنی باه است
 که هر که سلامت بود و زنیست
 شمشیر دزد و بیدار شهر است
 دل جان باو که گشت و نشانی است
 که هر که سلامت بود و زنیست
 شمشیر دزد و بیدار شهر است
 دل جان باو که گشت و نشانی است

دل جان باو که گشت و نشانی است
 که هر که سلامت بود و زنیست
 شمشیر دزد و بیدار شهر است
 دل جان باو که گشت و نشانی است
 که هر که سلامت بود و زنیست
 شمشیر دزد و بیدار شهر است
 دل جان باو که گشت و نشانی است

مؤید

نہ ہر ایمان جہادی مصالحت نیست
سفر ہے روشنائی مصالحت نیست

چو ملک پادشاہے دیدہ باشی
پس از شاہی گری مصالحت نیست

عشق اگر خرم است در نظر او شاد
 دیدن پیمان کار صبر و قناعت
 قتل اگر قافیه است کو خط منزه
 نوی که در منزهات ملک در پنهان
 شسته افشان خط گواه سحر
 ای گل و گلزار یک است
 هست گواه قریح و قوی دم

هر که ابر غم او تر شدن پیر
 نیت عاشق و زانو لایت نیست
 جان غمور چون نگوید شکر
 باد که راه حد و غایت نیست

سرخ دلم باز پریدن گرفت
 طوطی جان قند چریدن گرفت
 اشتد دیوانه سرت من
 سلسله عقل در پیدن گرفت
 جرعه آن باد که بی زینهار
 بر سر و بر دیده دویدن گرفت
 باز درینجوی روان کشت آب
 بر لب جو سبزه دیدن گرفت
 باد صبا باز و زان شد بیابان
 بر گل و گلزار و زیدن گرفت
 عشق فرو شید نیل بهیبه مرا
 سوخت دهنش باز خریدن گرفت
 عشق چو دل را بسوسه خویش خواند
 دل ز همه خلق رسیدن گرفت

بس کن زیر اک حجاب سخن
 پرده بگرد و تو نیندن گرفت

یوسف کنایم رو چو ماهم گو است
 هیچکس از آفتاب خط گواهی نخواست
 سر و بدنم بر است راست نشانی هم
 راس ترا فدا مهر و نیت نشانی است

خلق خوب که با جان بسازد کس
 فراق دوست اگر نیت نکند کس
 راز که به چو پنهان پنهان
 درون دیده اگر نیمه راز دوست بداد

هر نفس اندیشه خوشی تو در هر است
 نوز که میسر میکند یکجا میرود
 عالم چون آب بوی نیت یاد دیگر
 دیوانه بوی دم

درین عالم ایستاده است
 درین عالم ایستاده است
 درین عالم ایستاده است
 درین عالم ایستاده است

کجاست که غم زیند و شوق زیند
 ای شادی مشاک از دوش صلیب
 کجاست که غم زیند و شوق زیند
 کجاست که غم زیند و شوق زیند
 کجاست که غم زیند و شوق زیند
 کجاست که غم زیند و شوق زیند

درین فراق چو عمری بختو بگذشت
 بوقت مرگ اگر نیز جتوست بدست
 غزل را کن ازین پس صلاح دین را بدین
 از آنکه خلعت نور از غزل فوست بدست

سه روز شد که گارین من و در گوان آ
 بنجسته که در آن آب زندگانی بود
 بروضه که در و صد هزار گل میرت
 فسون بخوانم و بر روی آن پری بدم
 پری من بفسونهای بون نشیند فند
 بیایا که مرا بے تو زندگانی نیست
 خدای بخشد و گیر و بیا و و بهرو

ز عین خار به بینی شکوفه های عجب
 ز عین سنگ به بینی که گنج خار و نت

ای عید غلام تو ای جان شده قریبا
 چون قدر و شکرا دید پیش تو کمی باید
 تازه شده شود و قربان پیش لب خندا
 بر قدر و شکرا خندا آن لعل سخندا

و منہ ایضا
 چو کبک جام سے چرباب
 دیوان مولوی روم
 بگذاورد که فی التا غیر آفات
 بجای باد و در ده تون فزون
 که آمد موسی با نغمه یقانت
 شرب از خون خضم بارش
 که شیران را ز قیادیت لذت
 نگرم کور و مسمن نے خون انگور
 کمن از فی نستم نے رباشات
 پیمانم کرد عید زنده گیرم
 نگرم پچو ز خان کرد اموات
 بیوشان و صنها ی باز را ام
 مجر دتر شود اندر نوش چون ذات
 خود تا چند کیسے جس آمد
 نایدن ران خود نور شکاست
 و منہ ایضا

۳۲. آن نقل گزین که با فخر از دست
و آن باده طلب که با قوت دست
بافتی به یلوی و دلفش و رنگت
باقی به رنگ و رنگت و رنگت
خاکش شود و پیاپی به رنگت
پولستی و این کتاب است
لله

وَمِنْهُمْ الَّذِينَ

بازار سبزی و میوه

بانه میسلم زیبالا و نیست
دستستان خوشتر

دست زینیه اصنام و در قضاوتند

پایای و دیبا هم هستی که

دیوان مولوی دوم

دیوان مولوی دهم

کتابخانه ملی افغانستان

چند روز بعد از آنکه

خوب بگویند
چون آن سوزندید

خوب نمکون ستر گیسو
چیز را با نیت چون آن سوندید
عروا را با هم جفت
رو

[illegible]

سید علی حسینی

ومنذ انفسا

جامع آن نقطه نگین تو باشم شاد است
غیر پیودن یاد بهوس تو باد است
ز آنکه کار تو پیشین کار که ایجا د است

ایک رویت چو گل نازق چون شمشاد
تقدہالی کہ نہ نقد غم شب اکانت
کار دارد کاموختہ کار تو است

کاسمان همچو زمین کامر ترا متقاد است
نه که امروز خماران ترا میعاد است
هر که شیرین تر ادا دل شده چون فرهاد است

آسمان از زمین را خیر است و معلوم
روی بنام و خمار و جهان را بشکند
خسروان خاک کفش را میخیزد تاج کنند

پیشہ پر دل خود دوست دل میں کہ خوش

این چه وقت سخنیست و چه که فریاد است

تایا زروم که کار خام است
درندیب عاشقان حرام است
والله که اشتراقتی تمام است

این رہ کہ من آدم کد ام است
یک نقطہ زکوے یاد دوسرے
اند رہم وہ اگر کسی ہست

پاسته این شکر و امت
انجانبشین که خوش مقام است

آوارہ میاں دلا در مینوس

است و هر یک از اینها را در کتابهای مختلف نوشته اند

سہولت

در سر فروز چو یک کشت نشاند در
 این سر خال ز زمین آید کجاست
 ای بزمی های کجاست خنده در پاست
 از آن کجاست که سر زانست و کجاست
 زانکه در پنهان عالم بختیاست
 از کجاست که بختیست و کجاست
 نون و نون بختیست و کجاست
 نون و نون بختیست و کجاست

کم شدن در کم شدن این من است
 پایاده میروم در کوه دوست
 چون بکیم صد جهان واپس کنم
 من چو اگر جهان کردم چو دوست
 نیستی و هستی آئین من است
 سبز خنک چرخ در زمین نیست
 بشگرم کاخم پتین من است
 در میان جان شیرین من است
 شمس تیریزی که خرا اولیاست
 سین و ندها نداشت یا سین نیست

هر نفس از عشق می رسد ز چپ و راست
 خود ز فلک تریم و ملک فروز و نیم
 خلق چو مرغایان زاده ز دریا جهان
 بلکه بدیدیم جمله در و حاضریم
 آمد موج است کشتی طاقت شکست
 درج عطا شد بدید غرقه در بار رسید
 صورت تصویر کیت این شد و این می کیت
 چاره ره پوشها هست چنین جوشها
 مالفک میرویم و غم تماشا کراست
 زمین دود چو انگذیم منزل را کبر است
 کی کند اینجا مقام مرغ کران جگر است
 ورنه زور یای دل موج پیایی چرا
 باز چو کشتی شکست نوبت وصل و لغات
 صبح سعادت دمید صبح چه نور خدا
 این خرد پیر کیت اینهمه و پوشهاست
 چشمه این نوشها در سر و چشم شامت

دیوان مولانا روم
 خدایم کن بنیابت جمله لطفت
 خطایم کن خطای تو هوا است
 تویم اثر تیشین در خواب می کن
 که ما را چشم و دل باری باریست
 بسکه سر باریده چشم ساقی
 بختی شری که آن بقطره آبست
 یکی گوید که این از عشق ساقی است
 یکی گوید که این فصل از شراب است
 یی و ساقی چه باشد نیست و نه
 خداوند کاین عشق از چه باله
 دهان به بند چون غواص دریا
 کبرهای بجز زبانه باله
 و لاله ایضا

بنقائ گنج تو با دگر زینت و فوی پادشاه
 بر آن زینت ز نازیده کویت زاید
 بهزار گوهر و جلاش با دگر است
 چنانکه در مسند فقه داران است
 بدانکه در مسند عشق را تو این است

ایضا منته
 بختی که خایین من پادشاه
 بجای که مسطره پرین است
 بدو حال آبی که بقوله دایه است
 که و مردم نظارت دایه است
 تو دوستی و تر به جرات است

سکار من اینست که کاریم نیست
 در تنک این موج به خوش نگیری
 بلب بجز تو تقسیم مقیم
 باد هات از کوه سکونت برد
 ملک جهان گیر چون آفتاب
 بر سر کوی تو مرا خانه گیر
 همچو شکر با گلست آسمان
 خویش من آنست که از عشق آید

دیو اولوی روم
 و من است خودم از فوی خوب است
 و من است پس اینست
 و من است پس اینست
 و من است پس اینست
 و من است پس اینست

چیت فزون از دو جهان شهر عشق
 بهتر ازین شهر و دیاریم نیست

بهانه کن که بتنا بهانه آیین است
 طبیعت او سرشت عادت و دوست
 که آن شراب که از دهنش آید
 بجان پاک عزیزان که چو زهر است

انتهای عشق را که با زهر است
 بجز زهر عشق را که با زهر است
 بجز زهر عشق را که با زهر است
 بجز زهر عشق را که با زهر است

چون گوی کف کس کشای بد
سوی چرخ صیقل ناکه می کشد
درین تو بیدم که چو بیدم
وین کلامه

روشنی میرین کنک شب
آدن کار اگر در دوجان آدن
بیکم چرخ صیقل ناکه می کشد
درین تو بیدم که چو بیدم

بیکم چرخ صیقل ناکه می کشد
درین تو بیدم که چو بیدم
بیکم چرخ صیقل ناکه می کشد
درین تو بیدم که چو بیدم
بیکم چرخ صیقل ناکه می کشد
درین تو بیدم که چو بیدم

بیکم چرخ صیقل ناکه می کشد
درین تو بیدم که چو بیدم
بیکم چرخ صیقل ناکه می کشد
درین تو بیدم که چو بیدم
بیکم چرخ صیقل ناکه می کشد
درین تو بیدم که چو بیدم

دیوان مرثیه دوم

کآن اصل هر اندیشه و گفتار مرا یافت

این لکن اگر بنوشتم ترا صد لکن است
نیز گذر کن که دست زار بر لبان است
که ز عشق تو بخش زنده زده دهن است
در بهمان فتنه بی بود و نمان بود
فتنه جویدن فتنه افکن است
بس کن آخر چو بین گفت با پیوست

آدمه ام که تا بخود گوش کشانست
گل چه بود که طالع می ناطق امر کل نویست
صید منی شکار من گر چه ز دام بسته
زخم پذیر و پیش رو چون سپهر شجاعست
او حد خاک تا لبش چند هزار منزلت

صلای بنم سعادت اثر باران
گذره های که تم طلق قربانان
صلای پیهره و نیشین که فردا است
صلای سایه زلفین او که قنات است

نیت

لیا تم زبیل ما از شکام
 هزارت بود نام و افغانه ز نوا
 بدست تمام با ده و بدست ز نوا
 رفیق چنین میا ندید نام از نوا

دله ایض

آن روح را که عشق تخته تخته زینت
 ناپوده به کبودن او غیر عاریت
 گویند عشق چیت بگویند کز لقا
 هر کوه از اقبال زینت افراشته
 عاشق تشنه است در عالم بهر دما
 بیج شگفت شاه یکبار نیست
 عشق است عاشقت که باقیست تا بد

زبست نیست بروست تخته تگاه ملک
 هزار دل صفا اندرون دل مات
 خیانتی حیات آفرین بود آنجا
 زرد بان وردن هر نفس بهرام
 هزار ساله زانوسوی نفی و اثبات است
 شتاب کن که بنا خیر مایل فالت
 از آنکه شاه حقایق نه شاه شگفت
 بناها که پراز خون نگر که آیات
 در آن هو که خداوند شمس زینت
 نه لاف چه چرخ است و مساوت

دیوان مولوی دم

بنامی رخ که باغ و گلست نم آرزو است
 بشنیدم از هوا تو آواز طبل باز
 یعقوب دارد آسفه ها همیر نم
 بالقد که شهر بتیور اجس میشود
 زمین هم با ن سست غما و دم گرت
 جانم ملول گشت ز فرعون و ظلم او
 دس به شیخ با چراغ به گشت گرد شهر
 گفتم که یات می نشو بسته ایم ما
 بکشی لب که قند فرا دم آرزو است
 باز آمدم که ساعد سلطانم آرزو است
 دیدار خوب یوسف کفایم آرزو است
 آوارگی کوه و بیابانم آرزو است
 شیر خدا و رستم دستانم آرزو است
 آن نور که موسی عمرانم آرزو است
 کند یو و دو ملولم و ان نم آرزو است
 گفت آنکه یافت می نشود اتم آرزو است

دل به چنان این سینه که جز شگفت نیست
 آن که بیجا زار و بمیرد که خزان
 گلزار عشق را بد از نو بهانیت
 آن گل که از بهار بود یار و حار
 آن می که از عصیر بود چنانیت
 تا که ناکیری عشق موده را
 جان زانرا که بر او کزنا نیست
 بر نقد قلب زان تو از غلب نیست
 این که ناکشند گشت کز غلب نیست
 اندیشه را که با کین دل ده شوم
 چون بود این که نقیض و چنانیت
 و منه عطر المصطفی

چون زینت پوشش بختی سبکافان
چون زینت پوشش بختی سبکافان
چون زینت پوشش بختی سبکافان
چون زینت پوشش بختی سبکافان
چون زینت پوشش بختی سبکافان
چون زینت پوشش بختی سبکافان
چون زینت پوشش بختی سبکافان
چون زینت پوشش بختی سبکافان
چون زینت پوشش بختی سبکافان
چون زینت پوشش بختی سبکافان

کار ندارم جز او کار که دیگر است
طوطی گویا شدم چون نسک شام است
پیر بلک بر زخم چون پر و بالم از دست
جان و دلم ساکنست چونک دل جانم
بر غفل گشتان زنگ زرم حسن است
خانه چشمم چرا سجده که خلق شد
در رخ هر کس که نیست داغ غلامی او
دست بدست جز او سپارم دو لطم
چونکه تو مغلس شدی سنگ بن روی
شاه مرا خوانده است چون دم پیش

لاف زخم لاف لاف زانکه تریدارم است
بلبل گویا شدم چون گل گلزارم است
سر فلک بر زخم چون سر و دستارم است
قافله ام اینست قافله سالارم است
بر مثل آفتاب تیغ گهر بایم است
زانکه بر وز و لبش در و دیوارم است
گر پدر من بود دشمن اغیارم است
زانکه طیب غم این دل بیمارم است
بایه ز من خواه زانکه محزن و بیمارم است
منکار و چون شوم چون همه قدارم است

گفت خمش چند لاف بود گفت تو
من حکیم ای عزیز گفتم بسیارم است

بله آنکه بخوردی سحری باده که نوشت
بی روح آمده نادان و از ان هم بخش آخر

بله پیش آنکه بگویم سخن را ز گویشت
که بیک جوده پیر و همه طاری و هوشت

و منم محمد است
بیا که زنگی از یاد و چون است
بیا که زنگی از یاد و چون است
بیا که زنگی از یاد و چون است
بیا که زنگی از یاد و چون است
بیا که زنگی از یاد و چون است
بیا که زنگی از یاد و چون است
بیا که زنگی از یاد و چون است
بیا که زنگی از یاد و چون است
بیا که زنگی از یاد و چون است

دیوان مولوی دم

نمای آن سنگ گویا بیان در دست
ز پیش آب و گل من بیدار من در دست
خود بگفتن من سجده کن این شد
بجو در دهر آن سجده ماند تا باید

بیا که زنگی از یاد و چون است
بیا که زنگی از یاد و چون است
بیا که زنگی از یاد و چون است
بیا که زنگی از یاد و چون است
بیا که زنگی از یاد و چون است
بیا که زنگی از یاد و چون است
بیا که زنگی از یاد و چون است
بیا که زنگی از یاد و چون است
بیا که زنگی از یاد و چون است
بیا که زنگی از یاد و چون است

بیا که

ای موده که تو ز قیامان بیرون
دیو که عشق زنده دلا مرد و شوینست
ارمن دود عشق تو گفت که نیست
پیر مزار عشق تو گفت که نیست
اول بداند عشق نه اول است
هم سو نظر کن که از آن سوی سبکست
باز میاید آن زیر که تو سوار
از خار سان جمله چون گل و گنبدست
آن عشق میفرودش قیامت هم میکند
زبان باد که در تو فرغم و سبکست
زخمی نه بان میاید نیک که لکن است

ببازید یکبار همه جان و جهان
بر آن زشت نخبید که اونا ز نماید
همه شهر بشورید که آوازه در افتاد
چهره ز راست چهره ز چپین و ز قیام
بکوبید دهلها و در میج مگوئید
چه جائے دل و عقل است که جان ریدند
از خوابه که پیوسته در و چنگ چنانه است
این مشورت چیست اگر خانه کعبه است
فخری جمله هر آنکس که درین خانه رفته یا
چون روز قیامت که کبیر اسر کس نیست
این خانه جانت و هم آنجاست که جانت
اجز آنجاست نشانے ز بهانندار
شامت در آستانه مشین خانه در تو رو
سنگند بجان تو که جز دیدن رویت
از خوابه که پیوسته در و چنگ چنانه است
این مشورت چیست اگر خانه کعبه است
فخری جمله هر آنکس که درین خانه رفته یا
چون روز قیامت که کبیر اسر کس نیست
این خانه جانت و هم آنجاست که جانت
اجز آنجاست نشانے ز بهانندار
شامت در آستانه مشین خانه در تو رو
سنگند بجان تو که جز دیدن رویت

از خوابه که پیوسته در و چنگ چنانه است
این مشورت چیست اگر خانه کعبه است
فخری جمله هر آنکس که درین خانه رفته یا
چون روز قیامت که کبیر اسر کس نیست
این خانه جانت و هم آنجاست که جانت
اجز آنجاست نشانے ز بهانندار
شامت در آستانه مشین خانه در تو رو
سنگند بجان تو که جز دیدن رویت
از خوابه که پیوسته در و چنگ چنانه است
این مشورت چیست اگر خانه کعبه است
فخری جمله هر آنکس که درین خانه رفته یا
چون روز قیامت که کبیر اسر کس نیست
این خانه جانت و هم آنجاست که جانت
اجز آنجاست نشانے ز بهانندار
شامت در آستانه مشین خانه در تو رو
سنگند بجان تو که جز دیدن رویت

دیوان مولیادوم
زبان می گوی که کنایه آن
بسی کن چه از دست ازین
باری مزار عشق آن از رویت
منه ایضا

نقش بند جان که جانها جانب تو است
دل شال زو با نغز با نغز است
از زمین تا آسمانها نغزین
سینه چون آتش با نغزین
چرخ و دینار با نغزین
چرخ و دینار با نغزین
چرخ و دینار با نغزین
چرخ و دینار با نغزین

پیر گوی که نوبت حبس است
 سوزی که شکست ایستاد
 بخوان شکست که بیجان بود
 شمع چرخ میل می داشت
 چون کوکبان خرد دانا را
 دامن سوار گشته دیندار
 در غنچه کزین ملک کردگار
 زینتی و مسکه سلطنت از دست
 فرعون دار لاف عدای از دست

هر که خواهی شناسی پیشش شناس
 چرا که مقبل مرد و عالم به پیشش
 چونکه طبعت خو کند نماندش از زمان
 صد هزاران حال آنکه از دست حیات
 پس ترا آینه کرد و این دل آهنگ
 هر دی در و نماید رو آن کاو کمالست

چند گوی که چه چاره او مراد تان
 چاره جوینده که کرده او ترا خود
 چندان غم است که ز جان غم ببرد
 خود نباشد هوس آنکه بدنی جان
 گر تو عاشق شده عشق تو بر میان
 و تو عاشق نشدی پس طلب بر میان
 ای بقدر عقل نداری که به بینی آخر
 گر نه اندر تق ازرق زیبار گواست
 چونکه از دور دلت همچون زمان میبرد
 آتش دیده مردان تق عین بسخت

شس تبریز اگر نیست میقیم اندر چشم
 چشمه شهید از ویرین هر دینان
 از جهان بدون نیامده جانان از دست
 ز ناز نابریده و ایمان از دست

دراز کل خراش او مغرور باز بوسه
 از کویس و کویس در طلب است
 از کویس و کویس در طلب است
 از کویس و کویس در طلب است

دیوان مولوی روم
 قدس الله سره
 یار و آید سرم جلیان دست
 دیده غلبه میکند نیست غلط است
 گاه به سر خوش شود که همه آتش شود
 تغییر با سحر یار مرا خوش دوست
 نقش وفا کز این دست با کف
 پشت ندارد چو شمع بجای روشن
 دوست را که خوار سر تو آرد زنا
 از کویس و کویس در طلب است

بدو در قنبر اگر باد تو نشنید
 پند دهنده زان دوستان چه میماند
 بهر گشتی که او جان بدارد
 جان پیران را حق بیرون آید
 تا بداندست دل آن حق بیرون آید
 شیشه بر دل که گشت پیر و جوان

وله ایضاً

عاشقان در جستجوی تو نیست
 بهمان بوینده جزا و عتاب نیست
 این جهان در آفتاب یکدست
 در حقیقت کفر دین در کیش نیست
 ای دمت عیسی دم از دم زن

دیوان مولوی روم

من غلامم آید در اندیشه نیست
 گریه کنی پس و منم نه پس نیست
 در یکو پیشی نه در یکو نیست
 دست بکشاد اسن خود را کی نیست
 منم این پیشی خرابین نیست
 منم این پیشی خرابین نیست
 منم این پیشی خرابین نیست

مغفرت بریزان شمس حق آگه بود
 کز غم عشق تنم بر صفت مشوسست
 حلقه آن جدا و سلسله جان کیت
 زلف چلیپا و شش آنت ایمان کیت
 در دل با صورتیت العجب این نقش کیت
 پنهان بودهای خوش از سوختن کیت
 دل چینی بر بهمان باش را و میهمان
 بنده او شو که او داند همان کیت
 غم چکند کسی داند غم از کجاست
 شاد اید گشت آنگاه ندان کیت
 عرصه دل بیکران گم شده در کجاست
 آندل دریا صفت سینه تابان کیت
 آندم کاین وستان با تو در گونش ند
 پس تو بدانی که این حلقه آن کیت

نقد سخن را همان که سلطان مجوی
 کای زر کامل عیار نقد تو از کان کیت

مگر ایندم سزای عین تو زان شده است
 که چنین مشک ری می ارزان شده است
 مگر از چهره تو باد صبا پرده ربود
 که هزاران قمر از غیب نشان شده است
 آفتاب تحت امروز همانا که تباقت
 که هزاران دل از لعل بد نشان شده است
 عاشق آخر چه رونما باد دل نهسد
 بوی کسی کز کرمش تن بهگی جان شده است

و من کلام

عشق کسانست که ندانند
 از لبت آن کسانست که ندانند

گرمی و غلظت چو آب است گواره نه
نار و غلظت چو آب است ز میوه نه
نشیمنی باید که گواره نه
لیک چو تن زنده نه دیار نه
عشق اگر که است بهر زبان نه
چون برود صبر

چون بر سر کوه کجاست ز شمع چو شمع
چون بر سر کوه کجاست ز شمع چو شمع
چون بر سر کوه کجاست ز شمع چو شمع
چون بر سر کوه کجاست ز شمع چو شمع

چون بر سر کوه کجاست ز شمع چو شمع
چون بر سر کوه کجاست ز شمع چو شمع
چون بر سر کوه کجاست ز شمع چو شمع
چون بر سر کوه کجاست ز شمع چو شمع

شش تبریز در آمد بجهان عذر نماند
دید ه روح طرب را بر رخسار سپارید

آب ز نید را هر این که نگار میرسد
راه دهسیدار را آئمه ده چهار را
خاک شده آسمان غلغلالت و درها
تیر و اندام و دوسوے نشانه میرو
پارخ سلام میکند سر و قیام میکند
خلوتیان آسمان تا چه شراب بخورند

چون بر سر کوه کجاست ز شمع چو شمع
چون بر سر کوه کجاست ز شمع چو شمع
چون بر سر کوه کجاست ز شمع چو شمع
چون بر سر کوه کجاست ز شمع چو شمع

چون بر سر کوه کجاست ز شمع چو شمع
چون بر سر کوه کجاست ز شمع چو شمع
چون بر سر کوه کجاست ز شمع چو شمع
چون بر سر کوه کجاست ز شمع چو شمع

چون بر سر کوه کجاست ز شمع چو شمع
چون بر سر کوه کجاست ز شمع چو شمع
چون بر سر کوه کجاست ز شمع چو شمع
چون بر سر کوه کجاست ز شمع چو شمع

دل من کار تو دارد گل گلزار تو دارد
 چه نگویند در دست که بر بار تو دارد
 خدا یو ملاست بهر دو تو دارد
 را دور تو دارد و اگر تو دارد
 خدا تو دارد و اگر تو دارد
 هر دو سر تو دارد اگر تو دارد
 هر دو سر تو دارد اگر تو دارد
 هر دو سر تو دارد اگر تو دارد
 هر دو سر تو دارد اگر تو دارد

مخدوم است سخنهای من آزان در نی
 مخدومی بتو کاوش شیرا چنان گیرد
 مخدومی که چگونه شکار را شکر د

مخدوم است سخنهای من آزان در نی
 مخدومی بتو کاوش شیرا چنان گیرد
 مخدومی که چگونه شکار را شکر د

که تپید بیکه از سر به بر دارند
 که فلک را بیکه عریده در پیج آرد
 ساقیان که انگور نمی افشارند
 به چو چشم خوش او خیره کش عیارند
 دو جهانند و لے از دو جهان بزارند
 دشمن بیکه گردند و حقیقت یارند
 بیک چون وانگی تنق و یک کارند
 شل ماه و ستاره همه شب سیارند
 سرورانند که بیرون ز سر و دستارند

دیوان مولوی روم
 در یکید در روزی دل طر تو دارد
 بن چو کج کباب به خور و از زرق پی
 هر دو سواش غلبه دل بجار تو دارد
 بنامش شقایق نو زنبیر نشان زرق
 که نه شمش عطار و غم دیدار تو دارد

مردی کن و از خدمتشان مردم شو
 نه آنکه این مردم دیگر همه مردم خوانند

چون درخت شبنم که چیده بچ
 بر کجا خطیب خوب اند بر د لب
 بایدم او میر و عین ایجا
 در ده جان باید چو اولیای
 و منته رحمة الله
 عالم بخند

دل از کینه نشیند که از دلها خیزد
 بیکبار چو کوه که از کلهها ترخیزد
 درین بازار عطاران و در هر چه بچرخد
 بیکبار چو کوه که از کلهها ترخیزد
 بیکبار چو کوه که از کلهها ترخیزد
 بیکبار چو کوه که از کلهها ترخیزد

عالمی خشنده بهر بنده خداست
 کیست آن کاندرو دوا لم این کند
 گر بقدر چاه نام او بری
 قهر چه را صدر علیین کند
 کافر که کلاف عشق او زند
 کفر او را احمد نور دین کند
 غار عاشق در ره عاشق نهان
 تا که جمله غار را نسوین کند
 تو همین دانی که هر که مرغ اوست
 از سعادت بهیضه یازدین کند

دل گردون فصل کند چو مه نو نهان شود
 چو رسید بهر غمزه ات همه قدها کما نشود
 چو تو دلداری کنی و د جهان جلد دل شود
 چو جهان را تو دل دهی همه دلهها جهان شود
 ز بغال نگار من چو بخندد بهار من
 رخ او گل نشان شود نظرم گلستان شود
 رخ یازم از غوان رخ زارم چو غمرا
 رخ او چون چنین بود رخ عاشق چنان شود
 همه گرگان شبان شده همه دزد او چو پاسبان
 چه بردوزد زین کله چو خدا پاسبان شود
 ز رفیقان گلستان دم از زخم خارین
 که رفیق سلاح کش مدد کاره وان شود

خمش ایدل که گر کسی بود از صدق و طلب
 جهت صدق طالبان خشیها بیان شود
 این دشمنان منی کالو
 این دشمنان منی کالو
 این دشمنان منی کالو
 این دشمنان منی کالو
 این دشمنان منی کالو
 این دشمنان منی کالو

دل از کینه نشیند که از دلها خیزد
 بیکبار چو کوه که از کلهها ترخیزد
 درین بازار عطاران و در هر چه بچرخد
 بیکبار چو کوه که از کلهها ترخیزد
 بیکبار چو کوه که از کلهها ترخیزد
 بیکبار چو کوه که از کلهها ترخیزد

دیوان مولوی روم
 اگر نشسته بودی از آن باشد که دردم
 و له فی الحقیقه و المومنه
 یسبحا نیم رخ دینم زرد
 از گل و در غفران حکایت کرد
 چون همد اگر عاشق در د
 بود مشتاق ناز و عاشق در د
 این دورنگ مخالف از یک
 این دورنگ مخالف از یک
 این دورنگ مخالف از یک
 این دورنگ مخالف از یک

فی الحجة والعشوق
 یمن ووزاری بام سخن ساز که
 یکه بزم به میگویم شی وادم که
 شکیسته تاز پادشاه شکیبایی ما
 یون تازم که گزینم اند

دانی که درین است
 نام که گفت بود
 فاشان سوادیکو
 که با یک کلام
 و مرده که همه
 دینی و زشت
 و پنهان با کجاست
 هم چنان میانی با او
 اما چو قیامی از او
 چون در پیشگاه
 بر دل بهار تفتی

چنان آیمتیم با او که شیر می در آمیزد
 چو سوره زاید از شاخی بدان شاخ آید
 سرخ شمش همگیو بد کجا پیر وانه سوزد
 در فلک تن کاش زود چون شمش بر فروزد
 شما دلهانکه دارید من بی مسلمانان
 سخت از عشق اوزادم تا خیر جان بدو
 سبز نقش همگیو بد هار و پیر سن بازی
 بر آآن رس بازی تنست راز و جبر
 چو ذوق سوختن دیدی وگر نشیکه از آتش
 اگر آب حیات آید ترا ز آتش بگریزد

تدبیر کند بنده و تقدیر نداند
 بنده چو پنهان زیند پیداست چه بداند
 کامی و دچنان آید کا و راست نهاد
 استغیثه مکن ملک عشق طلب کن
 باری تو بهل کام خود و راه خود گیر
 اشکاری شه باش و مجوسج و کار
 چون باز می روی و سکو طبله بازش
 زندانی می گردند همه خلق یقین ان
 تدبیر تفتد بر خدائی بنماید
 جیلت بکند لیک خدایه نتواند
 و آنگاه که داند که کجا باش کشاند
 کاین مملکت از ملک الموت رها ند
 کاین کام ترا زود سو کام رسد
 کاشکار تر باز اهل باز ستاند
 کان طبله تر افشش و پرنش براند
 مجوس تر از تنگ ندان نه باند

باز و زیاده
 با دوست من
 نایب گان
 از آن ذوق
 در آنکه شام
 سوزان که شام
 زنده و نفس
 زنده و نفس
 زنده و نفس
 زنده و نفس

پروان بونش بدیدید چو آفتاب زین پسند
پروان بونش بدیدید چو آفتاب زین پسند
پروان بونش بدیدید چو آفتاب زین پسند
پروان بونش بدیدید چو آفتاب زین پسند
پروان بونش بدیدید چو آفتاب زین پسند
پروان بونش بدیدید چو آفتاب زین پسند
پروان بونش بدیدید چو آفتاب زین پسند
پروان بونش بدیدید چو آفتاب زین پسند
پروان بونش بدیدید چو آفتاب زین پسند
پروان بونش بدیدید چو آفتاب زین پسند

ایدل چو ورین جوی پس آب سچو پے

تا چند صلا گو یے هنگام نماز آمد

یار چو اشتران مرا باز مہار میکشد
جان و تنم بخت او نشینہ جان او
شست ویم چو با بیان جانب شمشیر
آنکہ قطار برابر ازیر فلک چو اشتران
ساعتی دشت میکشد برکہ و غار میکشد
در دل شاخ و مغز گل بسے بہار میکشد
راز دل درخت برابر سردار میکشد
آنکہ خمیر دانہ راعت میوہ میکشد

لطف بہار بشکند رنج خمار بہار را

گرچہ چغاوی کنون سوسے خمار میکشد

ملولان ہمہ رفتند در خانہ بنیدید
بموان جدر آئید چو از آل سولید
چو او ماہ شگاف دشما بر چو آید
ملولان بچہ رفتید کہ مروانہ ورنیہ
برین قتل ملولانہ ہمہ جمع بنیدید
رخ ماہ بوسید چو بر بام بلنیدید
چو او چیت و طریقت بیکان پلہ بنیدید
چو فرما دہو چو شداد دسے کوہ کندید

دیوان مولوی روم

منقذ نامہ پیشینہ چو این کہ
نزد و باہ چو سر سید شمشیر زادید
شنگ چو آید چو از اینت سنید
خوشنید کہ گفتار فرخورد شمار
خدا را چو طوطی است و شمشیر

فی السکون الذوق
دشمن زندہ بایک مژدہ سپنج ناپ
گر می شیران تنبری جاج ناپ
دشمن زندہ بایک مژدہ سپنج ناپ
گر می شیران تنبری جاج ناپ
دشمن زندہ بایک مژدہ سپنج ناپ
گر می شیران تنبری جاج ناپ
دشمن زندہ بایک مژدہ سپنج ناپ
گر می شیران تنبری جاج ناپ
دشمن زندہ بایک مژدہ سپنج ناپ

پایے جاک کہ دہا این ماہ را نشاید
دشمن زندہ بایک مژدہ سپنج ناپ
گر می شیران تنبری جاج ناپ
دشمن زندہ بایک مژدہ سپنج ناپ
گر می شیران تنبری جاج ناپ
دشمن زندہ بایک مژدہ سپنج ناپ
گر می شیران تنبری جاج ناپ
دشمن زندہ بایک مژدہ سپنج ناپ
گر می شیران تنبری جاج ناپ
دشمن زندہ بایک مژدہ سپنج ناپ

فہم الجنب والشیخ

نہایت چہ ان اندر عقل تو بستاند
 ہے روز بچہ پند پند و شب و روز بستاند
 چہ بچہ کہ داسد او او داند و او داند
 و بچہ کہ آجاگر داند و بچہ کہ داند

ہرگز چنان سر براتخ اجل نبرد
 ہرگز چنان دے را عقد فرو نگبرد
 در عشق جوی مارا در مابجوے اور
 در بایش ترش روی اوا بر نو بہار
 تا چون صدف زدریا بکشانید او و ہلے
 دریاے ماومن را چون قطره در ریاید

بہ پیش تو بہ زید جان و جان کلام بود
 بجان دوست کہ تاہر و د جان نیامیزد
 شرب لطف خداوند را اگرانی نیت
 لہذا روز نہ افتد بخانہ نور قمر
 تو جام ہستی خود را برد توام بہدہ
 اگر چہ عاشقی عشق بہترین کاریست
 درون خانہ بود نقشہاے ان نقاش
 رسید نژدہ بشام است شمس تیریزی
 کہ جان تو بے دو گر چہ نقش نام بود
 جدایے است و ملاقات بے نظام بود
 و گر گران نش نماید قصور جام بود
 اگر مشرق و مغرب ضیاء عام بود
 کہ آن شرب قدیم است با توام بود
 بد آنکہ بیرخ مشوق ماحرام بود
 بسوسے بام نگ کان قمر بیام بود
 چہ صبح کہ نماید اگر بام بود

دیوان مولوی روم
 تیار شد کاری زبان طرہ کہ نشاند
 تین شخ اگر خدای از شمس تیریزی
 تیر تیر ہم عالم ز نور و نوا نشاند
 و من
 ۱/ حقیق تو بیا شد کہ پیر
 ۲/ مہال تو بیا شد کہ پیر
 ۳/ ازکات تو بیا شد کہ پیر
 ۴/ امیسان تو بیا شد کہ پیر
 ۵/ تو بیا شد کہ پیر
 ۶/ تو بیا شد کہ پیر
 ۷/ تو بیا شد کہ پیر
 ۸/ تو بیا شد کہ پیر
 ۹/ تو بیا شد کہ پیر
 ۱۰/ تو بیا شد کہ پیر

نفا

بعد از سال گلی کاشی با یکبار

یا تو خود پیوسته یا بود و آن فانی

منکر نباش بنگارده و عسل و سوس

یک خط آن عسل بود یک قطره از دهان

پیران از دست تاب لب نهاده

کا و خود عالیروا نگه همان

یک گوهری و بیضا و چشمت و گریخت

دلجم سجود تو خواهد سحر چه سود کند
بصیرت هم چو خنجر بصر چه سود کند
چو برگ و میوه نباشد شجر چه سود کند

شجر چور و ز قیامت دراز گشت و
چو روح من تو نباشی ز روح حال
جهان مثال درختی است برگ میوه

الحق نهان پهای پوشیده باد و
هر لحظه جدا و جدا نگه باصل داشت
گرچه زبانه باشد در عالمی روشن

ز شمس مغرب تریز آنکه نور نیافت
وجود تیره او را گرچه سود کند

جز تو بخش گردن خود از قمر چه آید
جز برگ و شکوفه از شاخ نر چه آید
جز نقد های روشن از کال نر چه آید
بالتی یک نظر کن کاند ز نظر چه آید
زینسان که مانشد سیم از مادر چه آید
بخویش و بخیر شو خود از خبر چه آید
در ده می روانی زین مختصر چه آید
مجنون شویم مجنون زین خواب خور چه آید
نیا فرشتگان را تو که ز بشر چه آید

جز لطف جز خلاص خود از شرک چه آید
جز زنگه های بخش از بوستان چه آید
جز طالع مبارک از مشتری چه آید
از دیدن جمالے کا و حسن آفرید
ماییم دشواریستی و می پرستی
مست تو مست تر شوبے زیر و تو زیر تو
چیز ز ماست باقی مردانه باش می
چون گل ردیم بیرون زینجا مپا پر تو
ایشه صلاح دین تو بیرون مشور صورت

دیوان مولوی روم
مانیتش خزانے از عالمی جانت
هر لحظه چو پرست اندر سران قاف
زود ز شانه خویش سر ز شمشیر
گرچه صدف ز ساقی قطره بود و
در بحر جویبار را غواش کاشانند

در دوزخ خون جوشیدم آن شمشیر
در عالم جان اند سپاه انسان
چند گاهی دل با شمشیر جگر
یک لحظه نباشد از دشت جانی
بیت رفتن جگر گریه

علم تو چو مشرق الی حق تو چو مغرب
 شوی آسمان دیگر که با آسمان نماند
 ره آسمان درونت رستی در آسمان
 در غمت چون قوی شد غم زبانه ماند
 تو بین جهان نیز و کجا در دیده ماند
 یزد و دیده را برستی به جهان نماند
 دل نشان است و حواس نماند
 تو زبام آب بوی که نماند و نماند
 تو ز لوح دل زخوان تمامی نماند
 سنگ تو در زبام که نماند

في الارشاد

دینوان محلو سی روم

چو کارزار کند شاه روم باشم شاد
چگونه باشم خرم چگونه باشم شاد

جهان عقل چور دم و جهان طبع ننگ
میان سر و قفا ده است کارزار و پنهان

شما و هر چه مرا دشمن است در عالم من و طریق خداوندیست و ایجاد

با اختلاف و تمیز نیست این طریق
چو اختلاف مقرر ز شورش اعداد

ولیک ملک مقرر نصیبہ تیراوست
که امن و خوف ندانند کلوخ و سنگ

چراغِ مصلح درین خانہ نور سے نڈا
 نہیچ پیچ کہ دار و لقب باغی یاد

فرشته رست بگویم و بهیچیه رست نیل
درین میان یتنازع بجایند مردم

اچھے سیکھنے والے علم سے علیین

ہیش پہل پہ پستی کہ ہرچہ باد آباد

و لسان چرخ پر دپو بدن کران کا ند

ل و جان باب علمت جبارا نشو
پایه تار و ان محسرت سو خا کدان

جز سس هر چه پی پی همه جا و دان نما

۱۸۰۰
 ۱۸۰۱
 ۱۸۰۲
 ۱۸۰۳
 ۱۸۰۴
 ۱۸۰۵
 ۱۸۰۶
 ۱۸۰۷
 ۱۸۰۸
 ۱۸۰۹
 ۱۸۱۰
 ۱۸۱۱
 ۱۸۱۲
 ۱۸۱۳
 ۱۸۱۴
 ۱۸۱۵
 ۱۸۱۶
 ۱۸۱۷
 ۱۸۱۸
 ۱۸۱۹
 ۱۸۲۰
 ۱۸۲۱
 ۱۸۲۲
 ۱۸۲۳
 ۱۸۲۴
 ۱۸۲۵
 ۱۸۲۶
 ۱۸۲۷
 ۱۸۲۸
 ۱۸۲۹
 ۱۸۳۰
 ۱۸۳۱
 ۱۸۳۲
 ۱۸۳۳
 ۱۸۳۴
 ۱۸۳۵
 ۱۸۳۶
 ۱۸۳۷
 ۱۸۳۸
 ۱۸۳۹
 ۱۸۴۰
 ۱۸۴۱
 ۱۸۴۲
 ۱۸۴۳
 ۱۸۴۴
 ۱۸۴۵
 ۱۸۴۶
 ۱۸۴۷
 ۱۸۴۸
 ۱۸۴۹
 ۱۸۵۰
 ۱۸۵۱
 ۱۸۵۲
 ۱۸۵۳
 ۱۸۵۴
 ۱۸۵۵
 ۱۸۵۶
 ۱۸۵۷
 ۱۸۵۸
 ۱۸۵۹
 ۱۸۶۰
 ۱۸۶۱
 ۱۸۶۲
 ۱۸۶۳
 ۱۸۶۴
 ۱۸۶۵
 ۱۸۶۶
 ۱۸۶۷
 ۱۸۶۸
 ۱۸۶۹
 ۱۸۷۰
 ۱۸۷۱
 ۱۸۷۲
 ۱۸۷۳
 ۱۸۷۴
 ۱۸۷۵
 ۱۸۷۶
 ۱۸۷۷
 ۱۸۷۸
 ۱۸۷۹
 ۱۸۸۰
 ۱۸۸۱
 ۱۸۸۲
 ۱۸۸۳
 ۱۸۸۴
 ۱۸۸۵
 ۱۸۸۶
 ۱۸۸۷
 ۱۸۸۸
 ۱۸۸۹
 ۱۸۹۰
 ۱۸۹۱
 ۱۸۹۲
 ۱۸۹۳
 ۱۸۹۴
 ۱۸۹۵
 ۱۸۹۶
 ۱۸۹۷
 ۱۸۹۸
 ۱۸۹۹
 ۱۹۰۰

مجلس شورای عالی

۱۰۰

بیکه دست می خالص بیان نوشند

بیکه دست و گریز چم کافر گیرند
 عود ما یم بهر سور که محسوس گیرند
 که ز نور رخسار انجم همه زیور گیرند
 اگر او را سحر سے گوشه چادر گیرند
 که دل خود ببلند و دل دلبهر گیرند

آب ما یم بهر جا که بگر دو چرخ
 پس این پرده از رقی صنم مهر وی
 ز احترامات و تزیین و خوست بند
 تو دورای و دودلی و دل آهنا

خمش اسے عقل عطار که درین مجلس عشق
 حلقه زهره تباست همه تسخر گیرند

درد جانها سو سے مامون میرود
 چون بیا بد چو نش و چون میرود
 چون همه ره خاک با خون میرود
 گر چه باد بیا سے گلگون میرود
 جان فرعون لی تعار و ن میرود
 کا و لطیف و پاک موزون میرود
 دین و گرجان سو کا و ن میرود

صاف جانها سو سے گردون میرود
 چشم دل بکشی و دور جانها نگد
 جامه برکش چونکه در رایش وی
 لاله خون آلود میر وید ز خاک
 جان عرشی سو عیسه میکشد
 سو آن دل جان من پر میرند
 زانکه آندل و ن حق چیز سے نخوا

دیوان مولوی رهم

باز این امر بر این همه در میسرند
 فوئید فوئید فوئید فوئید فوئید
 هم از زندگی است این فانی و ن فر
 و له اللف

بدر و ده کفن را بسر گو بر آید
 اگرین مده مارا بخت من خبر آید
 که کز مرده زنده چو ز دیار آید
 که کز مرده زنده چو ز دیار آید
 که کز مرده زنده چو ز دیار آید
 که کز مرده زنده چو ز دیار آید
 که کز مرده زنده چو ز دیار آید
 که کز مرده زنده چو ز دیار آید

بسم

دل من تابد جلوا از آتش سودا
دل از آتش کبود کند که جلوا تو دارد
هم چون گلستان ز به بام در ایم
ازم در نیکبختی ز به بام در ایم
که نهی جان لطیف که تماشای تو دارد
بد و صد بام بر ایم بد و صد بام در ایم

هنگی نور نظر شو به ذوق از نظر آید
بگرد آید و بکے که نه همه در سحر آید
مثل کحل عزیز می شه مادر بصیر آید
چو پدر یا نکر دادم همه آتش گهر آید
همه گویا همه جویا هسگی جانور آید
که خدا دادند و بیند هنر سے کز بشیر آید
نگر صفت خویش بشو جی قلوبش
میر امید که عمرم شد و یار نیاید
تو مراقب شود اگر که و یگانه بنا که
چو در برین چشم در آید شود یا ختم چو دریا
نه چنان گوهر مرده که نداند گهر خود
تو چه دانی تو چه دانی که چه کانے و چه چا
چشم آید و بام بر ایم بد و صد بام در ایم
خوش یا با شوق بهر حال که تو دارد
که همان دانه بند زخم و غلغله تو دارد
سگوتی زرد ایدیل سگوتی شایسته

تو سخن گفتن بلب بلب خو کن بلب خو کن
که نما زلب و دندان چو ز دنیا گذر آید

دل من را تو دارد و سر سودا تو دارد
سرم منست جمالت دل من مست جیانت
ز تو هر بدیه که بر دم خیال تو سپردم
غلطم گر چه خیالات بنیالات نماید
گل صد برگ به پیش تو فرو ریخت ز جانت
سر خود پیش فلند چو گنهاران مرع
رخ فرسوده ز روم غم صفای تو دارد
گهر دیده تار کف دریا سے تو دارد
که خیال شکستیت فرو سیاه تو دارد
همه خوبی و ملاحات ز عطا هاست تو دارد
که گمان برد که او هم رخ رعنا تو دارد
که خطا کرد و گمان برد که بالا تو دارد

دربان مولوی روم
چو خیانت تو کردی که تافخانه تو دارد
خسته نشسته و ال اعمال
درخت و برگ یکدیند خال اینج
که تو جبهه هر چو کار می تران بر این
شو و در خوش و بد که دست و دست و دست
که آب بر و اند که دست و دست و دست
چو سبکیم که مشتوق او جانداست
که جو خاندن باید که زانداست

سختی و در خوش و بد که دست و دست و دست
که آب بر و اند که دست و دست و دست
چو سبکیم که مشتوق او جانداست
که جو خاندن باید که زانداست
سختی و در خوش و بد که دست و دست و دست
که آب بر و اند که دست و دست و دست
چو سبکیم که مشتوق او جانداست
که جو خاندن باید که زانداست

باجر بختیار
بختیار بختیار
بختیار بختیار
بختیار بختیار
بختیار بختیار
بختیار بختیار
بختیار بختیار
بختیار بختیار
بختیار بختیار
بختیار بختیار

کیکه سهره ساقی است چون بود بسیار
چرا نباشد کمتر چرا نیفتد وید
بگو غزل که بعد قرن خلق این گویند
سبج را که خدا یافت آن نفر سوید

هر که اظهار عشق اسرار شد
رفت یاری ز آنکه محو یار شد
شمع افروزان بنه در آفتاب
بنگش چون محو آن الوار شد
نیت نوش و هست آن نور شمع
هم نشد آتار و هم آتار شد
همچنان در نور روح این باتن
هم نشد این نادر و هم این مار شد
جوی جو یالنت و پویان سکو بحر
کم شود چون غرق در یار بار شد
مطلب طلبان بود و مطلوبیت
مطلب آمد آطلب بیکار شد
پس طلب با هست با فقص طلب
چون نماند آن کسے سالار شد
هر تنی بے عشق کا و جوید کله
سردار دجلی دستار شد

همچون شد در هوا شمس مبین

آنکه او را در سر این اسرار شد

دوست همان به که بلاکش بود
عقد و همان به که در آتش شود

بختیار بختیار
بختیار بختیار
بختیار بختیار
بختیار بختیار
بختیار بختیار
بختیار بختیار
بختیار بختیار
بختیار بختیار
بختیار بختیار
بختیار بختیار

دیوان مولوی روم

شرق نه درین غم و اندیش بود
و منه ایضا

درد اندیش بد را سوختن آید
دست او سخت بنید وید و آید
تخته عقل اگر ماتش در دمان آید
تخته رانم بکشانید و سلطان آید
تخته کار از ابواب در شکرستان آید
طویان را بکرم در شکرستان آید
بنم عام است و نهشتا چنین گفت که زود
سایق از نامه در بکسستان آید
بهر سدا زین انداز بکسستان آید
نیکنان بگوید و جان فراوان آید

برج

بدیدم پوپا کو بیست افتاد
 ز صورت و تکلیت کنید یافت
 که هر یک ز یک قوت زبانیاد
 دلم نزار که داشت پخته شد
 ز سر خم خوش آن همه گره بکشد
 نشسته ام دل و عشق کال پیرز

هر چه آرید اگر مرده بود جان یابد
 بکشد اندر خزینه همه خلعت پوشید
 و دستهار همه در دامن خورشید برید
 هر که دل دارد آینه کند آن دل را
 آینه هدیه بدان یوسف کنان آید

رسید ساقی جان تا خمار و خواب بود
 ز به صبح مبارک بر صبح غمز
 شرابی و دولت ندیم سلطان
 شراب را تو نه بینی دست رینی
 عقیق و زاهد ثبات قدم بدم چو کوه
 اگر که هم هم ز آواز تو صدا دارم
 وجود تو چو بدیدم شدم ز شرم م
 هر کجا عدم آید وجود گم گردد
 مثال جان بزرگ نهان بجهان

گرفت ساغر زرین هر سبکباز
 ستاده جام شراب ز مار کوع و سحر
 و گریارم گفتن که در میان چه بود
 نه بینی آتش دل را و فغانها پرود
 کدام کوه که باد تو اش چو که نر بود
 و گر که هم همه در آتش تو ام که دود
 ز عشق این عدم آمد جهان جان بود
 نهی عدم که چو آید از وجود و افروز
 مثال احمد رسل میان کبر و یهود

دیوان بولوی دوم
 بکجه شراب و گرمستان
 بکجه سبکدانی و بکجه دانی
 همه چشمت ز تخم عشق و عشق
 بیاد عشق تو ز در و درم
 ز دست حلاوت تراست جمله
 کلون و سنگ داند بهار از ناز
 ببار از جبین پیش سلطان
 زبانه زلف و کف و شکر
 باز شیب با بکجه و بکجه
 عاشقان با یکدیگر بکجه

درون تابش خود با باد
 درون تابش خود با باد
 درون تابش خود با باد
 درون تابش خود با باد

این صفت است
 در بدست فراغت دل
 در بدست فراغت دل
 در بدست فراغت دل

دیوان مولوی دوم

آینه خود و قلمی که
 آینه خود و قلمی که
 آینه خود و قلمی که
 آینه خود و قلمی که

روز و شب را از میان برداشته اند
 رنگ معشوقان و رنگ عشقان
 چون بهار سردی حق رسید
 هم شب قدر را شکار شد چو عید
 نفس کل در هر چه دارد نقش گل
 رافضی انگشت بردندان گرفت
 خیز و شترزان خنک تر از میش
 من دهمان بستم تو باقی را بدان

مهر نورش تیریزی تنم
 شمع وارزش با شتر را میختم

اگر می بنواز و مرا نگار چه شد
 اگر به پیش من آید خیال یا که چو
 شکار غمزه اویم به تیر غمزه جادو
 کنار خاک ز اسبم چو گل دگر هر چه شد

کز این درخت بخند از آن بهار چه شد
 حیات نوبذیرین نزار چه شد
 گرم بهر بخواند که است شکار چه شد
 اگر بوسل کشاید دمی کنار چه شد

ومن

دلم ز عالم چون خیالت زدا
 میان این دو سار من و کاه
 بیندازد خانه بصوفیان نظر
 خود شراب به شهابی که آید

کدام که که کاه را در اندام پر تو که بزود
کدام که که کاه را در اندام پر تو که بزود
کدام که که کاه را در اندام پر تو که بزود
کدام که که کاه را در اندام پر تو که بزود

وله ایضاً

کے باشد کاین قفس پر گردد
این زهر کشنده آنکین باشد
آن ماه دو هفته در کنار آید
و آن یوسف مصر الصلا گوید
بر ما خورشید سایه اندازد
هر ذره شال آفتاب آید
از خوبی و بد آن و مریویا
آن یار که جان حمله مخموران

میان باغ گل سحر ناپسند دارد
که کونینسید بهان مرچ پرورد دارد
بیاں غوغا و سستید یک چو گل
که هر یک کجای حق خورند و او سب دارد
چو سال سال نشاط او در روز

دیوان مولوی روم

شش تبریز دست ما گیرد
دلها فارغ ز ما و من گردد

بعد خاک شدن یازیان بود یا سو
بعد خاک شدن کار عاشقان باشد
شود دمی همه خاک شود دمی همه آ
شود دمی همه یار و شود دمی یغیار

نکته را در کس که عشق خود دارد
چرا مقیم باشد چو جلیس گل
که یک پناهی تابی ماه را در دارد
خزانه جان تقدس خدای آجای
که او جلیس با امر شاد بود دارد
که او جلیس که با ده غری
عرا خوریم بنده هم گلو دارد
که است گل با ده غلغلے
در همه فصل گل غلغلے
که در شان گل غلغلے
در شان گل غلغلے
که در شان گل غلغلے
در شان گل غلغلے

بنقد خاک شوم بگرم چه خواهد
که راه بند شکستن خدا نشان
شود دمی همه آتش شود دمی همه
شود دمی همه مار و شود دمی همه

سکند حاکم فرودت درین گمان باشد
 چو بگذراند انسانت این گمان باشد
 ز جاپو یوسف جان را چو افغان باشد
 دیان پیشی ازین زلف افغان باشد
 که با دوست تو در جلال گمان باشد
 فی معالی الخ

خند ز عشق بجای که از عشق نزنند
 رسید عقل بجای که عقل نیاید
 چو از نیت نماند زانجا نشاند
 نه از جان و دل و عقل گسیخته
 دیوان مولوی دم

هزار بار چمن را بسوخت باز است
 چه عشق دارد با ما چه جستجو دارد
 وجود ما و وجود چمن بد و زنده است
 زهی وجود طریف و لطیف کا و دارد

بگیر و امن لطفش که ناگهان بگیرد
 و لکش تو چو تیرش که از گمان بگیرد
 چه نقشها که بیازد چه حیلها که بسازد
 نقش حاضر باشد ز راه جان بگیرد
 ز لاکانش سخوانی نشان دهد بکانت
 چو در مکانش بجوی بلامکان بگیرد
 در آسمانش بجوی چو مه زاب تنهاده
 در آبی با آسمان بگیرد
 گریز پای چو با دم ز عشق گل گل کاو
 زیم با دغزانے ز بوستان بگیرد
 چنان گریزد از تو که گزویی نقشش
 ز لوح نقش پیر ز دل نشان بگیرد

بروز مرگ چو تابوت من و او باشد
 گمان مبر که مراد دایم جهان باشد
 خنازه ام چو به بینی مگو فراق فراق
 مرا وصال و ملاقات آتزمان باشد
 مرا بگور سپاری مگو و داغ و داغ
 که گور پرده جمعیت جهان باشد
 فرو شدن چو بدیدی بر آمدن ننگ
 غروب شمس و قمر را چو از زبان باشد

چو عشق با تو باشد روز نش زبانه
 چو یاز چشم زارت دست بال کشین
 و لعل هر سر کیست تو چو یک دانه
 هر آنکه مالش داد در آستان غایت
 غلام خشن ایدم که یک سحر خفته ماند
 و در دروه قیام می یافت و نه

ایضا من
 صوفی چو بیدار شد ساقی زار دارد
 منتهی اگر خواب شد منتهی؟

ایستغفار بپاشی در دشت / من رانده ام سرشسته / کجا میریزد آنکجا چشمش / در نظر اندیش صد گونه / آن عشق عجیب با هم چو کبر / با آنکه بی خط و مثل / من رانده ام سرشسته / کجا میریزد آنکجا چشمش / در نظر اندیش صد گونه / آن عشق عجیب با هم چو کبر

بمیر شوی و سامان از مرص کبر خالی / آنکه سر بر آری از کبریا چه باشد / بس کن که تو چو کوهی در کوه کان زربو / که را اگر نیاری اندر صدا چه باشد

به بندگان صفا جز می صفاء مهید / چو می دهید بدیشان جدا جدا مهید / در اینچنین قدحی می چنین عرام بود / بدوستان خدا جز می خدا مهید / بر نهنگان از آفتاب جامه کنند / بر نهنگان ره عشق را قیام مهید / چو بیج باد صبا می گدازد نشان سد / بجا نشان خبر از و عده صبا مهید / شراب حاضر و مشوق مست عاشق / بهانه را نه پذیرم بهانه تا مهید / شراب ز آتش و مازاده ایم از آتش / اگر حرف شناسید جز نماد مهید / بر آس زخم چنین غازیان بود در هم / که ز زخم ندارد و بد و دوام مهید

چون تاج و مخمر نیز شمس دین آمد / نقاس هر دو جهان جز بدان لقام مهید / اید دست شکسته بهتر یا آنکه شکست سازد / خوبی نمر بهتر یا آنکه نمر سازد / اسع بلع تویی خوشتر یا گلشن در تو / یا آنکه بر آرد گل صد زنگس تر سازد

فانثی پو لب آید با تشبیه باشد / در ساعت جانم دل او را طرا باشد / میان پو لب آید در آتش پیکر آید / صاحب نظر باشد بارش قیون باشد / فانی پو لب آید با تشبیه باشد / در ساعت جانم دل او را طرا باشد / میان پو لب آید در آتش پیکر آید / صاحب نظر باشد بارش قیون باشد

دیوان بولوی دوم
و اطر اقیست
آنکه درون دلش طلی باشد
چون دل نکشید و آتشا بس باشد
رو بر در دل عشق تا دلبر بیانی
وقت هم آید با هم تشبیه باشد
جانم که جدا کرد و جویا خدا کرد
افکاره باشد او و او بجای باشد
آن دیده کزین دیوان کردین
صاحب نظر باشد بارش قیون باشد
فانثی پو لب آید با تشبیه باشد

خاموش

عاشق بهشتی است آن یار زینت باد
 عابد بهشتی است آن یار زینت باد
 عابد بهشتی است آن یار زینت باد
 عابد بهشتی است آن یار زینت باد

خاموش کن و هر جا اسرار کن پیدا
 در جمع سبک روحان هم بولیس باشد

آن ماه کاو ز خوبی بر جله میدواند
 سوخته شام زشت او بر رو بنده سطر
 نقشش ز عرفانت و نقشش سحر
 سبکی و عشق و نفی ما از کجا و خلقی
 بیدست و پا چو گوی سو و نیم غلطی
 چون این طرف دویدیم چو گشت حله
 هر سو که مست هستم چو گان او پرستم
 گر ز آنکه تو مولی با حق کان بنده سر
 آنجا که شمس دیم پیدا شود ز تیریز
 اے عاشقان شما را پیغام میرساند
 خط خوان که هست اینجا کاین سطر
 هر حرف آتشی نو در دل می نشاند
 یکم اگر فقه خلق ما را همی کشاند
 چو کان زلف ما را این سو همی داند
 سو خودم کشاند این سر گیوه که داند
 در عین نیست هستم تا حکم خود براند
 زیر آفر دکان را هم خواب داراند
 بالند که در دو عالم بیدرود و رناند

فی آنهارا الطلب

عاشق شده ایدل سو دات یار کیاو
 از هر دو جهان بگذر تبار و و نهانوا
 از جا و مکان رستی آنجا ت مبار کیاو
 تا ملک ملک گوید تهنات مبار کیاو

عاشق بهشتی است آن یار زینت باد
 عابد بهشتی است آن یار زینت باد
 عابد بهشتی است آن یار زینت باد
 عابد بهشتی است آن یار زینت باد

دیوان مولوی دم

دل مجید جهان را در پیوست
 این بهار از سبک سیلجان می پو
 این بهار از سبک سیلجان می پو
 این بهار از سبک سیلجان می پو

عاشق بهشتی است آن یار زینت باد
 عابد بهشتی است آن یار زینت باد
 عابد بهشتی است آن یار زینت باد
 عابد بهشتی است آن یار زینت باد

عاشق

از اختیار از اسباب ما را در نور و کینا
 سزای چهره ما را از خاکی ما
 در دلبسته ما را در نور و کینا
 سزای چهره ما را از خاکی ما

فاش و میرح گو که صفات بشر گزینت
 در خواہش است تابش خورشید بیجا
 زیر اصفات خالق جبار میرسد
 خاموش کاین حجاب ز کفار میرسد

در بخت حکیم سنایی غزلوی

گفت کسے خواجہ سنائی مبرو
 قالب خاکی بزمین باز داد
 مرغ چنین خواجہ نہ کاریست خود
 روح طبعی بفلک واسپرد
 ماہ وجودش بدر آمد زابر
 آب حیاتش بدر آمد نہ درد
 پرتو خورشید جدا شد نہ تن
 ہر چہ ز خورشید جدا شد فرو
 صافی انگور بجای نہ رفت
 چونکہ اجل خوشہ تن را نشد و
 شد ہمگی جان مثل آفتاب
 جان شدہ رامردہ نہاید بشمر و
 مغز جو نغز است چہ غم پوست بد
 پوست بھل دست بر آن مغز نہ
 مغز چہ پوشید و سر بوسند و
 گر پے دزدی انبان ترک
 یا بشوق قصہ آن ترک و گرد
 خرقہ پوشید و سر بوسند و

فی کمال الانسانیت

نے دیدہ ہر دے زاد دیدار می نماید
 نے خیریس رانہ دیدار می نماید

در کجا و قبر و صندوق
 ساری نیاید اکنون بکار می نماید
 یکے است عشق لیکن بر سر
 بر حوالان یکے دود و جانی نماید
 آب حیات اردوین پاکت است

دیوان مولوی روم

گفتار نیست لیکن گفتاری نماید
 ایضا

از سر و دہر و بوسے کالای تو می آید
 و زمانہ در اندک سیلے تو می آید
 ہر گز تو بیکر زہم با عشق تو بستنم آید

اندر دل آوازی بد تو نشنای
 در گوش من انجام پیدا تو می آید
 آن نالہ چنین دامن تو نشنای
 روز است بشنم ز تو تو نشنای
 غایت اگر شکستہ دہم با تو تو می آید

در خدمت شمع باشند شب جو و صبا باشد
 گاه از لعل اعلی چون امیر پادشاه
 آن شمع چاره نو میدهند هفت از تو
 یکید و دوزخ و قرن مانند شمع بایند
 باش و چوخی بپایان مجلس روز تو
 باشند ز شب زشت سال شمع پادشاه
 اندر یخ خورشید نیست شب پادشاه
 تا ماه کند نو با صبح پادشاه
 شب قدر و نو فاش شود پادشاه

آن شیر خویش بر ما حمله کند چو آهوه
مارا بدین فریب تا بدین می دواند

جام نکست ایجان پهلو شغل دارد
گر نکستند این جام من غصه نیانام
جامیست زن فانی جانت می باقی
شبهات کجا گرد آن کاو رخ شهید
شادی و فرح بخند دل را که درم باشد
از آبیات او آنکس که کشد گردن
جز صورت عشق حق هر چیز که بینم
خورشید بهر سجده مسود و بی باشد

چندان مثلش گفتم از کابل و از ناقص
وز عنایت بنمیلے صد گونه مثل دارد

امشب عجب تاجان گر خواب ہی آیا
ایاشن خوشی ہے نہا رعب امشب

آن چشم کجا خند کاو چون توشی یابد
کان یار بہانہ چو بر تو گنہ یابد

بنگر به کوه سکا که از کس دو ندارد
ز فلک و قشقم بی خط و قشقم
بدرون کجاست تو دلم از شتازد
ز صبا می ریدم خبر یکی ریدم
ز غمت کنون دل من خبر از صبا دارد
ای صبا قیاسگر زده دل بخت دارد
که هر که شتازد

بیت
چون که در کف بر آرد و خاک دارد
پای من خوش کردم بر ساد و دودست
به این چنین پندش دادی که تو بماند
بختی دفاعی یار کردنی خاک دارد

و ممت
بیت

تحت

این ترنم است سبک و سحرآمیز
 چو بزم شاد است گویا که این ترنم
 حجاب جامه چو پیرایه اند
 جابر و نون سر و سر و سبکبار و سید
 و اینها همه

پنج خنجر از جان جان حجاب کند
 بر کمر و لب دریا ز جان حجاب کند
 بیان حکمت اگر چه حجاب کند
 در مقام تخیل بیان حجاب کند
 سخن است در مقام حجاب کند
 بجان حجاب کند
 وصف جبر و بیان حجاب کند
 وصف جبر و بیان حجاب کند

دربان مولوی دوم

بکن بر من که آن حجاب کند
 تو بر من که آن حجاب کند
 بیفتیش که بر لبه کمان حجاب کند
 نشان ز آیت حق این حجاب کند
 و من ز قیام این حجاب کند
 ز شمس یزید پور قاضی حجاب کند
 قاضی است که جان از کمال حجاب کند

به از صوری اندر زمانه چیز نیست
 آید بخوبیش فرو رفته در غم کارے
 چو غمگین زدوده لعل اندیشه
 چو تو نگویی گفت تو گفت او باشد

فے شکر الورد

میرسد یوسف مصری همه اقرار مید
 جان بد آن عشق سپارید و همه شود
 جمع رندان حریفان همه بکنرنگ شدیم
 تا که از کفر و ایمان بنامدا ترے
 اول این سوختگار البقح دریا باید
 در کیمین است خردینگر و اینچو است
 هر چه جنس است برین آتش عشاق
 آتش عشق و جنون چون بزند بنام
 خاهنا را بگذارد و در آن مخلقه روید

میخرازد چو د و صد تنگ شکر بار مید
 از پے صدقه از آن بنگ بکنر ارد مید
 گر و بهای بتابند و بیازار و بهید
 یک قلع پر ز رے عشق بکفار و بهید
 و آخر الامر بد استخوان چو بهید
 قدحے رفت بدان پیرک طرار و بهید
 آنچه نقداست بسر فتنه آتش و بهید
 سر و دستار بیک آتش و دستار و بهید
 جامه هارا بفروشند و بهار و بهید

اگر دل از غم وینا بد توانی کرد
 نشاط و عیش بیان غم خاتمی کرد
 اگر بایست بدوی غم
 با همه که در دست دلا صفاتی کرد

رون

۴
گویند آن صوفی خاکست و طیارند
کے خاک در آن کے کان کا کھنڈ
تن لہندی بیجاں گوهر ہے نید کا کھنڈ
این زادہ ایمان نہر کیا مان دور گاہ شد
بشن تیزی مگر کردہ شب غافل
لاشرف الاغیر لکون سخن فاش شد

والقائم

سلام و خدمت کردم اگر گفتند که
میبرسم چو بزرگوار چو بیاینگذارم

والیضا منته

هرگز عشق از این زیان نشود
باید کرد و در پیش جان نشود
والله نشت همه بجان نشود
هر که بگوید که این عشق بیجان نشود

در هر عشق است سلطان نشود
چونک بود و حوصله آردی
بشعور در پای و چو چکان نشود
خاک و صند ساله چو نیل نرسد

دیوان مولوی دوم

نگار کعبه جان اگر ببید ایند
که جان وی است عالم اگر شما ببید
هزار نکته نوشته است عشق بر رویم
چو ساغر است که هر دم بجاقتان آید
که عشق باغ تماشا است اگر لعل شود
چو آب و نان همه ما بیهان ز بحر بود
چو مرغ و قفسم بهر شمس تریزی

بهر طرف بگردید رو بگرد ایند
که جان جمله جهانهاست اگر شما جانید
ز خون من که اگر عاشقیده بر خوانید
شما کنید چنین ساغر که مر دایند
هواش مرکب زیت اگر فرومایند
چو ماهیید چو عاشق لب نایند
ز دشنی قفسم بشکنید و بر مایند

فیه العشق والهجته والاراده

اگر مرا تو نخواهی دلم تر انگذارد
هزار عاشق خواهی بجان دل انگذارد
ز عشق عاشق مفلس عجب قیدیما
عجب مدار زمرده که از خدا طلبد جان
عجب مدار ز کوری که نور دید و بگوید
ز بس دعا که بگردم دعا شده او جودا

تو هم بصلح گریایی اگر خدا بگمارد
که تا سعادت و دولت که بتخت آرد
که آنچه رشک شهنشاد گدا مید چاره
عجب مدار ز تشنه که دل آب بپارد
ویاز چشم سیر که اشک غم بت بار د
که هر که بنیدر رویم دعا بخواه آرد

بکده کند و دوسلمان شود
رو بدل یال دس بجای گیر
قطره بدیر باد و در جهان شود
چینش هر زنده باصل خود است
باری بود و دل که آن نشود
جان دل از یزد نیل و مهر شود

هم صفت دایره و جانان شود
خاک که کم تر زده عاشق آید
یاقوت الام کلستان شود
ناظره ز ایندن و جمع با نرسد
دیده ضمیر پویشان نشود
ساقی و ایامی

زبانت عشق شریک میمیزی
 بهار روان عاشقان صد صفا میمیزی
 بیکویند و بیکویند و بیکویند
 زانکه نه فیروزه اند نه زکات میمیزی
 رحمت است کمال کمال کمال
 جنبه است که برتر نوم و صلا میمیزی
 در ظلمات است که برتر نوم و صلا میمیزی
 کتب حیات خضر و در ظلمات میمیزی

دوست

چه پادشاه است که از خاک پادشاه
 برده برگزیده و مرده حیات دهد
 چه پادشاه را قهرمانه زبا و آب کند
 نظر مکن جهان خوار کاغذ جهان نیست
 نه کیسها عجب آیه که ز کد مس را
 کس که بے قلم و آلتی به تجا نه
 هزار پیل و مجنون بر آماجاست
 گراهنست دل نور سنجش مگر می
 ز دوستان چه بتری بریر خاک و ی
 نه مار ابد و دلپشت و یار مساخت
 درون گورتن خود تو این مان مگر
 چو سینه باز شکافی در و نه بینی هیچ

اسد دین خاک که حریفان هم بهر میمانند
 باد و عشق علی که دو همه افتادند
 سیاق است من دامن تو محض
 دیوان نوی مردم

توبه داد و دم کمالی که ان سبیل
 من محاربت نیندیشم سزای هر
 اسد خراب از تنه تو هر که نیندیشد
 دشمنان دایم چون ماه پیش روی

والیضامنه

پنبه ز گوش دور کن بانگ نجات سیر
 آب میاه در مر و کاب حیات میر

دل غمناک و غمناک و غمناک
 چه چون باز نظر از عجز نشاند
 سر و سر و سر و سر و سر و سر
 دل غمناک و غمناک و غمناک
 چه چون باز نظر از عجز نشاند
 سر و سر و سر و سر و سر و سر

هر که نماند آن که در دولت داند
 پیر نامش نماند زانکه در دولت داند
 حال فلکی را از کرم در کرم
 رویان تو در تو در دولت داند
 ران از کرم پیش ریت یمان کند
 هر که نماند آن که در دولت داند

که تا تخت و تاجت و سلطنت
 و گرمی ست خود ختم هم آن
 که قصد ملک من دار چو و حقائق
 بپیر و پیش من ختم چو و دستان
 بر من از آسمان مهره چو و کیون
 اگر خوانند تا دانه هم اوتاوان
 امیر گوی و چو گام چو دل میدان
 خط خوشی فرمان بدستم داد آن
 اگر منبیا را گرم نگیر و غیر او ختم
 چه زهره دار و اندیشه که گرد شهر من
 نه بیدار و گمن در دبا قبال لبش
 بدرم زهره زهره خراشم ما هر اچهره
 بدرم جبهه را بریزم ساغر شنه را
 چو غ چرخ گرد و ختم چو چو خوار چو خرد
 دیوان لوی دوم

ایضا

شوالیل تو در گون که در کباب بداند

سر راه است من مجنون مجنبا نیند زنجیرم
 مرا هر دم هر شد چو به بر خوان من باشد
 اینک آن جو هر که چرخ سبز گردان کند
 اینک آن چو گان روحانی که در سیدارو
 اینک آن گو که روح معرفت کشته است
 هر که از دس خرقه پوشند بر کند خرقه
 خار و گل پیش یک که از دگر خار
 صد هزاران گوی دل هر طرف گردان
 هر که در شیتیش ناید خرقه طوفان کند
 هر که از و نقه نوشند و روش تقان کند
 بر یک که خار و بر دیگر که لبان کند

حکمت سر نهانی که در کسب کسب بداند
 هر که در زو چو خاک بر آن آب بداند
 که به پیشوای رانل خا بداند
 کف و غار از یک کف و گل غل غل بداند

در شیتیش ماه و بیان صد و او بداند
 چو چرخ شمشیر از آن کسب بداند
 و شمشیر ایضا
 چو سبزه که یک کسب با تو که او ای
 چو سبزه که یک کسب با تو که او ای

که چو دعای رسول سوسا میرود
 که گنگستان جان چو صبا میرود
 سنبل و گل میدمد جوسه وفا میرود
 تن بفتا میرود دل به تقا میرود
 گر مثل آفتاب گنج زمین می شود
 گاه ز پستان ابر شیر گرم می دهد
 بر اثر دل بر قاتل بینی درون
 دل مثل روز نست خانه بد و روشن

دایم دلدار را با دل و جان ماجر است
 پوست برو نیست اینکه پیش تما میرود

حاجت به طلب نیست شما سید شایسته
 کس غیر شما نیست کجایید کجایید
 زیر که شما خانه دهم خدا ایستد
 در عین بقایید و مبر از فنا یستد
 جبریل امینید و رسولان سما یستد
 ز انگار ز آینه بصیقل بز و ایستد
 خود را بنحو و از قوت آینه نماید
 اے آنکه طلبکار خدا سید خدا یستد
 چیزی که نگردد دیدگم از بهر چه چو یستد
 در خانه نشینید و نگردد بهر در
 ذاتید و صفاتید گیسو عرش گیسو
 حرفید و حرفید و کلامید کتایید
 خواهی که نماید رخت اندر رخ مشرق
 تا بود که همچون نه رویه بحقیقت

ومن

چو بزمی که کفر نور محمد سید
 ز نور عین شمشیر محمد سید
 سحر که زنده گفت روح محمد سید
 سحر که زنده گفت روح محمد سید

جل

قیامت میشود چو زلزله
 همه چون نقش دیو بر دیوار می آید
 که نقشند باین دیوار می آید
 گیسو در کس به یاران چو یاری آید
 ایضا

این قسمت را که سید شایسته
 از آن میخانه نماند
 که او در حلقه تن چو یاری آید
 گلستان می شود عالم چو یاری آید

چو صلح نل بین با همی بدید بکیند
که چو خورشید عجب کس ز سلسله کیند
و منته

نشاندین طرب بهایان آید
که کیند کس ز نشاط و از سانی
چو وصل و کشتا کیند راز آید
که کیند کس ز نشاط و از سانی

طبل قیامت زدند صور شتر می دهند
سانی بیرنگ دلاف ریخت شتر آب از
خیز که دوران است شاه جهان آن
باز سلیمان روح گفت صلا صوح
رغم خسودان وین کور کس یولین
از پے نامحرمان فضل ز دم بردن

وقت شد ایام دگان حشر موید رسید
رقص حمل کرد فاف عیش مجد رسید
چون نظرش جان است عمر موید رسید
فتنه بلقیس اصع مرور رسید
کحل دل و دیده را چشم مرور رسید
خیز و بگو مطربا عشرت سرور رسید

چو ملک حسن کس به منبر
بود که سوسه دل ز تو فرار آید
بست نشین چو کس به کس
بهر جبر عید کس آن جا به آید

فے الوجد والذوق

دیوان مولوی روم

چو سحرگاه زگلشن بت عیار بر آمد
ز دود و صد روضه رضوان ز دود و صد حیرت
ز رخ ماه نشان ز لطیفه جمالش
غم چون درد که در دل همه شب و روز
ز بس ظلم رسیده همه امید بریده
تن و جهان از بس پیری ز وصالش چو

چه بس نعره متان که ز گلزار بر آمد
و دهن اراک گل خندان ز دل خار بر آمد
همه را سخت فزون شد همه کار بر آمد
بکف تخنه و همت بسردار بر آمد
مثل دولت تابان ل بیدار بر آمد
همه را بعد کس دسے چه خریدار بر آمد

این زمان از اینست غم اگر در
هر دم آن قبح پر شتر آید
سوال کس در غم که خیزد پاشی
که جان من ز زری تو زار آید
بگفتش چو بماندی تو زنده بمانی
چه عذر آری چون آن راز آید

و منته
بمانیدیم و قفسه نزار
بمان و جهان آتش نزار
دین قرض زین بالا بمان
که اندر درون بود بمان
بس بماند تا آتش بمان
بمان که در کف عذر نزار

این کلمه زین زبان نماند
 جان فدا کرد که خدای عشق غذا داد
 سیه چو کینه پیاپیان به باب
 سیه چو کینه پیاپیان به باب
 سیه چو کینه پیاپیان به باب
 سیه چو کینه پیاپیان به باب

چو کینه پیاپیان به باب
 چو کینه پیاپیان به باب
 چو کینه پیاپیان به باب
 چو کینه پیاپیان به باب
 چو کینه پیاپیان به باب
 چو کینه پیاپیان به باب

آهوسه میساخت آبخار نال از دوا
 دیدم آنجا پیر مرد طرفه درو جان
 دیدم آن آهونگه جانب آن پیر
 چرخها از هم جدا شدند گویا تیر ویر بود

کاسه خورشید و سوز مرده در هم شکست
 چون که ساغرهای مستان نیک با تو فیر بود

نان پاره ز من بستان جان ره نخواهد
 آزار که منم خرقه عیان نشود هرگز

آزار که منم منصب معزول کجا کرد
 آن قبله مشتاقان ویران نشود هرگز

از اشک شود ساقی این دیده من
 بیمار شود عاشق آتابه نمی بمسرد

خاموش کن و چندین غمخواره کجاست
 آن نفس که شد آمرانه نخواهد شد

وقت آنشد که ز خورشید میبارسد
 سوسه زنگی شب از روم تو بارسد

دیوان مولوی ارم
 دل تم شیشه خون بقای برسد
 دوش در تو بیدیدم صلاح دین
 گستر و سیاه دولت چو بجا برسد
 ختم ارم الیوم و الخ
 گویند که در سقیین تنی دو کار دارد
 گردان دیو هم کشد پایله دنیا دارد
 و از قلم پیاده از لوده و بنا لوده
 کجاست یکسره دار و دار و دار
 در شام اگر شیشه تی بکشد
 عادت ز صید جان کجاست
 تو غم و دیم ز غم غم و غم
 و غم که پیوسته دره که کار دارد

گر طاعت

عقل ایچله آن یایدا علم و ادب ییږد
سم ایچله آن یایدا کیم یار تلب ییږد
جان از آن یایدا تارست یانتر
چشم از یس آن یایدا نام و کیم ییږد

گر طاعت کم دارم تو طاعت خیرن
آز که توی طاعت از خوف ماندن
ای کوزه گر صورت مفروش اکوزه
کوزه چکند آنکس کا و آب آن ارد
تو وقف کنی خود را در و بچه مرو
من وقف کسے باشم کا و جابها دارد
تو نیز سیار یا تیا یا رشوی مارا
زیر که زجان جان تو زیان دارد
شمس الحق نیزیری خورشید وجود آمد
کآن چرخ چه چرخ است آن کجا سیران

آنچه رو تو کند نور رخ خور نکند
و آنچه زلف تو کند شورش محشر نکند
هر که بید رخ تو جانب گلشن برود
هر که داند لب قفقه ساغر نکند
چون رسد طره تو مشک کرد دم نزنند
چون رسد پرتو تو عقل دگر سر نکند
تا بان حسن که در بهشت فغان نمایند
جز که آهنگش خسته لاغر نکند
توبه کردم که نگویم من از آن تو شکن
هر که ببید شکستن تو به دیگر نکند
قیمت فهم نیست این نبود قیمت عشق
جز که گوهر صافیت گوهر نکند
گر چه با خاک برابر کن را و قالب ما
فک مارا بد و صدر روح برابر نکند

بیرون بسبب باشد سر اربعی ییږد
عجب بود چشمه کا و جبهه بسبب ییږد
عاشق که بصدقت ییږد نام شود ییږد
چون تو وصل ییږد نام و ییږد
به سنگ قماج زان او نه نند دل
کر لعل بسبب اولدت لب ییږد
از زک بر سر آن حج در ییږد ییږد

دیوان مولوی دم
باشی شمس از نجاشی
برند سخن جانا بین سکته از کجا
که کس طلبت را و کان و ییږد
در و چه و مسعود

شمس قمر آتش دجیم آت
آن یکیم آتقان کان زرم
چون یکم از خواجه چو یکم از
وان یوسف سمیعی بر کجا میترسد
عزیز از دنیا و کوا و کوا
حسرت بدان بودم
آنکس

خیزد خلیفه کسب گوید
 حیدر خان فاکت چون آمد
 دولت تابان گنج کز آنکند
 پیرش از خندین بکشد
 کشتن از خندین بکشد
 سربازان بر جبهه کز سوسه
 ز دولت میرسد دست
 ز دولت میرسد دست

آنکس که بهی حتم دی من بچرخ او
 از دست کمر دآن بگرفت مراد
 از مرگ چو از مرگ کاو آبجیات آمد
 امروزه سلیمانم کانگشیم دادی
 از حد چو بشد در دم در عشق سفر کرد
 وقت که می نوشتم تبارق زند بهوشم
 وقت که در تاجم چون صبح دنیاالم
 امروز چون تک گل بر ره گذرم آمد
 زمان تاج نکور و بیان یاره و کرم آمد
 وز طعنه چو از ترسم چون او سپرم آمد
 وان تاج ملوکانه بر فرق سرم آمد
 یارب چه سعادتها کز این سفرم آمد
 وقت که بر پریم چون بال پریم آمد
 وقت که بر غرم چون شیر نرم آمد

منکه خنده و بیم پرورده در دیده
 سر بر سر از لطف جلد و اسد
 سر نه شمشیر از غش
 سر نه شمشیر از غش
 سر نه شمشیر از غش
 سر نه شمشیر از غش

دیوان مولوی دم

بیتے دو جاندا زایر دند مرا جاندا
 جایکه جهان آسجایس مختصرم آمد

چشم تو ناز میکند ناز جهان ترا رسد
 چشم تو ناز میکند لعل تو داد میدهد
 نقل عطاره وانه ام متی بیکرانه ام
 سلطنت است سروری خوبی بنده پری
 چرخ سجود میکند خرقه که میکند
 حسن و نمک ترا بو ذنا و گر کر رسد
 کشتن و شترندگان لاجرم نفع رسد
 گر نبود ز خوان تورانه از کجارسد
 بو که میان کشمش هدیه باشارسد
 چرخ زنان چو صفویان چو کز نفع رسد

ناز شام چو تو نشد در زبان آید
 بنده دین ره حسن را بهشت بکشد
 به پیش در کدو را دوح را فرشته خواب
 بنو هکله بکشد که کله را بااید
 به الامکان بسوختم غزاله و حاش

نمادین کند و نه ملاش افزاید
 بهار دین کند و نه ملاش افزاید
 بهار دین کند و نه ملاش افزاید
 بهار دین کند و نه ملاش افزاید
 بهار دین کند و نه ملاش افزاید
 بهار دین کند و نه ملاش افزاید
 بهار دین کند و نه ملاش افزاید
 بهار دین کند و نه ملاش افزاید

مزدود

دولت ایضا
من بتقریر گفتم از این نذر
مباد و خندان در آن نظر گیرند
و لایق و زیاده و کمالات
مهر و روشن و توفیق و نور نذر

فرو و آتش من آبرو خبر میرید
خداے و دشمنایکے نظر که میرید
در آشنایمی و از منکرید چنین
هنر از حاجت و خاندان نظر در اید
همی سپرد بسوے آسمان و ان شا
همی سپرد به اجزای جان و فتنه
هنر چوبے هنرے آمد اندرین دگر
هنر از شیر ترانده اند چه بود کا و

چو شب خطیب تو باست اندرین منبر
اگر نه فهم تباه است از چه در شمرید
عاشقانه که با خبر میرید
از فرشته گذشته اند بجان
تو گمان میری که شیران نیز
بدو و شاه جان با استقبال
پیش معشوق چون شکر میرید
دور از ایشان که چون بشنیرید
چون گمان از برون در میرید
چون که عشاق در سفر میرید

در خاندان شریف عباد که دارد
معشوق قمر و شکر بار که دارد
پس از درخت دیدن خورشید که دارد
بسیار دره میان طاقت دید که دارد
گفتی بحر بات دگر کار ندانم
دیوان محوئی دم

خود کار تو داری و اگر کار که دارد
ندانان صبوحی همه بخندند
این نذر که بگوید در شمار که دارد
کسی غمزه دیدار سازد امن دنیا
دنیا چه باشد غمزه دیدار که دارد
عاشق چو از آن شیر و هیند نذر
اکنون چو گمان کمال به کار که دارد
در وقت حسن تو غم که دارد
با غمزه چو از آن کمال نذر
از غمزه این عالم غم که دارد
ای طرب شیرین و غم نذر
ای طرب و غم که نذر

بہر شادی تانت از غمی تبت
 ز دست و کبیت تانت از غمی تبت
 مرا و صد چو مرا از غمی تبت
 ز نفس سیر کند عاشق فداوار
 بہرینہ خلعت خوشید چون تابید
 گمان بگر سر ساید ہما دارد
 عیاش از بوی بی ملے عیاش دارد
 عیاش از بوی بی ملے عیاش دارد

بازار تہان از تو خرابست کساوت
 بازار کہ وار د دل بازار کہ دارد
 امروز سو و تو کس اسر سرنیت
 دشوار کہ دارد سہر و تار کہ دارد
 شمس الحق پتریز کہ نقد آمد و پیدا
 از پار کہ گوید غم پیر ار کہ دارد

از بہر خدا عشق دگر یار مدارید
 در مجلس جان فکر دگر کار مدارید
 گر با تگ نیاید ز شام بوسے نیاید
 در دل نظر فاختہ آتا ر مدارید
 آن خارش دل مشرف جان سخت
 با غیرت اور و سو اغیار مدارید
 ہر و سو سہ بایخت و فکر بخوابید
 ہر گم شدہ را سرور و سالار مدارید
 یا قوت کرم قوت شما باز نگیرد
 خود را کہ دلفش علف خوار مدارید
 العزۃ للہ جمیعاً خوشیدید
 خاطر بسوے بہت و دشوار مدارید
 کہ زلف بچسبانہ و کہ جیب کشاید
 گلگونہ اورا بجز از خار مدارید

دیوان مولوی روم
 از انکہ سیاہ تو پیش نقد دارد

ومن

مہا بدل نظر سے کن کہ دل تہ دارد
 بر وز و شب ل من ہرت اتقفا وار
 ز شادی و ز فرج در جہان نیگیند
 و کے کہ چون تو دلا رام خوش تھا وار
 کہ ہم نیست منتظر میتوان کرد
 در آرد دل کہ منظر لگاہ قیامت
 بہر آن کہ دن الہا بایں سادہ
 در آن ہر قطرہ خون میتوان کرد
 کہ ہم نیست منتظر میتوان کرد
 در آن ہر قطرہ خون میتوان کرد

سقیہ

خجری از مایه دایم سپید باشد
 ز پیاپی در یک دایم سپید باشد
 ز خجری از مایه دایم سپید باشد
 ز پیاپی در یک دایم سپید باشد
 ز خجری از مایه دایم سپید باشد
 ز پیاپی در یک دایم سپید باشد
 ز خجری از مایه دایم سپید باشد
 ز پیاپی در یک دایم سپید باشد

گاه چو کشتی بر دم بر سر دریا بسفر
 هشت بهشت ابدی نظر آتش نشد
 هر که در آید بصفیق یافت مان تلقش
 همپس جبریل بدست شمشیر بود
 گاه مرا سنگ کند بند و بر لنگر خود
 تا چو خوش است ایندل مکن و کنش نظر
 تیغ بدیدم بکفش سوختم آن اسپهر خود
 چونکه رسیدم بر او تا بکفم من پر خود
 حارس آن گوهر جان بودم روزان نشان
 دزدنگ در پیکر گهر فارغم از گوهر خود

آمد بهار خرم و رحمت شمار شد
 گلزار پر گره شد و چو بار پر زره
 اشکوفه لب کنا و که هنگام بو گشت
 هر چوب در تخم چون بزم گیر گشت
 زنده شدند بار و در گشت گان و
 اصحاب کعب باز خواب ندر آمدند
 سوسن چو ذوالفقار علی آیدار شد
 صحرای پر از بخت و که لاله زار شد
 بکشا و سر و دست که وقت کنار شد
 گرو و دو دست سحر کجوب مار شد
 تمام که قیامت بساعتار شد
 چون لطف و محبتش خدا یار غار شد

بر بند این دهان و بیایه باد پیش
 کنه باد گفت راه نظر پر خبار شد

دیوان مولوی دم
 درون ترکین کن تا دل بخت
 خدمت شمس این است سینه قد و دین
 که دوسه زمین پر از رنگ بدین
 در لوح شمس این کرم و دین

ایمان بر کفر تو است شاه چو کن باشد
 یسیر غلبه ایمان خاک پیسته کفران
 آب توی ایمان خاک پیسته کفران
 بر آتش تو هر دو مانده شمس باشد
 جان صفت ایمان ندوینا بنفشه باشد
 دل آتش غایت به جان صفت باشد
 ایمان دین دین دین دین دین دین
 دین دین دین دین دین دین دین

22

۶۸
در خط سبک است عیار را

مردم پلاس و گران یادیر

کتابت شد

سے رنگ اگل فحشا یہ آمد
تو اس سے ملے

گنج شد و کہ

با کفر گفت ایمان خفتم کہ میں با شہ
چون شمع تست جانثار نے پیش پس

شب کفر و چراغ ایمان خورشید چو سدر
ایمان گوید پیش آئی کفرت گوید پس

گفت قیام و رفت بختی

ششمین محقق تهریزی داری تو چنان بالا

تا آخر من پاپیر جا خود دست مرس باشد

از هیچ فرو و آدم بر مانگدان بشد

بیہرح سحرگاہ یکے ماہ عیان شد

برپلو و مرا آئینه و بر چرخ روان شدند

چون باز کہ بر پاید مرغمی بک صید

زیربیا که در آئینه خم از لطف چو جان شد

در خود چو نظر کردیم خود را به ندیدیم

تا مهر نجلی ازل جمله سان شد

در جان چو سفر کردم هجرت ماه ندیدم

سکسشتی وجودم همه در بحر روان شد

نه چرخ فلک جمله در آناه فروشد

و آوازہ در آفکند حسن گشت خفا

آن بجزر و مرج و غروبانه آمد

نقشہ ز قلاں آمد و حسین قلاں

وَأَن سَجَرَ كَفْنِي كَرْدِ وَهَر مَرَّةَ اذْثَرَانِ

در عالم گردانید و در آن بحر روان

هر یاره کفی جسم کر آن سحر که تا

۱۰ راه تواند از وے سحر توان شد

مادولت مخدوم (شمس الرحمن اختر)

المطافئ العلية

استاد فاضل

المستترادف في ظهور الولاية المطلقة العينية

یوسف شد و از عمر و زن و قبیله

دیپوان مولوی دم

وہی ہے جس نے

انور دین محمد علی شاہ

فصل فی بیان

پیشہ ورانہ تعلیم کے شعبہ کے تحت

بر کون کون کی انوفیت

پیشہ

تاریخ
از آن
تاریخ

مجلس

سنا بحر و الملهک

نه که جهان غم تو مرا یاد دیگر
نه که دربان تو نام سید و سالار دیگر
نه که زینت رحمت تو زینت گلان کردار
نه که زینت دستت و دستت و یار دیگر
نه که هر سنگ تو زینت یوسف دارد
نه که هر سنگ تو زینت یوسف دارد

سر آراز مستی و بیدار شو
اندر آذر باغ بے پایاں ل
شاخها سبز رخسارش بیدین
چند بینی صورت نقش جهان
حرص بین در طبع حیوان بنا
حرص سیری صنعت عشقش
کار و بار نیست بیدار شدن
میوه شیرین بیمار شدن
لطف آن گلهای خجاشن
باز گرد و دو سوا سر ار شدن
بعد ازین سیری ایشار شدن
گر ندیدی عشق را کار شدن

تو مرا یاد نیست و غفار دیگر
تو مرا یاد نیست و غفار دیگر
تو مرا یاد نیست و غفار دیگر
تو مرا یاد نیست و غفار دیگر
تو مرا یاد نیست و غفار دیگر
تو مرا یاد نیست و غفار دیگر

گر ندیدی عشق رنگ آمیز را
رنگ دے عاشق زارش نگر

دیوان مولوی غم

همه صیدها بیکدیگر دی
همه غوطها بخوردی همه کارها بیکدیگر
همه نقشها شمردی بویکل و سپیدی
تو بے سیمبران را بکنار در گرفت
خنگ آن قمار بازی که با هر چه بود
تو برگ و زندگانی را با جزا و ندانی
سگ خیش را راها کن که کند شکار دیگر
منشین ز پائے یکدم که ماند کار دیگر
بشنوا زین محاسب عدد و شمار دیگر
نفس کنار بکشان بنگار دیگر
نه ماند بچش الا هو س قمار دیگر
نه چور و شنی که هر شب کشد اوتبار دیگر

عالم چون تو را چه بگویم
چون در تنگدانه اندازد گوشت
چون در مهر و خنجر خنجر خنجر
ایضا من

کین باین و ایمین
نخ و نخ و نخ و نخ و نخ و نخ و نخ و نخ
چو در دست تو با من و من و من و من
چو در دست تو با من و من و من و من
چو در دست تو با من و من و من و من
چو در دست تو با من و من و من و من

۱۰
 کتب سید و پیام احمدیہ
 تحقیق اظہار المرحوم
 بیانی در نگہ درست شد
 پیوستہ در نگہ درست شد
 ایامی جان در نشست
 پیرین صبیحا و اور نشست
 ایام نگہ کاغذ جو سے
 نگہ

مراغش پیرسید که انجوا چه چو خواهی
سراسر همه پدید و خریدی
چو ابر تو بیار و هر دید بس آن رنگ
ز سود و خیال نوشد تیر خیالے

چه خواهد سر محمود بغیر از درخمار
ز بے کاله پر عیب زهی لطیف
چو خورشید نو در زلف نچند گل گلزار
که داند که چه بایشم چو باشد که دیدار

بدر آن صفت
بغری کا کونون پیرست
بدر آن گلزار سبب بیان
بدر آن کربا پست
بدر آن

همه نشانه شکستیم و کف پای منجستیم
حرایان همه شکستیم ندیده سره همواره

سطر با عیشش تازه از سر گیر
 جنگ بگذار و با حریفان ساز
 رخ بر آرائی و حور جنت خوان
 چونکه در چرخ آردت با ده
 مست نشو مت کن جریفان را
 پر بر آورد دم و سپر بیدم
 فارغ غم بچو مرغ از مرکب
 ایدل از آب کو نرت یابد
 یک دو این شک فرد تر گیر
 جنگ بگذار و هام ساغر گیر
 جعد کشتای دشمن عبیر گیر
 خانه بر بام چرخ انخر گیر
 بار گیر از کیت احمد گیر
 ز آنچه خورد دم تو هم بخور پر گیر
 مرکبم را تو رنگ و لاغر گیر
 آتش عشق را تو کوثر گیر

دیوان مولوی وم

کلمہ فکونہ گرا شکست سہرا
بہتی بجش دتی بجش برگ
سال اینست داند پست نہرا
توصافان بینا

عقل بند و دل فریب جان مجاہد
عقل بند و دل فریب جان مجاہد
عقل بند و دل فریب جان مجاہد
عقل بند و دل فریب جان مجاہد

چند

چون غبار غم تو کل گرانم
چون شادمانم تو باده کنگارم
چون شادمانم تو باده کنگارم
چون شادمانم تو باده کنگارم

شاد زمانے کہ بندم دهن
بش نوم از روح کلامے دگر
عیش جهان گرد و بر من حرام
بیم من بیت حرامے دگر

و
دیوان مولوی م

مہ تو یار نزار و جزا تو یار گیر
بہش کنار نزار و ساز و ساز گیر
جہان نیکار گہے دان بہر طرف
در آچو شیر و بجز شیر نیکار گیر
ہوئے نفس مہار است و خلق چو شیر
بغیر آن شیرست را مہار گیر
وجود جملہ غبار است تا بش از دست
بماہ پشت میا در رہ غبار گیر
بر آن زینش جہان را کہ مار گنج تو است
تو اش سخن چو طاوس کیر مار گیر
بجس دست بدان ارچہ چشم تو بستہ است
ز گلشن از پے گل گیر و خار گیر

چو خلق بر کف دست نہند چون سیاب
ز عشق بر کف سیاب رشتہ خوار گیر

کرم در آئی و دم بدہ بادہ بیا و غم بہر
ابدل جان بہر طرف چشم و چراغ ہر سحر
ہم طرب سرشتہ ہم طلب فرشتہ
ہم عرصات گشتہ پر ز نبات و شکر
خیز کہ رستخیز شدہ و نبات ریز شد
با خروم ستیز شدہ بین بر با از دغیر

کہ ہاں شادمانم تو باده کنگارم
کہ ہاں شادمانم تو باده کنگارم
کہ ہاں شادمانم تو باده کنگارم
کہ ہاں شادمانم تو باده کنگارم

لمردان

بیک من بسطید جلد بسطی
بیک من بسطید جلد بسطی
بیک من بسطید جلد بسطی
بیک من بسطید جلد بسطی
بیک من بسطید جلد بسطی
بیک من بسطید جلد بسطی
بیک من بسطید جلد بسطی
بیک من بسطید جلد بسطی
بیک من بسطید جلد بسطی
بیک من بسطید جلد بسطی

بگردان ساقیا انجام دیگر
بجان تو که امروزم بینی
اگر بگذره رحمت هست برین
خلاصم ده خلاصم ده خلاصی
اگر امروز در بهمن به بندی
مراد دست اندیشه بسیار
می خام از نگردانی تو ساقی
بگیر این دلن اگر چه دادم
بده جان مرا آرام دیگر
که صبرم نیست تا ایام دیگر
مکن تاخیر تا هنگام دیگر
که سخت افتاده ام در دلم دیگر
در انجم هر دمی از بام دیگر
که اندیشه است خون آشام دیگر
مرا رحمت دهد صد خام دیگر
گر و کن زود بستان دلم دیگر

بنه نام غلام در دوشان
نمی خواهم خدا یا نام دیگر

عشق جانست و عشق تو جانتر
کافر بهای زلف کافر تو
جان سپردن عشق آسانست
همه بهمان خوان لطف تواند
لطف در مان و از تو دران تر
کشته ز ایمان جمله ایمان تر
وز پئے عشق تست آسان تر
بیک این بنده هست بهمان تر

دان فلک در غم و در آستان تر
تس ترین نیستی نیدار
تا شوم در تو و تو در تران تر
ولع روح الدرد و روح
فدای یک گفت و یک کرد
در خشم و دین و پامش

دیوان مولوی

بیک و فاد مهربان
کز خنده ناله زان
دانی تو چنین و چون ندانی
کز خنده ناله زان
خوش و غم یکسان
بیک و فاد مهربان

بیک و فاد مهربان
کز خنده ناله زان
دانی تو چنین و چون ندانی
کز خنده ناله زان
خوش و غم یکسان
بیک و فاد مهربان

چو بخت از چرخ بگردان
 چو بخت از چرخ بگردان
 چو بخت از چرخ بگردان
 چو بخت از چرخ بگردان

از تو بترسم اگر نیوشم
 استیزه گریست و ابالیت
 خامش کن و از دلش ترسان
 کز باغ خداست این سمن ار

داد چهار و بے بدستم آن نگار
 باز آن جارب رازانش بخت
 کردم از حیرت سجود پیش او
 آه بے ساجد سجود بے چون بود
 گردنک را پیش کردم گفتمش
 تیغ تا او پیش زد سر پیش شد
 من چراغ و هر سرم همچون فیل
 شمع های بر شد از سرهای من
 شرق و مغرب چیت اندازمگان
 اے مزاجت سر دکتا سه دولت

گفت ازین دریا براگیران غبار
 گفت کز آتش تو جارب و بے برار
 گفت کساجد سجود خوش برار
 گفت بچون باشد و بے خار خا
 ساجدی را سر بر از ذوالفقار
 تا برست از گردنم سر صد هزار
 هر طرف اندر گرفته از شداد
 شرق تا مغرب گرفته از قطار
 گلشنی تا ریک و حامی نگار
 اندرین گرما تها که این قسار

خاک دایم عکس از جمال
 جان بارید بیک درنگبار
 روزنیت و قصه اسم نوشت
 اش شب و روز از حدش شرم دار
 شش شمس الدین بزمی مرا

دیوان مولوی دم

دست میدار و شمار اندر شمار
 در بعد ذوق و در وود وادار
 آید بر دم رسول از طرف شهریار
 با فح و مل و بیا فح دستیار
 دست زنا عقل کل نفس کل مل
 بجه کنان کو و کل طرف بزم دار
 هم ازینم بومش کو و دین کل
 فح ازینم بومش کو و دین کل
 ایچ و دو دین رانی و دین کل
 باده مضربین جان و دین کل
 بنوازیچ دست مژده سواد
 بخت صفاد صفات که کوی افتاد

نوی امروز دست فزون آرد
دو بخون پیوستم من امروز
بم داد آن دوست فزون آرد
بم داد آن دوست فزون آرد
بم داد آن دوست فزون آرد
بم داد آن دوست فزون آرد
بم داد آن دوست فزون آرد
بم داد آن دوست فزون آرد

پرده گردون بدر لغت جنت بخور
آب بن بر جگر خویش در کنار
هر چه بر اصحاب حال باشد آوینال
گرد و آخر وصال چونکه در آید نگار

سیم رخ کوه قاف رسیدن گرفت باز
چشمی که غرقه بود بخون در شقاق
وندان عیش کند باز هجر تر نشود
خاتون روح خانه نشین از سران
نظاره خلیل کن آخر که شهید و شیر
آمدل که توبه کرد و ز عشقش تنبیر شد
مرغ دلم ز سینه پریدن گرفت باز
آنجستم رو سے صبح بدیدن گرفت باز
امروز قند و صل گزیدن گرفت باز
چادر کشان ز عشق دودیدن گرفت باز
از اصبعین خویش نمیدن گرفت باز
افسون و مکر دوست شنیدن گرفت باز

تیر نیز را کرامت شمس حقت داد
گوش مرا بخویش کشیدن گرفت باز

چنان متم چنان ستم من امروز
بجان بر آسمان عشق رفتم
بصورت گردین پستم من امروز
برون رو کرد تو دار ستم من امروز
گر فتم گوش عقل و گفتم اس عقل

بمان ای دل نشسته نعل مار
روز سه دو سانداه است پستیا
گر خار و گرد غریزیم آفتاب
ز انسوست تها و ملک عزرا

ومن کلامه
بایتم فدا یان جان باز

دیوان لوی م

گستاخ وید و جبر

میست است که جان پاک مار

باشدن خاکسار زباز

ز انکار بهیابا خراب

کشتی خب بند بید
 زبیر و سر خار بنیست
 اے دار و لے صد پر
 بخت خست بخت قرار بنیست
 اے حسن تو دامن جان پکان
 رسانده کچکے شکار بنیست
 مخدوم دار اگر بنیست
 در حالت اضطرار بنیست

ز انجیکه بنده داند
 چمن قدح و بیار بنیست
 چمن قدح و بیار بنیست
 چمن قدح و بیار بنیست
 چمن قدح و بیار بنیست
 چمن قدح و بیار بنیست
 چمن قدح و بیار بنیست
 چمن قدح و بیار بنیست

بکشمای پرغن کر آنسو
 بے پر باشد همیشه پرواز
 قشر سخت آنچه گفستیم
 از پوست که یافت مغز آواز

ساقی روحانیان روح شدم شیر خیز
 دوش مرا شاه خواند بر سر من حکم راند
 بادل و جهان یا غیم بیدار چای نیم
 کشته شوم هر دم پیش لاجورد
 تشنه ترم من ز ریگت که بود کبر و
 تابی دل خورده ام ترک جگر کرده ام
 تا که به بیند خلق و دیده رستخیز
 دژن من خون نمائد خون ل زبیر
 باطن من صید شاه ظاهر دگر
 مسر نهادون ز من و ز تو زدن تیغ نیز
 جاکر مرده ریگ ساقی جان و تن نیز
 چونکه روم در محد زان قدم کن نیز

شمس حق و دین تباب برین تهریزان
 تا که زلف تو ز سوز و پرده پیشتر

اے خفته بیاد یار بر خیز
 ز نهارد و خسلایق آمد
 می آید آن نگار بر خیز
 بر خیز تو نه پارس بر خیز
 اے مرده بمرگ یار بر خیز

نور الهد مرده
 مال بای آنکه زینیا پیر
 آنچه رفت ز عشق او پیر
 زبیر و بالا از عشق او پیر
 راست تو زان قدر و زان پیر
 گوهر شکم تو زانک عشق

از صفای هیچ آندیا پیر
 در میان خون پایا پیر
 پیر از سودا و از صغیر پیر
 صبر مردان کز دل پیر
 نور که قاف و از عشق پیر
 صد باست و بیلا عشق پیر
 در گرام و زان فر و پیر
 خنده کوی

چندین ایلی نقش و خال
خیزد بر پیکری با بکریت
ببیند چو تیر ز اسب چو
چو کینیاقت شری با بکریت

چو کینیاقت شری با بکریت
چو کینیاقت شری با بکریت
چو کینیاقت شری با بکریت

خیال دوست بیاورد سوسن جا
که گیر باده خاص و خاص عام ترس
بگفتش مهر و زه است در روز گشت نموش
که نشکندی جان روز صیام ترس

سکوبش بر آنکه شد زخم خورد پیش
ز آنکه حوالی غسل نیش زبان بگو
رگ و دیت گلستان بار بود در دهن
بعد و است چو شب جمع و دوم
کان زمره سه هایدیده مار بر کنی
ماه دو هفته هماغه بخور عجل
بتو جهان چه فن ندر نیو بگونه تن نند
جان جهان علام تو یا جهان کنی
نصرت رستم آنکه فتح و طغر شاه توئی
هست از جماعت گزیده اگر فرس
شمس تو معنوی بود آن که منظوری
صدقه و آفتاب نور تو است
چرخ میان آب تو بود در آن بهیند
عقل بر طبیعت عرضه بر دمی محس
ذره بذر طعمه با صفر و پیش خن
دست چنین چنین کند لطف که من بهان
سجده کسان و دم زمان بهر امید هر
خاک که نور میخورد فقر و زنیات
آنجو بهار میدها زدم خود بخار و
خاک که نور میخورد فقر و زنیات
باز کند و بان خود در کشش سیک

چو کینیاقت شری با بکریت
چو کینیاقت شری با بکریت
چو کینیاقت شری با بکریت

دیوان مولوی دم

چو کینیاقت شری با بکریت
چو کینیاقت شری با بکریت
چو کینیاقت شری با بکریت

دست نهاد بر کلمه گفت صیغون
دست نهاد بر کلمه گفت صیغون
دست نهاد بر کلمه گفت صیغون

زنجی که بجان از در فم تار تار
 دلش مشکینان دارد زینهار
 در شام و روز و صبح و شب
 هر قطره هر ساق صیدار
 آنکه دولت علم را آن پیش
 آنکه وی شگفت و جاگزا
 آن بادیه ای که در غلای می بود
 آنکه در دشت و از دشت
 آنکه در دشت و از دشت
 آنکه در دشت و از دشت

دل همگی که با شیب سکه شراب رخس
 با ده منت و هم که چین فنده ز خاک
 نیست رو آئینی بر لب نیل و براس
 آب حیات میکشد باز کثافت از و براس
 گفت که با خج پیر قوت دل بگفتش
 گفت شراب گر خوری از کف هر کو
 گفتیم اگر بیایم من بکنیم شرابا
 خامش باش استغاکا من من نجات
 آیه حیات از شرف خود رسد بهر علف
 زمین سبب است محنتی آیه حیات در غلس

آه که بخت از کفم بار در گیریش
 گر چه گشت غم من باز در گیریش
 باز روانند از بصر تا بنظر گیریش
 چون بر رسم بکوسه و حلقه در گیریش
 تا ز رخم چو ز بر در بر سر ز گیریش
 هر چه که شدم چو ز بر در بر گیریش
 بند قاشا میفش بند کمر گیریش
 کرد و سفر بخوابش راه سفر گیریش
 دام و گر نهاده ام تا که مگر گیریش
 آه که بدل سیرش در دل جا پذیریش
 دل بگذاخت چون شکا باز من خون
 راه پریم بسوا و شب پیران رخس
 در و دم تیر شده چهره من چو ز رشده
 زیر و ز بر شدم چه شد بر چه تر شدم چه
 تا بسحر بیا بش چو شکر بجایم بش
 خواب شد است ز گشت زود در آیم ز

در شب و در روز و در شب و در روز
 در شب و در روز و در شب و در روز
 در شب و در روز و در شب و در روز
 در شب و در روز و در شب و در روز
 در شب و در روز و در شب و در روز
 در شب و در روز و در شب و در روز
 در شب و در روز و در شب و در روز
 در شب و در روز و در شب و در روز

نغمی آتش بر سر
 نغمی آتش بر سر
 سحری آتش بر سر
 سحری آتش بر سر
 سحری آتش بر سر
 سحری آتش بر سر
 سحری آتش بر سر
 سحری آتش بر سر

و منه ایضا

اگر گم گرد و این بیدل زان لعلار جویش
 و گر این بلبلانم پیر دنا گهوان از تن
 و گر سرست دل و زنده بر سنگین
 و گر بهار عشق او شود یاوه ازین مجلس
 و گر در دوزخ نذیر بجز در دوزخ عشق
 بت بیدار و پیر فن که بیداری ریخت او
 چه رسیدم بگو دل پیری من انا تلبر
 بگفتم پیر با الله تو لی سرگشت اگر
 نه به گوهر که در یار بنور خویش بر دارو

و گواندر رد عاشق بکوی یار جویش
 ز هر جا که پیر سیدش ازان گلزار جویش
 بیخانه روید آندم و زان بهار جویش
 پیش ز گس بهار آن عیار جویش
 میان طره مشکین آن طرار جویش
 چنین خفته نیایدش گم بیدار جویش
 اشارت کرد آن پیرم که در اسرار جویش
 منم در پاچه گوهر بدر یا با جویش
 مسلمانان مسلمانان در آن نوار جویش

بخت و بخت
 بخت و بخت
 بخت و بخت
 بخت و بخت
 بخت و بخت
 بخت و بخت
 بخت و بخت
 بخت و بخت

دیوان مولوی دوم

ایدار از گوش مشتاقان بهانش
 و له ایضا

چو یوسف شمس پیر نری بازار صفا آمد
 مرا خوان صفا را گو در آن بازار جویش

نگار سر را که میجویم سبانش
 کجارت او میان حاضرانش

نمی بینم میان حاضرانش
 درین مجلس بهیم نشانیش

جان من است ادبی بهر پیش
 آن من است ادبی بکشته نش
 آب من است ادبی بکشته نش
 آب من است ادبی بکشته نش

ش دل است او پیش کینش
 ش دل است او پیش کینش
 ش دل است او پیش کینش
 ش دل است او پیش کینش

انہی کے بروئے تورہ خفاش

ومن

سکه کرد تو سوز و چو داری دوان
چو نشسته تو باشد که باشد ستایش
چو بخوار گردی دیو بسازد گرد
دکان تو بگوید بلیب قند هایش
تو بی یار باغ گلشن تو بی او در پیش

دیوان مولوی هم
کمن دل چو آهین مران از نظایب
بمید و دیواری باند و دیواری
عجب چو دیواری برون عشق
نما از سر از چو سایه بوی
چو سود و چو پلوت و جمال
چو یکدم ز بند جال و جمال
چو یکمیر و ملکه ز جان و جمال
چو یکمیر و ملکه ز جان و جمال

سکه قول پیر از در قول قاتل کن
سکه قول پیر از در قول قاتل کن
سکه قول پیر از در قول قاتل کن
سکه قول پیر از در قول قاتل کن

مختل و خرد در جنون فت نیاید بر تو
این دل بخون مست بند برید جوت
کرم کن آتش رنگ چنگری بی چو
چشم کنشش چهره شسته تو برین
جلوه سر رفت دیگر نکه ز حد رفت جو
با سرستان پیچ پیچ مگوز و نوش
جلوه کن ای باهر و چند کنی رو پوش
گوش کنش سوچرخ ای شده چشم و گوش

بشنو از جان سلام تا برهی از کلام
بشکر در نقش کن تا برهی از نقش

قرین مر و مر بخندان و چشمش لکش
سیلانا به استقامت که چشم جلد خوبان
هر آیین و اندا کشای گنج احسا
چو لب احمد بر خواندش نقل پیچید
سکه تو جان بشاید و بش شمع که ره یاب
شراب کس کیکا و سنه مخمور عاشق را
با قبال تیغ یا بکش جان را و قابل کن
اسیر در دو حسرت را بده پیغام لاتا
بدان هاروت و ماروت و سجده از اقبال
همه دیوان و پیران را بفرستد سلاسل
شمال سخن عطینا کن محرم سلاسل
چو بر خواند و الا الضالین او را و دلال
چو خورشید ترا جوید چو ماهش و مژگان
دقیقه دانی و فن را بدیش فکر عاقل کن
قبول خلعت شود و راسخ نفس قابل کن
قتیل حسن و عشقت را ازین قتل قابل کن

چو یکمیر و ملکه ز جان و جمال
چو یکمیر و ملکه ز جان و جمال
چو یکمیر و ملکه ز جان و جمال
چو یکمیر و ملکه ز جان و جمال

سایہا رہنمائی جان کن کن خالی دلدور
بیکرنا طلعت خورشید رخ افروز خوش
اوستے کے پیر سوت ہزاران پست
سایہا رہنما زو و مہراز گو ہر غرض
مخ دل از دود و غوغا گشت
بر سر شست و دیا کیش از دین و دین
عقل تاج حجب حجبین آفتاب
پناج را گو ہر خوشی انوار جو بہشت

باز در آمد طلیب از در رنجور خویش
 بار و گر آن حبيب فـت بر آنـفريب
 شربت او چون ربود گشت فنا از وجود
 نوش و رانیش نیست و ربودش را نینم
 این شب حجران دراز با تو بگویم چرا
 غفلت هر دلیک از رخ خود رحمت آ
 شک که خورشید عشق رفت بر چحل
 شک که موسی برست از بهمه فرعیان
 باز سیلیمان رسید و دیو سپ جمع شد

دست غنایت نهاد بر سر محوریش
تا جگر و کشید شربت موفور خویش
ساقی وحدت بماند ناظر و مظهر خویش
نیست عمل خواره را چاره ز زبور خویش
فتنه شد آن آفتاب رخ مستور خویش
ورنه مبتی نقاب رخ پر نور خویش
در دل جهانها فکند پرورش نور خویش
باز میقات وصل آمد بطور خویش
بر همه شان عرضه کرد خاتم مشور خویش

ساقی اگر بایدت تا کنم این را تمام
بادہ گویا بنہ پر لب مخمور خویش

تو منی من تو ام ای دوست و از بر تو
سر و پا گم کن از فتنه بی پایت
آنکه چون سایه جد نیست از شخص تو خرم

خویش را بخیر می نگاردم از در خویش
تا چو حیران زخم پاسه چهار خورشید
مکش اید دست تو بر سبزه خود و خنجر خویش

الضیاع
 البلیان
 تفتیح
 است و سلم
 دیوان مولوی دوم

جان نریخیم نیست از دست یزدان
بر کن از کار تو دست بیکار تو
شکبلم دار تو بچ مری گوهرش
عشق کدم آتش است کاهم و دلش
چاکری او خوش است از سر کوشش
حان من جان عشق شدیدی کاش
نایبیری گوهرش

ومن رحم السر

که نوزدین شمع اند صیدر هفت
که در دو کون بخند فزون غلازل

دله قزل

باز فرود آیدیم بر نور سلطان فونش
باز کشیدیم فونش لایقان فونش
باز سوادت رسید دامن لایقان فونش
باز سرگردون زدیم نیمه لایقان فونش

باز هر دو سه گویان در حلقه متانش
و آنکه نبود محرم تا حشر بخپانش
تا کفر به پیش آرد صد گوهر بانش
آتش فدا اندر مبر هم زندا کانش
آنجایچه زند کوششش آنجاچه بود و آنش
بیدست بر دوچوگان گوی از سر سیدانش

هنگام صبح آیدایمغ سحر خوانش
هر جان که بود محرم بیدار کنش آندم
میگو سخن بسته در کوشش دل آسته
یک برق ز عشق شنه بر چرخ زندنگ
آنجا که عنایت با خنجد دلا یته
آنجا که نظر باشد هر کار چو ز باشد

باز سوادت رسید دامن لایقان فونش
باز سرگردون زدیم نیمه لایقان فونش
باز سوادت رسید دامن لایقان فونش
باز سرگردون زدیم نیمه لایقان فونش

شمس الحق تبریزی کاو هر دل بیدار
می آرد وی آرد تا حضرت سلطان

بدو و تکان اول تمام شد کارش
خراب کرد خراب است بیکارش
چنان فدا ده که خواهی بیا و بردارش
ز شعله ها تو بسوزی ز سوز اسرارش
که سیل سیل و انت اشک بارش
ز اشک بنده یمنی بوقت قمارش

تمام اوست که فانی شده آمارش
مرادیت خراب خراب ره عشق
بگو عشق پیافر فتاده می خواهی
سیاه پیش در دوش بدین که تیرم
و اگر بگیرد ت آتش بسوزد من آ
حدیث موسی و منک عصا و تیرم

دیوان مولوی روم
شکره بن باقیمینند انش
چند سوره بر سر جگر بنش
تو شکره بن باقیمینند انش
دل سوختن زنت و عشقش
سوز و دایه ای که در کمانش

باز فرود آیدیم بر نور سلطان فونش
باز کشیدیم فونش لایقان فونش
باز سوادت رسید دامن لایقان فونش
باز سرگردون زدیم نیمه لایقان فونش

بازمان عشق پیکر انگشته اند
 بنامو بیکه چنانچه در نماند عشق
 سحر زان خالقه من سحر بخت و عشق
 پیش من آنکه عشق بخت و عشق
 چون نلوا ام میر سحر خالقه عشق
 و من کلامه
 نمار سید عشق ز عالم بازش

بغض او که روان گریز پائے مرا
 حریف مرغ و فاکر دوانه و دماش
 بے بهانه روانه نمود تا نزد
 کشید جانبی قبال کام و ناکامش
 دوا نخواهد آنکس که درد او بشناخت
 نشان نماند آنرا که بشود تماشا

زهد هدان تفکر چو در رسید نشان
 مراست ملک سیمان چو نقد گشت عیان
 پیری و دیوندا ندر تختگاه بلندش
 که سخت او بپرست بصیرت هاش
 زبان جمله مرغان بداند او بصیرت
 کیه هیچ مرغ نماند بغیر خویش ز بان
 نشان سکه او بین بهر درست که نقد
 و لیک نقد نیایی چو تو بری سوکاش
 گوی که حلقه زندان بے نشانه تو بینی
 که عشق پیش در آید در آ و بر میا
 ز تیرا بود آن دل که بر پرید از آوا
 و گر نه کیمت ز مردان که بر کشید کاش
 ز شمس مفر تیر یار داه گشت وظیفه

چگونه بنده نه باشد بهر مے دل و جان
 چکونه بنده نه باشد بهر مے دل و جان
 خواجه غلط کرده در صفت باخوش
 سست گمان برده عاقبت کارش
 در هوس گل خان سست زنج گشته
 های گریه می روی رو چو گلزار خویش

بهران تود در دانا نماند
 تود زان چکند آنکه دید خیارش
 مگر که غیرت هر خطه دست میخاید
 که شرم دارین باد و عشق تود را
 تو با چه چرا کرده رو تو بر بازش
 بنین شکرستان بر دینیت کس انعام

دیوان مولوی روم
 گرفت بهر عشق رنگ سگند
 ز عشق نذر کبابی و ز لذت کارش
 بداند تانق و غبارت و چایون در دما
 و لیک نعل غبار تن است غمازش
 غماز بیان بود و میر سحر در جلالت
 که دزد زهر بر قفس ملک است اندازش

بلوگیت که چو بیاورم غم از ناله گداز
 که این چنین در آرد و در دلش آید
 بلوگیت که چو بیاورم غم از ناله گداز
 که این چنین در آرد و در دلش آید

ایضاً

من گفتم ز ذوق دشمنش
 یارب آن چه است یارهاش

تو ز کجا آمدی ای سر و سیه باز
 بهیچ بود و در وصال وقت تماشا
 هر که خورده صبح روز بود شیرگیر
 تو کجا دیده لبه حلوا ترش
 جنس رو و سوختن ترش و دیا
 گرچه بودیشگر نبوده الا ترش
 غور که در سایه مانده است پاش

در شکرستان لفتد بود هم خجل
 رستم میدان فکر پیش عروسان بک
 هر که خورده صبح روز بود شیرگیر
 این ترشها همه پیش تو زان جمعند
 والد هر مریوه کاکنیز و ز آفتاب
 هر که ترش بنیش و آنکه ز ترش گینت

آن سقراطی که از باوه
 بهم داده نمیردم سوسدلم
 بلکه از عشق سخت دالمش
 آن هک که نه از سخته نه از بین
 دیوان مولوی دم

خامش همت منم خواجیه ترش تبت یک
 که که قاصد کنند مردم دانا ترش

دیده چو جان مجرور ویم در عیش
 زهی خدا که کند مرگ پامیر عیش
 بر روز عیش نیاوریم باز ما در عیش
 که عیش صورت چو حلقه است بر در عیش
 که خاک بر سر آن نر که نیت ز عیش
 بیار باوه که تا ما رویم بر عیش
 ز مرگ عیش شنیدم پیام مرگ آمد
 بنام عیش بریدند نافستی ما
 پسر عیش چه باشد بر و شدن بر عیش
 وجود چون از خود را پیش ده ز بهیم

نوشته ترش چو پاش
 خاک آدمی بر عیش چو پاش
 تا بگویند کشنبا کاش
 گوهر عیش دل سول خاش
 حلقه گوش سار عیش
 زان سار عیش چو پاش
 زان سار عیش چو پاش
 زان سار عیش چو پاش

خامش همت منم خواجیه ترش
 که که قاصد کنند مردم دانا ترش
 بیار باوه که تا ما رویم بر عیش
 ز مرگ عیش شنیدم پیام مرگ آمد
 بنام عیش بریدند نافستی ما
 پسر عیش چه باشد بر و شدن بر عیش
 وجود چون از خود را پیش ده ز بهیم

چون شتران را در میدان غلوه
از چوبی رست بر سر شتران
چون شتران را فغان است
چون بنجدید که شتران را
چون شتران را فغان است
چون بنجدید که شتران را

که باز مانند ز عشقش لب و دمان سماع

دیوان مولوی روم

نہ لکھو اور دیندے یا برسر کہ وہ پور شرف
گہر پہ دراز کر دیندے تا سرکہ کے کند
و پر عطف علیٰ لکندم تو کو نیم نہ عطف
بجراگر شو بہا ن کشتی فوج اندریم
کشتی فوج کی بود و خرقہ ایت و تلف
کان ز ترمیم یافت بیش از پیش
عقد دست راست

ممنونم از تو که تو در غم من مانده
 و چون تو را ندانم که تو در غم من مانده
 و چون تو را ندانم که تو در غم من مانده
 و چون تو را ندانم که تو در غم من مانده

بید چو خشک ل بود برگ ندارد و شمر
 چاره خشک سید نفیحه ایندی بود
 خله حق ترا مرحق واد شمر مر می
 ابد اگر رخ زند توره عشق کم مکن
 چون غم بگری مدحت شمس دین بگو
 و ز تبر زیا دکن کور سے خصم ما خلف

و ممت رحمة الله
 بیای که تویی شیرین تر از شیرین

تشنه خون خودم آمد وقت مصاف
 تا سر بے تن کند گردن خود طواف
 تا بخور و خاک ریخت غم خون کرد
 ورنه و گاند ولم خون جبهه از شکاف
 سلطنت و قهرمان نیست پنهان
 جان چو کبریت را بر چوبه بریدند باز
 هر ده کی می شویم تا بنده احوال باز
 بیزم گوید که تو سوخته من سواد سید

دیوان مولوی دهم
 بدست انجمن نویسندگان
 و در وقت صاف
 و در وقت صاف

دیوان مولوی دهم
 بدست انجمن نویسندگان
 و در وقت صاف
 و در وقت صاف

عشق تو جان من عشق تو جان من عشق تو جان من
 عشق تو جان من عشق تو جان من عشق تو جان من
 عشق تو جان من عشق تو جان من عشق تو جان من
 عشق تو جان من عشق تو جان من عشق تو جان من

بجز عشق تو جان من در گنجینم
 که هست روضه میوه عشق برکتان
 منم کما سچو مذاق شمس تبریزی
 فدا ده آتش او در دکان این دکان

جان دسر تو که بگوئی بقاق
 در کرم و حسن چرای تو طاق
 رو به چو خورشید تو بخش کند
 روز و صبا که ندارد فراق
 ل ز بهر بر کسم از بهر تو
 بهر وفا سے تو بنم لطاق
 که تو مرا گوئی روضه سکن
 باشد تکلیف بما لایطاق
 غت بود و فراق و عیب
 خاصه فرقی ز پس اعتناق
 بن پدر و مادر عفت روح
 هر دو توئی چون شوم اندر تو عاق
 در ترق سینه عشق تو

ماه رخان قندلبان سیم ساق

از آن کوه قاف آمد عشق عشق
 باز بر آید ز جان نعره و بهیا عشق
 بر آرد عشق سرینال تنگ
 تا شکند ز ورق عقل بدیر با عشق
 به کشاده است فقر جان و گه پایک
 در شکم طوبین سینه سینه عشق

و منته ابا العبد سیه
 و منته ابا العبد سیه
 و منته ابا العبد سیه
 و منته ابا العبد سیه

دیوان مولوی نعم

که از کلمات پیش است دیوانه
 که از کلمات پیش است دیوانه
 که از کلمات پیش است دیوانه
 که از کلمات پیش است دیوانه

دل بیکانه بیکانه
 دل بیکانه بیکانه
 دل بیکانه بیکانه
 دل بیکانه بیکانه

دین بندگان را دل و جان بکشد
و در جهان بیکان پنهان
و در هر نفس دل و جان بکشد
و در هر نفس دل و جان بکشد

ایضا

نزدیک است که در راه پیدا کند
و در هر نفس دل و جان بکشد
و در هر نفس دل و جان بکشد
و در هر نفس دل و جان بکشد

در گفتن و خاموشی آیار سلام عليك
منصور ترا گوید بردار سلام عليك
محتاج ترا گوید ناچار سلام عليك
در زیر زبان گوید بیار سلام عليك
دروغ شنیدم و گفتم سالار سلام عليك
بر مالک خود هر دم در نارسام عليك
آنمخط که پایا ردم در غار سلام عليك
اسے موزنیت خوش باد مارم عليك

هر اول روز با بجان صد بار سلام عليك
داوود ترا گوید بر سخت فدینا کم
مشتاق ترا گوید بی طمع سلام از جا
شاه چو سلام تو با طبل و علم گویند
من ترکم و سرستم متناهی سلح بستم
گویم من دیوانه پیوسته جلیلان
آنمخط که بیرونم عالم ز سلامم پر
چون صنع و نشان او دار و همه رهنما

نزدیک است که در راه پیدا کند
و در هر نفس دل و جان بکشد
و در هر نفس دل و جان بکشد
و در هر نفس دل و جان بکشد

بس سبیل سخن را ندیم پس قاریه بخواندم
از کار فروماندم اسے کار سلام عليك

خراب گنج تو دار و چرا شود دلنگ
کجاست مست ترا اینچنین خرابی رنگ
ز رو آیته دل عشق بردارد رنگ
تعلقات نهامیان موش و پلنگ

بناز اگر چه جهان از خراب کردی و جنگ
بهان شکست تو یازد شکستگان باشی
کنار و پوسه روی رخانت اگر باید
تعلقه است غیب رنگ ابدین و سه

دیوان مولوی دهم
چو وصل چو چوشت وصل
و در هر نفس دل و جان بکشد
و در هر نفس دل و جان بکشد
و در هر نفس دل و جان بکشد
و در هر نفس دل و جان بکشد

نزدیک است که در راه پیدا کند
و در هر نفس دل و جان بکشد
و در هر نفس دل و جان بکشد
و در هر نفس دل و جان بکشد

۱۱
 چویند که این سخن را که در این کتاب است
 و چون که در این کتاب است و چون که در این کتاب است
 و چون که در این کتاب است و چون که در این کتاب است
 و چون که در این کتاب است و چون که در این کتاب است

چون مرد خدا بینی مردی کن خدمت کن
 این همچو نیست این تن و آن منم هم کن
 شمس الحق تبریزی خود را سبب می آید
 و آن آب کجایا بد جز دیده تمکینک

و چشم اگر بکشد ای بافتاب جمال
 ستاره ها بنگار و در کس خلعت و نور
 دهان به بند ز حال دلم که باب هست
 مکن اشارت سکونت کرد آن نیست
 جرات همه را از نمک بود و فریاد
 چو ملک گشت و صالت ز شمس تبریزی

مانند حیل حال و نه انتقام بقال
 حلقه دل زد و م شب در هوش مل
 هانگ رسیکیت آن گفتن غلام مل
 بر دل چشم رگند از برتفت بام مل
 کوره آفتاب به گشته سکینه جام مل
 زلف نور و دل پر شده بود کوی

و چون که در این کتاب است و چون که در این کتاب است
 و چون که در این کتاب است و چون که در این کتاب است
 و چون که در این کتاب است و چون که در این کتاب است
 و چون که در این کتاب است و چون که در این کتاب است

یاده آمد که شمع بیادیم / هر که پیش است غم در پیش خود
 زنیاره ادم بار جهان / هر که پیش است غم در پیش خود
 بر سر چرخ بود جان / هر که پیش است غم در پیش خود
 چو غم را بخورند چاک / هر که پیش است غم در پیش خود

چون خانه هر مومن از عشق تو دیران شد / هر خطه ازین شورش بام و در ایندل
 شمس الحق تیریزی تابنده چو خورشید است
 در تابش خورشیدش چو سحر است ایندل

هر شب بر سحر ترا من بدعا بخوانم / تا بچه شیوه ترا من ز خدا بخوانم
 تا بشوی از سجود من تسلی چون من / خود بشی این جو من چون که ترا بخوانم
 در پی آفتاب سایه بدم ضیاء طلب / پاک چو سایه خورشید چون که ضیاء بخوانم
 آه ای من عشق تو خواسته رنگ آینه / تا تابش در خیمه خورم چون که صفای بخوانم

سو تو چو شافتم جان قدم نیافتم / پاک ز جا بر دیم چون ز تو جا بخوانم
 دل عجب دیش چه خورده است که من خورم / یا نمکدان که دیده است که من بشورم
 هر چه امروز بریزم شکستم تاوان نیست / هر چه امروز بگویم بکنم معذورم
 بوسه او هر نفسی از لب من می آید / تا شکایت نکند جان که ز جانان دورم
 گریه تو لب خد بر لب من مست می / آرمون کن که ز کثر زمره انگورم
 ساقیا آب در انداز مرا تا گردن / یک اندیشه چو زنبور بود من درم

فنه هم تکیا دم خسته بیهوشم / فنه هم تکیا دم خسته بیهوشم
 فنه هم تکیا دم خسته بیهوشم / فنه هم تکیا دم خسته بیهوشم
 فنه هم تکیا دم خسته بیهوشم / فنه هم تکیا دم خسته بیهوشم
 فنه هم تکیا دم خسته بیهوشم / فنه هم تکیا دم خسته بیهوشم

جان موسی است روان تو تو تو
 شمس تیریزی مشهور تر از خورشید است
 من که بمیایه شمس چو قمر مشهورم
 و من انما الله العزیز الحکیم

چون من بگویم که من کبریا
 که این تو بگویم که این تو بگویم
 که این تو بگویم که این تو بگویم
 که این تو بگویم که این تو بگویم

چشمم پیش غم دام زنده شدم
 چشمم زنده شدم پیش غم دام
 چشمم زنده شدم پیش غم دام
 چشمم زنده شدم پیش غم دام

نفس زین دو بروم که برن نام بندم
 نفس زین دو بروم که برن نام بندم
 نفس زین دو بروم که برن نام بندم
 نفس زین دو بروم که برن نام بندم
 خراگر مرد برو گو که برین پست شدم
 خراگر مرد برو گو که برین پست شدم
 خراگر مرد برو گو که برین پست شدم
 خراگر مرد برو گو که برین پست شدم
 چو تویی خوش من ای جان این خوش شدم
 چو تویی خوش من ای جان این خوش شدم
 چو تویی خوش من ای جان این خوش شدم
 چو تویی خوش من ای جان این خوش شدم
 اگر مپاک لبوزی سز دایره سپندم
 اگر مپاک لبوزی سز دایره سپندم
 اگر مپاک لبوزی سز دایره سپندم
 اگر مپاک لبوزی سز دایره سپندم
 خرم نیست که چو خرم نظر من نیست که خرم
 خرم نیست که چو خرم نظر من نیست که خرم
 خرم نیست که چو خرم نظر من نیست که خرم
 خرم نیست که چو خرم نظر من نیست که خرم
 که اگر روز شرم من نه همان شدم و شدم
 که اگر روز شرم من نه همان شدم و شدم
 که اگر روز شرم من نه همان شدم و شدم
 که اگر روز شرم من نه همان شدم و شدم
 و اگر از دست تو آید بکنند زخم کندم
 و اگر از دست تو آید بکنند زخم کندم
 و اگر از دست تو آید بکنند زخم کندم
 و اگر از دست تو آید بکنند زخم کندم

چو تویی خوش من ای جان این خوش شدم
 چو تویی خوش من ای جان این خوش شدم
 چو تویی خوش من ای جان این خوش شدم
 چو تویی خوش من ای جان این خوش شدم
 چو تویی خوش من ای جان این خوش شدم
 چو تویی خوش من ای جان این خوش شدم
 چو تویی خوش من ای جان این خوش شدم
 چو تویی خوش من ای جان این خوش شدم

طرف صدره جان زانو فرو کش بکشم نه
 سگوان قلعه عالی تو براند از کندم

مرده بدم زنده شدم گریه بدم خندم
 مرده بدم زنده شدم گریه بدم خندم
 مرده بدم زنده شدم گریه بدم خندم
 مرده بدم زنده شدم گریه بدم خندم
 دیده سپهر است مرا جان دلیر است
 دیده سپهر است مرا جان دلیر است
 دیده سپهر است مرا جان دلیر است
 دیده سپهر است مرا جان دلیر است
 گفت مرا عشق که من ازیرا نقل کن
 گفت مرا عشق که من ازیرا نقل کن
 گفت مرا عشق که من ازیرا نقل کن
 گفت مرا عشق که من ازیرا نقل کن
 گفت که دیوانه منی لایق اینجانه منی
 گفت که دیوانه منی لایق اینجانه منی
 گفت که دیوانه منی لایق اینجانه منی
 گفت که دیوانه منی لایق اینجانه منی
 گفت که سرست منی رو که ازین منی
 گفت که سرست منی رو که ازین منی
 گفت که سرست منی رو که ازین منی
 گفت که سرست منی رو که ازین منی

بزم بخت فلک خورشید شدم
 بزم بخت فلک خورشید شدم
 بزم بخت فلک خورشید شدم
 بزم بخت فلک خورشید شدم
 بزم بخت فلک خورشید شدم
 بزم بخت فلک خورشید شدم
 بزم بخت فلک خورشید شدم
 بزم بخت فلک خورشید شدم

سن این نامه را به دست آمد
 سن این نامه را به دست آمد
 سن این نامه را به دست آمد
 سن این نامه را به دست آمد
 سن این نامه را به دست آمد
 سن این نامه را به دست آمد
 سن این نامه را به دست آمد
 سن این نامه را به دست آمد

سبک

بیدار که بین تیر سبک او بود
 بیدار که بین تیر سبک او بود
 بیدار که بین تیر سبک او بود
 بیدار که بین تیر سبک او بود

کسیکه جامه بسکت زند نمازی نیست
 ازین نه باشد بجز که آزارت
 ازین نماز غرض آن بود که من با تو
 و گر نه این چه نمازی بود که من با تو

اشارتیکه نمودی بشس تبریز
 نظر بجانب ما کن غفور غفار

حکیم و طبیبم وز بخدا رسیدیم
 سبکها که بر او غم بے سروین را
 طبیبان نصیبیم که شاکر و سپیم
 پیر سید از آنها که دیدند نشانها
 رسیدند طبیبان ز ره دور و غریبان
 سر غصه بگویم هم از غصه برویم
 طبیبان آهیم و ز کس مز و شو اهییم
 حکیمان خبریم که فار و ره بگویم

درخت التی که بود و درخت التی که بود
 درخت التی که بود و درخت التی که بود
 درخت التی که بود و درخت التی که بود
 درخت التی که بود و درخت التی که بود

دیوان مولوی دم
 دیوان مولوی دم
 دیوان مولوی دم
 دیوان مولوی دم

زبانه باد میخیزد که باد میخیزد
 زبانه باد میخیزد که باد میخیزد
 زبانه باد میخیزد که باد میخیزد
 زبانه باد میخیزد که باد میخیزد

دیوان مولوی دم

خمش باش و دو عالم را بگفت آر
کز اول گفت بے گناہ بودیم

در آن پیشینست که گشتان بنهر خوار داد
ز بارگ برینو خزان زمانه پیشینم
نمی کشیدید باج پایداردم
چو آب سجد کردن آن کوه پادشاهم

که ای صبا

آتش بداد و در آتش کشتن دام
باز بماند این کجاست که بداد دام
بهره سپیدین بر سره فدا دام
چون کشتاید این کجاست که بداد دام

بواجبت غم عشقم کشتان کشتان ببرد
شندیده ام که امیر تیان بپید شده است
جهان عشق بزیر لوائے سلطان است
جوار مغر آفاق شمس تیریزی
بهشت عدن بود هم بد آنجور روم

دفع ده دفع ده می زروم تا بخوبم
و عده مکن و عده مکن مشتری و عده
چرخ ز استینزه من خیره و سرگشته شود
لاف زخم لاف که تورا ست کنی لامرا
بر همه کان گر ز فلک زهر بار و جبهه
هر کس که راست کسی هر جگر پیرا
جمله سپر با جهان باخلل از زخم بود
آندل آواره من کز ز سفر باز رسد
سرکه نشانی چینی کانش مار کبشی

که من پولاد را پولاد
نم نوی که در غم
نهان که در این
نم ای جان که در غم
نم کاستم و را است
غلام فدا را آزاد

چون کشتاید این کجاست که بداد دام
بهره سپیدین بر سره فدا دام
چون کشتاید این کجاست که بداد دام
بهره سپیدین بر سره فدا دام

دیوان مولوی روم
چون زبلا کافیه عشق مرا سپرد
چون زبلا کافیه عشق مرا سپرد
چون زبلا کافیه عشق مرا سپرد
چون زبلا کافیه عشق مرا سپرد

من بخت گیم یکم بخت سوختن زینم بختی دردم
 زدن من جانان دیده میگردی (مقام)
 دامنم که میجوئی ای دلبر عیارم
 درین بر قیامت منم بمانداری
 تو ای که زنی از من در خون دامنم
 در شادی روی تو از قصه غم بگویم
 که غم بخورد و تو غم بایستد که من را دارم
 در غم و در غم که در آتش تو دارم
 اینجاری که در غم من امانه ازین چارم
 که شکم که در غم من امانه ازین چارم
 از نقش تو نیست لیکن از غم من و از غم من
 برین دول و جهان من نیست غم من

طریق عشق را آباد کردم
 بدادم ملک او داد کردم
 نقصور بهر استشهاد کردم
 چو رویه عاجز و متعذر کردم
 بسایه من دیده را سرمه کشیدم
 و لیک آنرا که طوفان ببارد
 مگر از قهر طوفان برآرم
 چنانکه نیت را ایجاد کردم

فراموشم مکن یارب رحمت
 اگر غیر تر از من یا در کردم

هر چند که بیهوشم در کار تو بشیام
 من صید جگر خسته تو شیر جگر خورم
 سوگندیدین یک جهان کن غیر تو بیزم
 گوئی بدعا او شد چو تو تنه یارم
 رفتم بر درویشی گفتا که خدایارت
 دیدم همه عالم را نقش گرما به
 اے برده تو دستارم هم سوگوشت

دیوان مولوی دم
 این چندین کانون تصنیف است
 و در همه

چون بیدارم و در پیچ
 از دین او جانست
 از سحر او چو بیدارم
 در خانه بیدارم
 این چندین کانون تصنیف است
 و در همه

تا که اسیر عشق نشدم / نغمه چنانم
 و چون بی تو از همه چیز / شد غمناکم
 ز سر خودی طردا / گواهی بدو
 این دل من زو شد / با چو گفت

از شیرۀ او من شیر دلم / در عربدۀ اش شیرین ساختم
 میگفت که تو در چنگ منی / من ساختمت چونت زخم
 من چنگ تو ام بر هر رگ من / تو زخمه زنی من تن تلختم
 حاصل از تو ز من دل بر نه کنی

این همه با کجا من نیست / این همه با کجا من نیست
 سر زبانت و دوش سبیل / سر زبانت و دوش سبیل
 گفت چو زبان منی / گفت چو زبان منی
 من به این چنین / من به این چنین

دیوان مولوی دم

دل نیست مرا من خود چه کنم / این شکل که سن دارم ایخواجه کرانم
 یک خطه پری شکم یک خطه پری توخ / در آتش اشتاقی هم جسم و چشمم
 هم دو دم و هم نورم هم جمع پیشانم / در عشق سیکامن همدم مرغانم
 هم عشق پری دارم هم مرد پری توخ / زین واقعه مدو ششم با هو ششم و بهوشم
 هم ناطق و خاموشم هم لوح و خوشام / ایخواجه چه مرغ من نه یکم و نه بازم
 نه خوبم و نه زشتم نه اینم و نه آنم / زان رنگ چو بیرنگم زان طره چو رنگم
 زان شمع چو پروانه یارب چه پریشانم / هم خنم و هم شیرم هم طعم و هم پیرم
 هم چاکر و هم میرم هم اینم و هم آنم / هم شمس شکر ریزم هم خطه تبریزم
 هم ساقی و هم مستم هم مشهره و دینهانم

من بجهان پری میگویم / من بجهان پری میگویم
 ای پندۀ از آینه خاشاکم / ای پندۀ از آینه خاشاکم

و من

گنج زنیان بچون فلکم / گنج زنیان بچون فلکم
 گنج زنیان بچون فلکم / گنج زنیان بچون فلکم

من زان دیدم / من زان دیدم
 آن کان / آن کان
 بیشتر است / بیشتر است
 بدید یقین / بدید یقین
 آن کا و لقا داده است / آن کا و لقا داده است
 قاضی گذشت روزی / قاضی گذشت روزی

میداد دل بهر پیشانی
دل من شور گشت وین نیکید
میداد دل بهر پیشانی
دل من شور گشت وین نیکید
میداد دل بهر پیشانی
دل من شور گشت وین نیکید

چون بتلید رخ تو بر فزل شایم
چون بیاید قدح صفا شویم از زویم
می دهند چو توئی خمر همه ستایم
پرورنده چو توئی زفت شویم از خردیم

بجان عشق نه از بهر عشق دانه دوام
که غم صدف ستم ز روم تا سونام
نیخورم بجلال و حرام من سوگند
بجان عشق که بالاست از حلال و حرام
هناده بر کف جامے برابر آمد عشق
که اسے هزار چو من عشق را علام
هزار ریزم هم گفته جان من با عشق
در آن رموز نگنجیده نظم حرف کلام
بیار باده خامی که خالی است طن
که عشق ز ریخته ز عشق باشد خام
در ای هم حریفی کنیم هم با عشق
یعقل گنجد آنجا نه ز حمت اجسام

چو کم کنیم من و عشق نوشین در سے
بیاید آشفته تبریز شمس دین که سلام

اے تو ترش کرده روزنا که تبر سایم
بسته شکر خنده راتا که یگر یایم
ترش نگردم از آنکه از تو بهر شکرم
گرچه یغیب منت من بهر جانیم
در دل آتش روم تازه و خدا نشوم
هیچوز سرخ از آنکه جمله زر کانیم

دیوان مولوی روم
گفت گویا است صدق کلام
گفت که این خبر است نظر عشق
منغیر نریبان آنکه در وفایم
وله رحمة الله

ما زبانیسم و بالا میریم
ما زبانیسم و بالا میریم
ما زبانیسم و بالا میریم
ما زبانیسم و بالا میریم
ما زبانیسم و بالا میریم
ما زبانیسم و بالا میریم

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على سيدنا محمد
آل محمد الطيبين الطاهرين

کشتی نوحیم در طوفان روح
راه حق تنگست چون سم اینها
انتر بانیست در دور قمر
بهت عالیت در سرکها
روز خرمین گاه ما آگوش
لاجرم بیدست و پا میرویم
ما مثال رشته نیکیا میرویم
لاجرم فوق ثریا میرویم
از علی تار با علی میرویم
گر نه کوری بین که دنیا میرویم

زین سخن خاموش کن با من بیا

بین که ما از رشک ما میرویم

نوش خوشی تو لے من نهر چنارم
ز خوشدلی و طرب ره جهان میگویم
درخت اگر نبودی پاگل اجبتی
همیشه دامن شادی کشیدی شوخ
شکر لبی لب را بجام شیرین کرد
چنانکه پیش جنونم عقول حیرانند
نرسده ماندنخی گان نبر بر سایه بود
سجواب دوش کرا دیده ام منیدارم
ولے ز چشم جهان چه چو روح پنهانم
کزین شکوفه گل حسرت گلستانم
کشد کنون کف شادی بخوشین ما
که غرقه گشت شکله اندر آفتابم
من از فسر دگی این عقول حیرانم
ندید شعله آفتاب تا باختم

دیوان مولوی روم

گرم نه زوز تو جگر لود و خام خام
این خشم دیدم در ده باده عدم
چون عدم در شدم فاشه نام ز نام
یکه نمران بودم عدم دست با نام
باده دهم طاس طاس ز وجودم فلام
باده شد انعام فاضل شام
موج بر آواز عدم تا بیدار
اللب در بامش پندردم کلام
میدم شمشیرین دامن زین ز کلام
من بودم اندر منت مازن کلام

وله روح الصدور

من اگر

دین غیر تو لفظ بود
من زدم و لفظ و زدیوم
من ایمنی پویشتر دلم
من ایمنی پویشتر دلم
من ایمنی پویشتر دلم
من ایمنی پویشتر دلم
من ایمنی پویشتر دلم
من ایمنی پویشتر دلم

و من
که هر چه هست جان تو بکاف
ازین زدیگر دارم نشان
بیا زدیگر و بگر در نشان
بدر ویتی یا اندر میانه

من اگر پر غم اگر خندانم
بوسه پائے ملک تاج من است
رنگ شای گل او برگ منت
گر خرابست جهان در همور
روز و شب غرقه شیر و شکم
جز که بر خاک درش نشینم
نظری هست ملک ابر من
عاشق دولت آن سلطانم
اگرم تلج دهی نستانم
در گل یا سمن در سجانم
من خراب ویم این سید ام
زانکه من بلبل اینستانم
جز که در جان و دشن نشانم
گر چه با خاک زمین یکسانم

دیوان مولوی دم

ز ر با خاک در آسختنم
باش در کوره روم در کانم

هستم شد بلند و تند بیرم
تو دماغم گرفته که خموش
ز آن ز عالم ربود ام حلقه
پیر مار از سر جوان کرده است
چون کشاد من از کمان تو است
جز پیش تو من نمی میرم
تو دمان گیر و من جهان گیرم
که بدست تو است زنجیرم
لاجرم هم جوان و هم پیرم
راست رو خضم دوز چون تیرم

من شوی گاو کندر نیام
بیان خاندانست همچون تنوم
با دست سرفرو چون زاده ام
چون زیم گروان چوبس غر
چون تو ساق چون سنانم
چون تو ساق چون سنانم
چون تو ساق چون سنانم
چون تو ساق چون سنانم

چون تو ساق چون سنانم
چون تو ساق چون سنانم
چون تو ساق چون سنانم
چون تو ساق چون سنانم
چون تو ساق چون سنانم
چون تو ساق چون سنانم
چون تو ساق چون سنانم
چون تو ساق چون سنانم

چو بخت بدست تو شد که در این بازی
 گشت از این بازی که در این بازی
 چو بخت بدست تو شد که در این بازی
 گشت از این بازی که در این بازی

خمش کن خسر دلم گو ز شیرین
 که شیرینی همی سوزد و دماغم

بیار باده که دیریت در خمار توام
 درین زمان که بهوشم مطیع من مباش
 عجب که شنبیه شکست است و بریزد
 چگونه کافر باشم که بت پرست توام
 بیا بیا که از زمانه میبدانی
 اگر بقصد چو کما تخم و لے زیت توام
 چو آفتاب رخ تو بتانست بر رخ من
 اگر چه در چه بستم نه سر بلند توام

برائے مخمر آفاق شمس تبریزی
 که عاشق رخ پر نور شمس و اتوام

بگفتم حال گویم بدان گو که دانستم
 نکته رفته میگفتم پیراز حال کن چیز
 برآمد موج آب ز چشم و خود دل تا نستم
 تنگ شد جام و فکر من چو شیشه خرد گفتم

وله قدس

من اگر دست زمانه زدن دست
 من اگر دست زمانه زدن دست
 من اگر دست زمانه زدن دست
 من اگر دست زمانه زدن دست

چو بخت بدست تو شد که در این بازی
 گشت از این بازی که در این بازی
 چو بخت بدست تو شد که در این بازی
 گشت از این بازی که در این بازی

چو بخت بدست تو شد که در این بازی
 گشت از این بازی که در این بازی
 چو بخت بدست تو شد که در این بازی
 گشت از این بازی که در این بازی

141

اودست نشسته در نظرم بجای نظر کنم
 اودست گرفته نه در دل من بجای سوزم
 اودست کنایه دیر و دوا اگر سپردم
 اودست بوس خیال او بجای خیر کنم

چو یہ بے خبر نہ رسد جان سو سے شمس الحق و دیم
پہلہ اسرار بخش را یہ نہا پیست برسانم

دیوان مولای دم
وزیر شایسته ام از نامه حسن
این غم که خواب به آن در پیش
صفت بخت بدی پیش هر کس
و در امیر کجاست

شش تبریز نشوید مست ارا از صبا
گر شمال است و صبا هم ز شمالت بر دیم

ازین خندارین دامن غم که می کشد
بافقال جوان نوازین کبریا
شب روز بیدیدیم شب که بیدیدیم
شب که بیدیدیم شب که بیدیدیم

روزی از زلف تو ما نشاندیم
چون پندیر دل افشاندیم
ماده در زلف تو ما نشاندیم
چون پندیر دل افشاندیم
ریا تو یلاده ز پیمانه ندانیم
چون پندیر دل افشاندیم
بهر دلیس ز پندیر دل افشاندیم
چون پندیر دل افشاندیم
و من شمع پندیر دل افشاندیم
چون پندیر دل افشاندیم

چکنم نام و نشا را چو ز تو کم نشود کس
چو تویی شادی عیدم چو کوخست سعید
نه بدرم نه بدوزم نه بسازم نه بنوم
چه کس آید آنرا که خریدار تو باشی
چو مراد یور بودی طریقم یاد تو بود
چو جبر تو در آیم بجز آج آب حیاتم
بخدا یا ز سفیدم که بشا هست ای دم
چو بسازیم چو عیدم چو بسوزیم چو خودم

چو ز تیر نیر بتابد مه شمس الحق والدین

بفرزد دمه او بفکک جهد و بهادرم

امروز بها خویش زیگانه ندانیم
در عشق تو از عافیه و غل بر بیتیم
در بانج بجز عکس رخ دوست نبینم
گفتند در پندام بے دانه نهانت
مستیم بد آنسانکه ره خانه ندانیم
جز حالت شوریده و دیوانه ندانیم
در شاخ بجز حالت مستانه ندانیم
بادام خویشم که پس از دانه ندانیم

نذار دست و پا کش ای پندیر
که بود و نشد تو هم نمی پندیر
سازار یا تو هم دوزم که گریه خیال

دیوان مولوی روم
چو ز تیر نیر بتابد مه شمس الحق والدین
بفرزد دمه او بفکک جهد و بهادرم

من خطی بیایم که کیلین بیایم
چون خطی بیایم که کیلین بیایم
من خطی بیایم که کیلین بیایم
چون خطی بیایم که کیلین بیایم
من خطی بیایم که کیلین بیایم
چون خطی بیایم که کیلین بیایم
من خطی بیایم که کیلین بیایم
چون خطی بیایم که کیلین بیایم
من خطی بیایم که کیلین بیایم
چون خطی بیایم که کیلین بیایم

مقام الحش

از سر و تیرش که کاله گزانت چو خرا
بگذر ز خمر که ماز خریدار فارغیم
برفت و بگذشت سر ما از آسمان
کز ذوق عشق از سر و ستار فارغیم
در سس که عشق داد فراموش کند
از سجت بی نیاز و زنگار فارغیم
مالاف میز نیم و تو انکار می کنی
ز اقرار پرد و عالم و انکار فارغیم
دعوی عشق و آنکه ناموس ننگم
مانگ را خدیو از عار فارغیم
آهن ربانی جذب رفیقان کشید
ورنه درین طریق ز کفار فارغیم

بانور ر و س مغز تبریز شمسین
از شمس چرخ گنبد و آره فارغیم

صورتگر و نقاشم هر لحظه بته سازم
باز آن همه بهنهارا در پیش بگذارم
صد نقش بر انگیزم بار و ج بر آیم
چون نقش ترا بینم در آتش اندازم
تو ساقی خمار می یا دشمن هوشیار می
یا آنکه کنی ویران هر خانه که سازم
جان ریخته شد با تو و آمیخته شد با تو
چون بو تو دار و جهان جان را به نواز
هر خون که در من روید یا خاک تو میگردد
با مهر تو هم رنگم با عشق تو ابناءم
در خانه آب و گل بے لبت خرابم
یا خانه در آجا یا خانه پردازم

بازار گونه بنگم هر کجاست
بسی که آن کجاست ترک زدیم
ز خاک کس نپید و خمر آبیت
ز غار فارغ تو آن ابراهیم
ز زکس و گل بزرگ است از غم
ز آفتاب ز هفتاب بگذرد دوم
دیوان مولوی م

چو در دل شیشه در نوازیم
چو در دایم شوق
چو در دایم شوق
چو در دایم شوق
چو در دایم شوق
چو در دایم شوق
چو در دایم شوق
چو در دایم شوق
چو در دایم شوق
چو در دایم شوق

چو باز را بگذرد از خط که سازم
چو باز را بگذرد از خط که سازم
چو باز را بگذرد از خط که سازم
چو باز را بگذرد از خط که سازم
چو باز را بگذرد از خط که سازم
چو باز را بگذرد از خط که سازم
چو باز را بگذرد از خط که سازم
چو باز را بگذرد از خط که سازم
چو باز را بگذرد از خط که سازم
چو باز را بگذرد از خط که سازم

تا منقاد اطمنانی ایجان نامم
بلخ کانه نامرعد ام را چیرین
تا قبا صیکن کل گزیم دره
یا چو کیش بیکه بار زو شام
چون دلدارم زینیم چو پیرایم
چو زردان عسمنان بجزوایم
چو غریب بود و در دل منج خنک
شکستیم زین بود در سمن سمن
بیان کنیم از شکست خانی تو

خوش باش وزمانی باز باخشی
که تا بر اے سماع تو چنگ ساز کنم

گفتم که عهد بستم وز عهد بد برستم
یاری چو شهید و شیرم هم دانش گیرم
خود و دانش نگیرد الا شکسته دست
تا من بلند اویم پستم کند بد بوئے
آن حلقه زلفش پیچیده کرد حلقم
آمد خیال مستش متناهی آرد
من خشک از آن شدستم تا خوش بازو
گفتا چگونه بندی عهد یک من شکستم
آیا چگونه گیرم چون من شکسته دستم
اکنون بلند کردم چون جور کردم
چون نیست کرد آنکه باز آوردم
افغان ز چشمشش کان مست کردم
چندان بهانه کردم از دست او برستم
چون تو مرا بسوزی از سوختن برستم

اے آب زندگانی با تو کجاست مردن
در سایه تو پنهان جستم ز مرگ جستم

خوش نبوشتم تو اگر ز بهر بنی و جام
عاشق بدیدیم عاشق آن مست ام
استخوانی که ز خوانت کردم همچو سگ
پخته و خام ترا که نپذیرم خامم
شایق دانه نیم شایق بند و دامم
گر من آنرا قبح خاص ندانم عامم

کلام و ناکام بود لذت آن ناکام
بهر رشک تو می آید و رشک دشمن
به بتیلیل از دیده و بد پیغام
ایضا منته

بیاکام و زنده مار اشکاریم
سرفین و سر عالم ندایم
بیاکام و زنده بار باریم
مردی که از دور یا بر آیم
انته شب چون عصا افتاده تویم
پور و زاپور و بنیان بیقراریم
پیکر و دیده و دود و طوفان کردیم
پیکر و زین و پیکر بر آیم
بد آن

خاستن کج از فتنه و کجاست
یا نواب بخواندی در نوازش

یکایک بیان در شایسته
بیش و بیشتر در شایسته

اصفهان

شکر که نداشت و از زبنتم تو
چونکه بجان آمدیم زو و بجان آمدیم
شمس حق این عشق تو تشنه بچون
تیغ و کفن در بغل بهر همان آمدیم
جز نمک نشکند شورش بریز را
فخر زین در غمت شور زان آمدیم

اندر دو کون جانا بیتیو طرب بیدم
دیدم لبه عجب چو تو عجب بیدم
گفتند سوز آتش باشد نصیب کافر
محروم ز آتش تو جز یواخت بیدم
من بروی چه دل بس گوش جانم
چندین سخن شنیدم اما و لب بیدم
بر بنده ناگهانی کردی شاد حجت
جز لطف بجد تو از اسب بیدم
ایستای گزیده ماندت و دیده
اندر محم نیاید و اندر عرب بیدم
ز آن باده که عصبش اندر چرخ
و ان شیشه که نظیرش اندر طلب بیدم
چندین بریز باده که خود شوم پیاه
کماند روی و برتی غیر از لب بیدم
ایشن و اسه قمر تو و کشته روی تو
اسه مادر و پدر تو جز تو لب بیدم
اسه عشق بے تباهی آ منظر الهی
هم پشت بهم نپایست بچیت لب بیدم
فلا و پار ما یم آه بن رباست غفقت
اصل همه طلب در تو طلب بیدم

و گفتند از بیم چرخ در لب
من ترص بدو نیم چرخ در لب
اسه اندک شاه جان در لب
بسیار نشین بجان ناخانی بیدم
از باده بجان خود و غصه بیدم

دیوان لوی دم

از بیدم از بید و اندک که نریز گم
استه است مرا زان مقام تو ای بیدم
یا من با هم نشینو یا راه خطر گیرم
چون سر و چرخ از من گذار چه بیدم
ایمان خود میدار من هم که گم
تو مکره غازی از برتر بیدم
باز بیدم از بید و اندک که نریز گم
باز بیدم از بید و اندک که نریز گم
باز بیدم از بید و اندک که نریز گم

ومن

ما که در سعادتی نریز گم
ما که در سعادتی نریز گم
ما که در سعادتی نریز گم

مر

بگویم و لایس کی دم گوید بود
 دل در گمان در تو نه زنده بود
 بپوشانم زانکه در میان
 بپوشانم زانکه در میان
 بپوشانم زانکه در میان
 بپوشانم زانکه در میان

و له نور عدم قد
 و له نور عدم قد

رگ پیچیده در آند جله خون مجو شتم
 آتش دولت باینست خورشید ویا
 هفت دریا بر ما خرقة یکقطره بود
 چه کم از سحر و دجوت که سراسر جانیم
 در چه حبس جان اگر چه رهین لوبیم
 شمس تبریز نه تنها همه مرد است

منم آن عاشق غشت که جزین کلام
 دل غیر تو نیستم سحر کلام
 گل هر یک از بوییم سحر کلام
 چو توئی چشم دیدم در تو بوییم

ما از آن فطرب جهان حجت و بهمان ریم

نه آن بیره و لدارم که از دلا گریم
 نه از تیشه زبون که دم نه از سنا گیریم
 نشایم چه که آتش را که از نجا گیریم
 چو غارم تنگ تا از من یار غار گیریم
 بنویسم مشک تا ری گرا تا تا گیریم
 مزد چون سیر بخد گرا و سنا گیریم
 کجا یامد دگر بارش اگر این یار گیریم

منم آن که توئی آن کس که از دلا
 منم آن که توئی آن کس که از دلا
 منم آن که توئی آن کس که از دلا
 منم آن که توئی آن کس که از دلا

حریف و این شیخ کجاست
 سرفتن باطنی که
 سرین از چون چو کجاست
 سرین از چون چو کجاست

گر دست خمار بودم که در خمار بودم
 ز انکار دست خمار بودم که در خمار بودم
 از تو بپایه کرده این با تو بودم
 من غمناک باشم و غمناک باشم
 امیر بخت و شانس من غمناک باشم
 بگریه بگریه من غمناک باشم
 زان شب چاه چاه من غمناک باشم
 بنجای کوه من غمناک باشم
 سر دوق من غمناک باشم
 من غمناک باشم

اید ریخا که شب مدینه از هم بریم
 باطن ما چو فلکتابد مستغنی است
 کوزدهاوان تو صور را در شهر شربت
 شربت از کوزه نروید و از چادر
 از دهنده نظر از چه که نظر محجوب است
 که ز تمیز جحادات چون مجیدیم
 گرچه دل را ز قمار جگرش نیست
 چون سیلان اگر اقبال جبهه بر سر
 از زکاتی که فرستد بر ما خورشید
 در سحابی که فرستد بر ما آندریا
 زان بهار یک غزانے بود و پروا

مجلس آتشند و دالتنه و مجبوریم
 گرچه روزی دو سه نقی و کار شرم
 بچو کوزه همه هر لحظه می ایم و پریم
 بچو کوزه ز اصول مدوش بخیریم
 زانت محجوب ماعرق دهنده پریم
 که در آتش گذارنده مثال شکریم
 منقل با گرم دوست چو آب جگریم
 به چو مور از پشه کش همه بته کرم
 قمر اندر قمر اندر قمر اندر قمریم
 گهر اندر گهر اندر گهر اندر گهریم
 همه سر سبز و فزاینده چو سر و شجریم

جان چو روز است و تن ما چو شب با میان
 واسطه روز و شب خویش مثال سحریم
 میطرب این منزل زن کنایه تو بودم
 از هر گله بریدم و ز خمار تو بودم

دیوان مولوی دروم
 من تائب قدیم من پارتو بودم
 بهر صلاح الدین راجه و شریفین را
 منکبوتی گوید ز اغیار تو بودم
 و من کلامه راجه الد

ایم بهشتی است نه ملایه میویم
 حریت تیر ما در تیریت تیر
 دانه شراب علی بین تو بودم
 تویش لایزال چو دانه شراب
 از کم دیوید لایزال تویش لایزال
 پیش از شراب تویش لایزال
 نایب دل آب گل تویش لایزال
 یک

۱۴۲
در نزایات قضا و قدر ایجاب دیم
بهمه میستم و خیرام قضا کرده دین

از دانشکده غیر نشسته که در چهار دستاورد
رویکرد آفتاب زده

برابری آن که ما از شفاعت مسویریم
در سوزمان چه نیزیم تا هیچ نفسی
در امتحان ما که مس قلب یازیم
با جمله ما خوشیم و لے با تو خوشتریم
تو ترسی و لطیفی دما از تو ترتریم
در ما که در وفا سے تو چون کرم

نوریکه در زجابه و مشکوه تافته است
بس گرم و سوزند تن زین ده جو
چون شیشه فلک پراشت شد مانند
خوش خوش بیا و صل خشنی را بزم آرد
ای طرب آن ترانه تر باز گو بین
اندر فکر از ما گشت و شخوشت صدا

یہی کہ رشک طلعت یاسم و نیتیم
رو در این دو پاک شود از ہر جیدما
و نہ تو دوری باش کہ مانشاید تویم
آتشایدے نہ اہم کہ فردا شود کلوز

آندم کہ از مسیح تو میراث پرورده

در کوئے ماہدم کہ چو سہزادے مفصلیم

گوش خود بردم شش تانای طرب
دل صد پاره خود در اینویش داد
همه را نیز نگی کن که درین افرا
لاجرم از دم این بادیه لطیف
مزه بخش که مایه مزه اعدا
لاجرم مست و طربناک قوی

ساقیا ما ز تریا زینین افتادیم
دل ریخو رطینور نوایی دارد
ساقیا زینین همه بگذریده آجانی شهر
دل مایافت ازین یاده عجایب
همه را غرق کن باز درمانین احد
از درون خسته یاریم و بر دل بسته یار

دیوان مولوی دوم
لانا البدیع ان دولدارم خوش
آینجا در کربین شدت کربین
فانیست حکیم جلیلو با هم میچشم
چاود چو بدیز او دم ایلیکین بود
اش کز دل و دوی شکار دیم
نجات او

[illegible]

۱۴۴
شکرت است که تیریاک بابا است
چون طبل حیل آید و او را زخمید
مهرت عاشقانت بر فلک کشید
آدم که بریده شد ازین جو جهان
چون کعبه شدین چشم بسته آید
چو بامی آید بجاک طبلید
آدم که بریده شد ازین جو جهان

نواگاه باش خواج که ز تو بیه کردم
بجمال لطیف تریش شراب شیر گیت
لب لب شکر فشانست بضمیر غریب دانت
بسعادت صباحت بقیامت صفت
بایه اینست مخلصه تو بگو بساقی خود
ایه تادویی نباشند کهین ونومی نباشند

بشکست جام تو به چو شراب عشق نور دم
که بگرده دهن تو به ز دم دگر نه کردم
که نه سحره بهام نه زبون سرخ زردم
که سبیل آسمانها بفر تو و به نور دم
چو کسی ترش در آید و دهنش در دردم
که در نیم مقام عشرت من زانجین دم

چون صفت
نخستین سخن نا که
و من از احضار
و من از اقصای عالم

من ازین خوش باشم همه گوش بباشم
که نه بلیسم نه طوطی همه قند و شلخ در دم

که نه بایلم نه طوطی همه قند و شلخ در دم
از شهر تو رفیقیم و ترا سیرندیدیم
در سایه شهر و تو شهرها سیر بخشیم
بر تابه سودا است تو گشتیم جوهای
گشتیم بویرا نه بسودا تو چون گنج
چون سایه گدشتیم بهر یابی فزایک
ما بر نمک خوانا تو انگشت زدستیم
از شلخ درخت تو چنین عام فیدیم
در باغ تو از بیم گهیان نه چیدیم
تا سوخته گشتیم و لیکن نیزیدیم
چون مار با ضررتک چاه خریدیم
اکنون تو مجموعیم نه پاک و پلیدیم
در فرق و در سوز پس انگشت گزیدیم

در افتادیم باینده شدم نشسته بودم
 ز عشق دوق زخم او بر سرم
 تو روز و شب در کمال غم
 بر آفتاب مناج روز و شب
 جز این مناج روز و شب
 کرم بکرم زین کرم
 بمان عشق افغانده سینه پیران
 کن این از اسلام و قلم بیدارم

MM

[illegible]

ز عشق این حرف بشنیدم خموشی راه نرود و دیدم
بگو عشقا که من بادوست لا اولم نمیدارم

فمنها ما لا يعلم

از بیت بخیر من خبر به میر سدم
شکر اندر شکر اندر شکر اندر شکر است
هر دم از گلشن او طرغی میبکشد
خیره از عشق تو ام که هوش بهر نفس
آن یک زرد شدم کاش میبیند
و آن دگر به در آستانه او بنشسته
وز لب چون شکر و شکر به میر سدم
شکر به در و منبت و دگر به میر سدم
هر زمان تازه گل از شاخ نرغی سدا
عاشق سوخته خیره سر به میر سدم
وین دگر مت که از و نظر به میر سدم
که در ار باز نشد بانگ دگر به میر سدم

دیوانی لکھی و م

و آن یکے بر سر اشکاک سرک بنهادہ

کہ زخا کش صفت چانور ہے میرے پیارم

بجورم عشق یاده چو بیار خود رسیدم
که هر آنچه می شنیدم بدو چشم خود دیدم
ز آن دل متعجب بودم خوش و خوب صبا بودم
بگزید ترا هم اکنون که گزیده را گزیدم
دو هزار شیخ حالی هزار دل مریدند
چو خود تو شمنین از دل و جان میسرند

باقریان اسلامیان شیخ
 سید محمد از آل اندلس و سر
 سید محمد و سر سید محمد
 سید محمد و سر سید محمد
 سید محمد و سر سید محمد
 سید محمد و سر سید محمد

[illegible]

نوشته شده است در روز دوشنبه
 و اندکین فاصله از بن
 و اینک در این روز
 و اینک در این روز

نوشته شده است در روز دوشنبه
 و اینک در این روز
 و اینک در این روز
 و اینک در این روز

آباغبان آباغبان برین درین
 گفتی بیا ایتمس دین بنشین بر الوساوب
 من پادشاه عالم که پیش کنش تو زخم
 روزها فکر من نیت همه شب سخنم
 از کجا آمده ام آمدنم بهر چه بود
 مانده ام سخت عجب که چه سبب سخت
 جان که از عالم علولیت یقین آمدنم
 مرغ باغ ملک تو منیم از عالم خاک
 این خوش آرزو که پرواز کنم تا برو
 کیت در گوش که او بشنود آواز من
 کیت در دیده که از دیده بروینکند
 تا تحقیق مرا منزل وره نمانی
 می وصلیم بچنان تا در زندان ابد
 من بخون تا دم اینجا که بخون باز درم

دیوان مولوی دم

ایمنی از ده تو هم و نیکو یار هم
 یازدهم زمین و طرف تو یار هم
 عالم این خاک هو اگر کو فرست و نمان
 در دل کفر آمده ام تا که یار هم

دعوت می آید و چون می آید
 فلک دوم هم تو هم تا در عالم
 و اینک در این روز
 و اینک در این روز

چون بلبلیم

چو بلبلم در بلوغ دل ننگت اگر بچشم
 چو گشته ام نزد ویند از ناکسا دوری
 چو بلبلم در بلوغ دل ننگت اگر بچشم
 چو گشته ام نزد ویند از ناکسا دوری
 چو بلبلم در بلوغ دل ننگت اگر بچشم
 چو گشته ام نزد ویند از ناکسا دوری

با شمس تبریزی اگر بخوای و همدستان شدم
 چو شمس اندر شش جهته باید که انواری کنم
 چه تدبیر مسلمانان که سخن در اینم
 نه شتر قیم نه غریبم نه علویم نه سفلیم
 نه از هندم نه از چینم نه از بلخار تقسیم
 نشاءم بے نشان باشد مکاتم لامکان
 دولی را چون برون کردم و لایحی و کام
 اگر در عمر خو روز دمی بیویر آوردم
 از آن روز و از آن ساعت پشیمانم پشیمانم

الا اے شمس تبریزی چنان مستم درین عالم
 که جز مستی و سرمستی دگر چیز نیست
 باز در اسرار روم جانب دلاروم
 لغو بیل شنوم در گل و گلزار روم
 این بار من یکبارگی انعامت پیغام
 از چای کج یکبارگی انعامت پیغام
 این بار من یکبارگی انعامت پیغام
 از چای کج یکبارگی انعامت پیغام

بیا که کار جو قصه هنر را ما کردیم
الگو کار بکردی و مصلی ایفر
دل از خسته بخار خفا و گلستان
ورای دیبر مادی و اهر دریم
زیر و فرقت مادر و غم بیه
که بماند نشان

۱۲۸
 بر ما که ستم کنی که درین ملک
 زندهی نه که درین کنایات نشینم
 و خدای ستم کنی که درین
 نه اهل علیات و در نعمان یزیم
 ایچانه و ایچانیه قیوم و یحییم
 سلطان و خلیفیم که اندازد شریک
 بخون صحنایم که در حق خدایم
 ترسیدن پایونیک هم اینهم
 اکنون بنده ترند اینهم
 بیارانشک چو مشتاق گرد اینشان

بیاراشک و چو مشتاق گرد این نشان

کہ روئے ماہ نہ عیشیم تا دین گر دیم

اشفقتی که می کردی و بدیدم

از اوّل امر و زچو آشفته و سیم

معذرت و پشیدار اگر جام شکستیم

آن پادشاه که داوی تو داین عمل ما را

صد بار کشویم و صد بار میخیم

مرو ز سر زلف تو مشائے ابر قیتم

ماہم کہ جاوید کجور و ہم و ستم

مردان محرابات مجبور و مدد و جنتند
تجربہ کنندگان

ملت زنان چله که از پرده سیم

مستانه خوبان همه از پید ۵۵ در ا
در ریت ز گماشته حکا

اردست سدا سیم پین چو رویم
اکا و عشق کما

خداوند است و این است که

الحمد لله الذي هدانا لهذا
ما كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله

لا اله الا الله محمد رسول الله

مستقیم بدانسانکه زدن هر یک مستقیم

موش کہتا ہستی اوکر و سنجے

جز قصه شمس الحق تبریز مگوید

از ماه گوشت که خورشید پرستیم

مادره عشق تو اسیران بلائیم

مجلس

مجلس اول

عَلَامَةُ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ

محققان صفیتم که در حق قدیم
ترتیب دین پاوی که هم از نعم پادشاه
اکثران پیرتریم که در عین عالم
مارا به دستم است که کی می بیند
که سر برود سر تو را کی می بیند
مارا نه نعم و در حق و نه نعم

ولید ان مولوی رحیم

سید

١٢

...

... ..

بسم الله الرحمن الرحيم

100

10

۱۶۹
ساقی آمد که مرغی بجا نماند
نگشتم انبیا که بود در شمارم
علمم سر ایشان یکسان
آن همه را در قدس بیاورم
و اما بهر حال
از آن مرغی که بجا نماند

و لا یصلح
ببین و نیز از آن من مایه
کوشش و عزم و استقامت
و جوانی و شجاعت و
و نیز با این همه
و از آن که

چون آفتاب زادیم بخدا که یقینا دم
من اگر چه سید ایستم ز درخت این دم
بخشنا آفتاب ز رخ که رخ تو هست قمر
چو دلت ز سنگ باشد بنهم کلخ یرب
ز غدار زعفرانی کرد و فلا که گویم
اگر هم سود پر سد دل من ز شکر ترسد
بر افشنی چگونه ز بنی قحافه لافم
چو ریاب از دنیا هم چو کمانچه ز نو زخم

دیوان مولوی محمد

گرمی در طبع گرمی در طبع
تلخ کنی کنی تلخ کنی
بیاد تو شاست ای صمغ
اصل تو ای صمغ کنی
هر چه نهالی پرست
تو ای صمغ کنی
گل ای صمغ کنی
گل ای صمغ کنی

بزبان خموش کروم که دلی کیاب ارم
 دل تو لبوز دار من ز دل کیاب گویم
 من اگر مست و اگر هوشیارم
 بنده چشم خوش آن یارم
 بیخمال رخ آن جان بهان
 از خود و جان جهان بزارم
 بنده صورت آنم که از و
 روز و شب کل و گلزارم
 من و بیکار شدن این عجبست
 کاندین دایره چون پرکارم

دست بر سر من نفی پو کیان است
تا بگریزند رخ من تباید بر دینم

لطف

سنة الف

مهم الدين في بيوتهم
بازار تو جان افلاحت بيستم
بازار تو جان افلاحت بيستم

پيتام که خزاندهام
پيتام که خزاندهام

لطف صلاح دل و دين تافت بيدل من

شع و دست او بجهان من کيم اورا کليم

سرسشته و پابر جامنده پرکارم	تا عاشق آن يارم بيارم و باکارم
وز چرخ کله زرین درنگم دورم	مانده مریخ باماه فلک خشمم
من زاده آن نیرم خو خوارم خو خوارم	جز خون ل عاشق آن شیر نیانم
اید دست میزدانی کز فاشتم بيارم	بیارم و میدانی چون فاشتم بخوانی
من مرده میثویم من خاخی خوارم	اقرار کن خواجه من باتو نیگویم

پيتام که خزاندهام
پيتام که خزاندهام
پيتام که خزاندهام
پيتام که خزاندهام
پيتام که خزاندهام

اے منکر مخدومی نفس الحق تبریزی

ز اقرار چو تو کوری بزارم بزارم

ای با من پنهان زمن از دل میکنم	تو کعبه هر جا روم فقه مقامت میکنم
هر جا که بنیم حاضری از دور و ناظر	شب خانه روشن میشود چون یاد نامم
که همچو باز آتشبار دست تو سر میزنم	که چون کیو تیر زنان آهنگ با میکنم
گر غایبی هر دم چرا آسیت دل میزنم	در حاضر پس من چرا در سینه دانت میکنم
دوری زنن لیک از دلم و پیش رویت	ز آن روزن و زبده همچون مهر پیا میکنم

پيتام که خزاندهام
پيتام که خزاندهام
پيتام که خزاندهام
پيتام که خزاندهام
پيتام که خزاندهام

پيتام که خزاندهام
پيتام که خزاندهام
پيتام که خزاندهام
پيتام که خزاندهام
پيتام که خزاندهام

چنانچه خود را نوزد خات بر سر دارم
 بخواهم خود را نوزد خات بر سر دارم
 چنانچه خود را نوزد خات بر سر دارم
 بخواهم خود را نوزد خات بر سر دارم

بیا بیا بیا بیا بیا بیا بیا
 بیا بیا بیا بیا بیا بیا بیا
 بیا بیا بیا بیا بیا بیا بیا
 بیا بیا بیا بیا بیا بیا بیا

دیوان مولوی وم

آن بدار و فادانکار بگویم
 بیا بیا بیا بیا بیا بیا بیا
 بیا بیا بیا بیا بیا بیا بیا
 بیا بیا بیا بیا بیا بیا بیا

ستم و آن بوا د غم لے از جواد
 از لعل او در زکاو و در شکر پرور و ام
 در جام می آویختم اندیشه را خون نغم
 بیا رخود آویختم با او درون نغمه ام
 در جسم من جان دگر در جان جانان دگر
 با آن من آن دگر زیر آیان بپرده ام

مکن اید دست فریم سر سوگ تو دارم
 ز تو سرست خمارم خبر از خوش تو دارم
 دل من روشن و مقلبل چه شد با تو بگویم
 که دین آئینه دل رخ زیبا تو دارم
 مکن اید دست ملاست بگر و ز قیا
 همه موهج هم جو شوم سر دریا تو دارم
 مشوق قول طلیبان که شکر زاهد فرا
 بشکر دار و کمن کن چه که صفر تو دارم
 بر در بیان که ایم نهد بار و براند
 خورش نیست پنهان چو نماشا تو دارم

بله زین پس خرو شوم نه کنم فتنه بخوشم
 بدلم حکم که دار و دل گویا تو دارم

منم آن نیازمند که بتو نیاز دارم
 اگر از تو نیاز دارم بگو چشم باز دارم
 تویی آفتاب چشم بچال است روشن
 غم چو نتوانا زین پیروز ناز دارم

وله رحمه الله

مولوی است در سر من که بر سر من دارم
 من این هوس پیانم که در دلم دارم

بجز این که بگفت من این غلام را
 به سبب آنکه در میان من و او
 هیچ نیکی نیست و من او را
 به سبب آنکه در میان من و او
 هیچ نیکی نیست و من او را

عجب آسمان چه بار که زمین طبع نیود
 تو چو من اگر بگوئی بشمار خاک یابی
 نفس وجود دارم که ترا سجود آرم
 تو بگفتی که دل را ز جهان بیاور و فروشی
 من چو من کم آید کمی و جانپساری
 تو هر آنچه پیشم آری چه کنم که بنایم
 چو توئی اگر بگویم سحر انهایم
 که سجودت جانان دعوات متجایم
 دل خود چگونه شویم که بهر دست آیم
 که ز رشک دل که بایم مباحثه کنیم

بشرایب قضایای که بیاید و آید
 تو نشویش که لایق نیستی که بگویی
 بهر آنکه در میان من و تو
 هیچ نیکی نیست و من او را
 به سبب آنکه در میان من و او
 هیچ نیکی نیست و من او را

بسر توئی بهر توئی بهر توئی
 بیدل توئی بهر توئی بهر توئی

دیوان مولوی دوم

خبری اگر شنیدی ز جمال و حسن بایم
 شب و روز می بگویم که برهنه لب و لب
 عمل به است منی و بهر از دست باو
 بچه میخندم آنرا که قناع از او کشاید
 دلی بدین غلبه بگویم در نیخند
 بر من را را شتر رود و وفای آید
 شتر است مرد عاشق سر آینه عاشق
 سرست گفته باشند من از چنین نذارم
 نه چنان دکان فروشم که دکان تو بدارم
 میان شهر گردان که خار شهر بایم
 چه شکار گیرم آنجا که شکار این شکارم
 زو نور میگوید که من اندرین غبارم
 که نهان شدم من اینجا میکنم شکارم
 که منارهاست خالی ابدیت این شایم

علم تو در قتل استی از انهم نیز هم گمانم
 پوزان یو بود نام توین است توین
 رفیق من بدیام بدیام بدیام بدیام
 بهر آنکه در میان من و تو
 هیچ نیکی نیست و من او را
 به سبب آنکه در میان من و او
 هیچ نیکی نیست و من او را

اینک که بگویم که بگویم که بگویم
 اینک که بگویم که بگویم که بگویم
 اینک که بگویم که بگویم که بگویم
 اینک که بگویم که بگویم که بگویم
 اینک که بگویم که بگویم که بگویم

105

چون شمس ام کہ بگفتن نمایم نقش پر چیز
مکن اندیشه کن و مترکہ نماز رقم ہاشم

خمنش چونی ترش چونی ترا من چون صنم باشم

در درون مدرستہ محبت
پر سر بازار چونت یافتم
اے ویریدہ پرده ہا عاشقا
پر دہ را بر دار چونت یافتم

در پنهان الوار چونت یا فتم

[illegible]

۱۲

ما چو علی که آفتاب دولت
 از خانه مروی گنجینه بیرون
 از خانه مروی گنجینه بیرون
 از خانه مروی گنجینه بیرون

ما طوطی فقیریم و شکر خواره مهریم
 در یاب دل خسته شمس الحق تیریم
 ما خود بجز این شیوه و گفتار نداریم

بله دوشنت پیله گرم شب دویله گرم
 بده امشب هم از آنم خورم عشوۀ گرم
 چو همه نور و ضیائی بدل دیده درآ
 نفسۀ شاخ نباتم نفسۀ پیش توایم
 چو روی مست و پیاده قدرت درهم
 مکن ایجان همه ساله تو بغیر و اماله
 خود اگر قول و سلیم نور و اداری بید
 بخدا که گذارم کم ازین نیز نباشد
 که نهی چهره سرخست نفسۀ برنج زردم

و که از لطف و رانی که برین هم افزائی
 بیکی بوسه ز شادی و جهان را بنور دم

آفتاب که صد بار در آن مایه خورم
 جز کرد و حواله که آن خانه نگه دارم

ما چو علی که آفتاب دولت
 از خانه مروی گنجینه بیرون
 از خانه مروی گنجینه بیرون
 از خانه مروی گنجینه بیرون

دیوان مولوی دم

دیوان مولوی دم
 دیوان مولوی دم
 دیوان مولوی دم
 دیوان مولوی دم

این قاعده مشاهیر است
 این قاعده مشاهیر است
 این قاعده مشاهیر است
 این قاعده مشاهیر است

ن گویم خود را بکشد
ن پاست ناز و نیکویشدن
ن آید نغمه نغمه
ن آید نغمه نغمه
ن آید نغمه نغمه
ن آید نغمه نغمه
ن آید نغمه نغمه
ن آید نغمه نغمه

درویش بدلق اندر و اندر نفس گهر
اوتنگ چرخدار و از در بدر افتاد
مست آمد و دوش آمده افکنده کرد
اگر نبدارستی اواز کمر افتاد
گفتم که دلایر چه می بر کف جابری
کافتا چنین تخته و تخته ر افتاد
بالبل رستانی به دست شدن د
باطوطی روحانی اندر شکر افتاد
من بیدل و دل داده در راه نوا افتاد
والله که نمیدانم جا در گرفتار افتاد
گر جام نوش گفتم والله صفا مسم
مستم مهمل از دستم اندر نظر افتاد

دین کلامه
یار شو و یار بین دل شود و یار بین
دیسکه سرور و ان چشمه و گلزار بین
بخت و غافل بهمان در ره نقل بین

این قاعده نوزاده و نیرسم نوا افتاد است
شیشه شکنی کردن در شیشه گرافتاد

دیوان مولوی دم

عشق است در آسمان پریدن
صد پیرده بهر نفس دیدن
اول نفس از نفس گستن
آخر قدم از قدم بریدن
نا دیده گرفت این جهان را
مرویده خویش را نه دیدن
گفتم که دلا مبارکت باد
در حلقه عاشقان رسیدن
ز آنسو نظر نظاره کردن
در کوچه سینها دویدن
ایجان ز کجا رسیدت انیم
ایدل ز کجاست این طپیدن

عشق کجاست کجاست
عشق کجاست کجاست
عشق کجاست کجاست
عشق کجاست کجاست
عشق کجاست کجاست
عشق کجاست کجاست
عشق کجاست کجاست
عشق کجاست کجاست

عشق کجاست کجاست
عشق کجاست کجاست
عشق کجاست کجاست
عشق کجاست کجاست
عشق کجاست کجاست
عشق کجاست کجاست
عشق کجاست کجاست
عشق کجاست کجاست

فصل پنجم از کتب دینی بابل
 و اول کتابی که در این کتاب
 قصه است که در این کتاب
 و اول کتابی که در این کتاب
 قصه است که در این کتاب

گوهر پیشش بنه تا کندت میره
 کهنه ده و نوستان دانه انبارین

این سخن در شمار هم سخن ده سپار
 پس تو هر جز و خویش نکته و گفتار بدین

چون لاجا تو میتانی چون شکست مرد
 بانوز جهان شیرین شیرین است مرد

بردار این طبق را زیر اخلیل حق را
 باغنت و آب جیون گرا آدر است مرد

زین سر نشان مردن انشا خدا
 ز انسر که نمیرد گر زین مهر است مرد

بگدا از جسم و جان شور قصان انجها
 مگریز اگر چه چهل لاله شور و شمر است مرد

از جان چرا اگر نرم جانت چاشنیر
 از کان چرا اگر نرم کان زراست مرد

چون زین نفس برستی در گشتش نشستی
 چون این صدف شکستی چون گوهر است مرد

چون حق ترا بخواند سو خودش کشاند
 چون حنست فتن چون کونور است مرد

مرگ آینه است و حنست آینه بود
 آینه یا تو گوید خوش منظر است مرد

گر مومنی و شیرین هم مومن است
 و ر کافری و تلخی هم کافر است مرد

خامش که خوش بیانی چون خضر جادو
 کنز آب زنگانی کور و کراست مردن

فصل پنجم از کتب دینی بابل
 و اول کتابی که در این کتاب
 قصه است که در این کتاب
 و اول کتابی که در این کتاب
 قصه است که در این کتاب

دیوان مولوی و م
 دیوان مولوی و م
 دیوان مولوی و م
 دیوان مولوی و م
 دیوان مولوی و م

در طلب منت بایم هر تقاضا دل من
 گمش ز حلقه ابد
 گمش ز حلقه ابد
 گمش ز حلقه ابد
 گمش ز حلقه ابد

دار السلام مارا در السلام گردان
دار السلام مارا در السلام گردان
این را به بی نهایت بسازد که در
از فضل خجسته باد که در
در عالم خاص خود اماره عالم گردان

و منب

صد گوش نوم بلیان در از شنیدن
چو بود و نهند و توان را در شنیدن
گفتا تو چون باد بهار آمده تن باغ
کاه چنگ و در همه جز از شنیدن
بچه گر از قاصد و شان چو طلیعت

دیوان مولوی ام

دینکد گران جام و قار بر گردان
آواز صفیر تو شنیدیم و فریاد است
این باد بهار از گره از نهال گشودن
تا چند دین ابر نهان باشد آینه
چاهای آب به دل و دست نمودن

اسکندر بر تو نودی این فارغ
اسکندر بر تو نودی این فارغ

گفتم بخدا اگر تو بروی
آخر تو بشی رحی نه کنی
رحی نکت چشم خوش تو
گفتا حکیم چون ریخت قضا
میریم و جز خون می بود
عودی نشود مقبول خدا
من عشقم و چون یزیم ز تو خون
این گفت و بشد چون با صبا
گفتم چه شود گر لطف کنی
گفتا که خوش کاین خست فلک

خامش که اگر خاشش نکنی

در پیشه فتد این آه رسن

انخت مارا مرو و مدام گردان
و آنکه مدام در ده مارا مدام گردان
و خدمت با چرخ نیاید ایجان
چون تو فغانهای هم خود تمام گردان

چون آید سر این تو نشو ز تو
بسی تا چون تو نشو ز تو
بسی تا نشو ز تو نشو ز تو
گردان او هام و در تمام زودن

دین محمد است اهل بین مکن
دین محمد است اهل بین مکن
دین محمد است اهل بین مکن
دین محمد است اهل بین مکن
دین محمد است اهل بین مکن
دین محمد است اهل بین مکن
دین محمد است اهل بین مکن
دین محمد است اهل بین مکن
دین محمد است اهل بین مکن
دین محمد است اهل بین مکن

ومنہ

دوش چه خورده تبارا بگوینا مکن
دوش چه خورده تبارا بگوینا مکن
دوش چه خورده تبارا بگوینا مکن
دوش چه خورده تبارا بگوینا مکن
دوش چه خورده تبارا بگوینا مکن
دوش چه خورده تبارا بگوینا مکن
دوش چه خورده تبارا بگوینا مکن
دوش چه خورده تبارا بگوینا مکن
دوش چه خورده تبارا بگوینا مکن
دوش چه خورده تبارا بگوینا مکن

باده عام از برون یاده عارفان درو
آنکه نباشدش درون چه نبرد بیا مکن

ساقی بیار باده و بنجم بلند کن
ساقی بیار باده و بنجم بلند کن
ساقی بیار باده و بنجم بلند کن
ساقی بیار باده و بنجم بلند کن
ساقی بیار باده و بنجم بلند کن
ساقی بیار باده و بنجم بلند کن
ساقی بیار باده و بنجم بلند کن
ساقی بیار باده و بنجم بلند کن
ساقی بیار باده و بنجم بلند کن
ساقی بیار باده و بنجم بلند کن

دین محمد است اهل بین مکن
دین محمد است اهل بین مکن
دین محمد است اهل بین مکن
دین محمد است اهل بین مکن
دین محمد است اهل بین مکن
دین محمد است اهل بین مکن
دین محمد است اهل بین مکن
دین محمد است اهل بین مکن
دین محمد است اهل بین مکن
دین محمد است اهل بین مکن

بہارِ جوان گمانا نظر خفا سے کن
نہاد و قطرہ خون بد کہ لطف دہی نذر کن
بہشت پلید را م صفت ہلک کن
بہمان روح جاننا جو ابرو بگن
دزد و آن گمان بر باد فنا کن
دزد و آن گمان بر باد فنا کن
دزد و آن گمان بر باد فنا کن
دزد و آن گمان بر باد فنا کن

و آنکس کہ منم پابستہ او
بادہ مخورم و رز آئکہ خورم
پستان وفا کے کہ وسیہ
از من دو جهان صد بہ بخور
چون آید اواند بر من
چون گردد اسر لشکر من
بر بند و ہان غماز مشو
غماز ولایت آن گوہر من

دزد و آن گمان بر باد فنا کن
دزد و آن گمان بر باد فنا کن
دزد و آن گمان بر باد فنا کن
دزد و آن گمان بر باد فنا کن
دزد و آن گمان بر باد فنا کن
دزد و آن گمان بر باد فنا کن
دزد و آن گمان بر باد فنا کن
دزد و آن گمان بر باد فنا کن

دیوان ہنوی دم

صنما چیم شوخت کہ چیم اشارتے کن
دل و جان شہید عشقت بدرون کوفا
تو چو یوسف رسیدہ ہمہ مہر کف برید
و اگر قدم مشردی بجفا و نذر کردی
تو مگو کزین شمارم ز شہا چہ سودا م
رخ بچو ز خضر از اچو گل و چولالہ گردان
چو غلام تست دولت کشند ز ام تو سر

باضیہ حسن یا حبیب کن
با قریب العبدین شرب البکین
ما شعی العبدین کے اتف
ما شعی العبدین کے اتف

سن دای روی خانے البکین
عبدالناس ای عاشقے سن شہید صلو
عبدالناس ای عاشقے سن شہید صلو
عبدالناس ای عاشقے سن شہید صلو
عبدالناس ای عاشقے سن شہید صلو
عبدالناس ای عاشقے سن شہید صلو
عبدالناس ای عاشقے سن شہید صلو
عبدالناس ای عاشقے سن شہید صلو

پیشتر از اینک که بجا
 شد عشق خدا غم سلیمان
 بر لب حرکت و اندیشه برون
 سر آفتاب نما پیکر به چهره
 پیاپی چون از زلف پست نیچو
 سر شکستند تا دایره ای که بود

و من محمد احمد
 چای سنگ شوی اسکور کور
 نمی گویم چون را شوقان
 یوسفی که نجیب بنیاد

ای چاک من چو یک سبب چید ایجان
 ای چاک خندانم من شوی تراوم
 من مرد و خردارم من میل شکردارم
 بر نام و نشان اور فتم یک کان او
 هر چند که عیاری پر جبهه و طاری
 از بهر دل مارا در رقص دریارا
 اے پیشتر و خوبان ایشاخ گل خندان

دیوان مولوی روم

من بنده ویرن مغزش میوزم من خوش خوش
 میر قصم در آتش مانند سیند اے جان

دلا تو شهید منه در دهان رنجوران
 اگر چرا ز رک کردن به بنده نزدیکت
 درون خویش سپرد از برون تا آئیند
 اگر چه گم شدی از خویش و از بهانجا
 اگر تو ماه وصال نشان بده از بول
 حدیث چشمم گویا جماعت کوران
 خدای دور بود از بر خدا دوران
 ز پرده ها تجلے ز ماه مستوران
 برون ز خویش جهان گشته چو مشهوران
 ز ساغر و بر سین و چهره حوران

بیت از پیر زینب با ستوران
 دین و دیر پیر کنشی و چه غنچه
 دین حضرت چو زید چو چه دوران
 عدم دیر است این عالمیک کنش
 سلیمانیت غفلان چون دوران
 ز خوش و دیر آمد کف بهر

دیوان مولوی روم
 دیوان مولوی روم
 دیوان مولوی روم
 دیوان مولوی روم
 دیوان مولوی روم
 دیوان مولوی روم

اینک سحر جان چو بخت
 در طو سبک پیکر
 ندیدن نه پاییز
 در وقت طلوع
 بزمیکه نه خورشید
 انداز عصاره آن را بکین
 و چون هوا چون شبنم
 در گردن او روزی که گدازد

چون بکوره گداز رخ نشین
 ز در آتش چو بخندید ترا میگوید
 گر تو سیر اعلی از اهل آموذ کنون
 ورتو عین صفتی خواهی در آموزا
 و در می مدرسه احمدی دید
 ای مخم اگر ت شق قمر باو نیست
 تا در آتش تو بینی ز بحر خندیدن
 گرنه قلبی تنها وقت طر خندیدن
 برشته عاریت و نال و کمر خندیدن
 در غم شهوت بر داده و در خندیدن
 روح حلاوت برین فضل و سهر خندیدن
 بایدت بر خود و بر شمس و قمر خندیدن

و که نور العبد مرقد
 باز آمد استین قشمان
 حین چنین جان و عقل و ایمان
 عمارت حسن صد هزار خانه

همچو خنجر تو نهان خنده کن همچو نبات

وقت اشکوفه بیالاسی شجر خندیدن

دیوان مولوی روم

ویران کن صد هزاره دکان
 شورنده صد هزاره فتنه
 ویران کن صد هزاران تیران
 آن دیار عقل و آفت عقل
 آن مونس جان و دشمن جان
 او عقل بسبک کیمار باید

بامن صنم دل یکد که کن
 مجنون شده ام از پرخدا
 سی پاره بکف در چله شد
 مجهول مرد با غول مرو
 ای طربل ز آن خنده خوش
 اے زهره و من زان شعله رو
 گر سر منم آنکه گله کن
 ز آن زلف خوشت یکسکه کن
 سی پاره منم ترک چله کن
 ز نهار سفر با قافله کن
 این مغز مرا پر مشغله کن
 دو چشم مرا و دو مشغله کن

او جان نیست که پدید رود
 بلای تو باید بود بحر غمان
 گفتا ویران مقام این است
 ویرانه هاست این مسلمان
 ویرانه نادیده ویران رو
 شش زن که گویند ایشان

ویرانه

دل من در آید و در آید و در آید
دل من در آید و در آید و در آید
دل من در آید و در آید و در آید
دل من در آید و در آید و در آید
دل من در آید و در آید و در آید
دل من در آید و در آید و در آید
دل من در آید و در آید و در آید
دل من در آید و در آید و در آید
دل من در آید و در آید و در آید
دل من در آید و در آید و در آید

معمور شود بعد سلطان
اندر پس می مباحش پنهان
تا زنده شوی بروح انسان
آن گفت تو بست عین قرآن
ویرانه زنت چون تو رفتی
جیلت کمن و مگو که رفتم
چون مرده ساز خوشبین را
گفتی که تو در میان نباشی
کار یکدیگر کنی تو در میانه
اگر دهن حق بود یقین آن

باقی غزل بسره گویم
نتوان گفتن به پیش خانان

سیر بشوم ز تو نیست جز این گناه من
سیر و ملول شد من شب و مشک
در شکند کوزه را پاره کنی مشک
چند شود زمین چو گل ز قطرات آتش
چند بزار و این دلم و دل خراب
جانب بجز میر و دم موج صفا میر
آب حیات موج زد و دوشن صحن نام
سیر بشوم ز تو نیست جز این گناه من
سیر و ملول شد من شب و مشک
در شکند کوزه را پاره کنی مشک
چند شود زمین چو گل ز قطرات آتش
چند بزار و این دلم و دل خراب
جانب بجز میر و دم موج صفا میر
آب حیات موج زد و دوشن صحن نام

کار کنم که تیران بار خشم بیشتر
باز که یک چشم پیش غمت کار و بار
سبب و قمر را و بر در صحن و درین
در انحنان نور او قبله و او پیشین
باغ و بهار را بکلاف و شوی
سین با بیت شوی و پیشین

باز خورشید شش خورشید
باز خورشید شش خورشید
باز خورشید شش خورشید

باز خورشید شش خورشید
باز خورشید شش خورشید
باز خورشید شش خورشید

می چون خوری بگویم بر سر من چندی
باز سفید گوهر و میر شکار را بگو
در سر خور و ندیده باده بے خار من
هر دو مرا آوی یکے میر من شکار من
مطلع این خزل شتر بود آن دراز شد
ز اشتر کوتاهی مجو اسے شتر هوشیار من

تا تو حریف من شدی پدیدت من
ز ره بذر چون گهر از تفافا تو
پیشتر آدمی بنده دوست بر سیدیم
در عجب و غم که این یکیت سر
از تو جهان پر یارای پوجو بهشت شد
باج منت است تو چون نهی من سر
عشق برید کیده ام گفتم ہی پیکینی
رگ نداشت چون کمیل زید بر گری
تو هم بیکانه مست ابد کنم ترا
پینه چو بوستان کند و مدینه بهار

دیوان مولوی دم

در پیمانی غمزه ایال کستین
باز خورشید شش خورشید
باز خورشید شش خورشید
باز خورشید شش خورشید

باز خورشید شش خورشید
باز خورشید شش خورشید
باز خورشید شش خورشید
باز خورشید شش خورشید

دست نشان کرده کجا میزند
پیش من آری اسے بجای آن
ایضاً

بجای خود در وجودت در غایت جان
هر سر که دلی دارد در گردن سگین
اندر نفس تنی این طوطی قدسی بند
بان پیش که پیر و شکا که کجای آن

چون مست الکی شیشیه زلیخان
هند دیکشانی را شکسته دیبا بود
در دوسه وجودت را صیقلی دیبا بود
در آن شیشیه غصه ای بیایه بیایه
دیبا را ز زمین باشی کی باهی بویابی

دیوان مولی ام

وقت آمد تو به راست گشتن
دست و دل جاها کشادون
معشوقه روح را بدیدن
در آب حیات غسل کردن
بر خاست قیامت صالاش
گر گبلسد آن بگاز بگر
وز دام هزار تو به بستن
دست غم را ز پیش بستن
لعل لب ادیب و خوشستن
در و سه تن خویش را بستن
تا که بامید و در نشستن
صد پیوند است در گشتن

مخدومی شمس حق به تیرینه
ایجان تو ریمده ز لبستن

باید چو شندی بای پس حمله ییکن
اندر قیوتوان بنگر سر بر زمین دارد
گر آدمی را خوشتر جانب بالا کن
در مدد رس آدم یا حق پو شندی خرم
بر حد رفک پیشین تدبیر را بکن
پهوان سلطنت آفرینی بر لاری

هان منی جان سنی جان من
شاه منی لایق خکاه من
در منی باش درین چشم من
گل چو ترا دید بسنجفت
زمین دو پرانده تو چونی بگوے
اے سر زلفین تو زنجیر من
آن منی آن منی آن من
قت منی بابت دندان من
چشم من و چشمه حیوان من
سرو من آمد بگلستان من
زلف تو و حال پریشان من
چاه ز نخذان تو زندان من

در زانگی کنی سکن بر طام فخر کن
پیشانی چو مستی کاو و ابو ذریع
هر چند تنوی عالی تو بهید باطلان
سکسایا بنشدن بر باد بود و روشن
پروانه زدن پروانه تو بهات کن
قاعدہ

مومن
 یاد ز دیرین عشق از دیرین دوزخ
 یاد ز دیرین بند استرگین دارن
 یاد شم ماه شد نوبت دیوانگی
 خواب مرالبت باز دلم بیدارن
 بار در گرفته ز او چهره دیگر که قناد

مومن
 بر قاعده همچون سرفتنه غوغاشو
 هم آتش سوزان شو هم بخت و پیراشو
 هم سر شو و محرم شو هم دمن همدن
 تاره خبر و تر ساد ز دیده بیدرتو
 کاین عشق بسیگوید که بختل تر کن
 هم مست شو و بخود با هر دو تو گیر کن
 هم ماستو و هم مار هم بندگی با کن
 که عاشق ز ناری که قصید چلیپا کن

موسی خضر سیرت شمس الحق تبریزی
 از سر تو قدم سازش قصید بنده جان

سیر غیشوم ز تو ایمنه لبر با من
 باستم و جفا خوشم گر چه در آب آتش
 چونکه کند شکر فشان عشق میان خوشا
 عود و مدد و دامن کور شود و حرم
 آن نفس بین زمین جان چرخ ز ناپا جو سما
 آمد دی خیال تو گفت مرا که غم مخور
 گفت که من غلام تو هر دو بهایم تو
 گفتم چو اجل رسد چنان بپایم من
 جو رکن جفا کن نیست جفا من
 چونکه تو سایه افکنی بر سرم بهام من
 رخ نبات بشک چاشنی بلا من
 زفت شود وجود من نیک شو فبا من
 در بندره فصل و فخره زمان با من
 گفتم غم نمیخورم آغم تو دود آ من
 لیک ز هر دو دوزخ و بهشت لقام من
 گر بروم لبوا و باد شکسته پا من

ویلان ملوی روم
 آه ای سر دی که ز تن بسیارین
 صبر اخواب بر بختل مرآب
 کار مرآب بر نیا چو شد کارین
 سلسله افشان با تو بگویم که طبعیت
 سلسله افشان با تو بگویم که طبعیت
 چونکه سلسله افشان با تو بگویم که طبعیت
 ز رخسار گلستان گلشن گلزارین
 بکشد آن گلستان گلشن گلزارین
 بکشد آن گلستان گلشن گلزارین
 بکشد آن گلستان گلشن گلزارین

چرخ خرابات بین از بهر شکله بین
 ز کوه دی نبه خفته و دشت مارین
 خلعت صفت رسیدن چوین
 نوبت غنچه ساخته باغ گل ز فتنه

خداوند ازین عشق پیوسته
 دیدین رویت پیشکش شد خوشتر
 زین عشقین و بیخ فتنه
 ازین صواب و این نیکو است
 ازین خانه شوم بیخ فتنه
 بیایم آسمان بار خشت بدین

و منته رحمة الله

هشک که بود قاعده سطره
 ما از خیال تو بود در و نشو
 صد لطف نثار از بهر دوزخ

دیوان مولوی

مانند مجاز فلک بیده دادان
 چون قوت دل از تیغ سودا بیاورند
 باید زمینان رفتن دور دور شوند
 مدار هم زمان امش دل آفتابان
 بر آتش و بنیاد بسوزیم چو لادن
 کاپوالت منکار دل و بیانت
 در خاک پویدان و از خاک بزدان

روسی موسی که تبار است در غنیمت
 نامشان را تو فخر روسی دزیره و گن

دل خوشخواره را بیکبار بهستان
 بکن جان مرا امر و چاره
 زخم صد پاره شد یکپاره بهستان
 و گرنه جان این بیچاره بهستان
 همه شب دوش می گفتم خدا یا
 تو داد من ازین خوشخواره بهستان
 دل سنگین او چون ریخت ختم
 تو خون من ز سنگ خار بهستان
 بدست دل فرستادم دوسه خط
 یک خط را از آن آواره بهستان
 در آن خط صورت و آن کمال عشق
 بر آسای عیتر نظاره بهستان

دلیم با عشق هم استاره افتاد
 سخاوی بزم از استاره بهستان

نشد از تو چندین جور کردن
 شاید خون مظلومان به کردن
 مرا بهر تو باید زندگانی
 اگر نه سهل باشد جان سپردن
 از آن روزی که نام تو شنیدم
 شدم عاجز من از شهناشیدن
 روا باشد که از چون تو کریم
 نصیب من بود اندوه خوردن

عاشق عاقل هر زمان اندر پیوست
 است عاشق هر زمان بخود دیندار
 عاشقان از غنای گشتن در گریز دور
 عاشقان از کار و پیوسته غنای دیندار
 عاشقان از کار و پیوسته غنای دیندار

خوشتر تو را منم که در این عالم
 در این عالم تو را منم که در این عالم
 در این عالم تو را منم که در این عالم
 در این عالم تو را منم که در این عالم

گفتم ای روز فرشته است عجب این شربت
 گفتم این چیت گو زور خواهم گفت
 گفتم ایدل پدر سے کن نہ کہ این صفت است
 گفت این هست و جان پدر هیچ گو

ہر شش جہم ایجان منقوش جمال تو
 آئینہ ترا ایند اندازہ عرض خود
 نور شید ز خورشیدش پر سیکیٹ نیم
 بہوار شانی شد آنسوے کہ چو نافہ
 ایقل کیے دانہ از خرمن عشقے تو
 در بحر حیات خود خور وی تو یکے غلط
 نکلش بچکار آید با ملک عشق تو
 صد حلقہ زین بین گوش جہا کو

خامان کہ ز رچنہ از دست تو باید نشان
 شاد ند بچلے زر با سنگ سفال تو

خوبی جلد شادان باشت شد و شاد
 چون نبود زور و غلبہ و سحر
 باز بید چشم با چشم دید چشم
 باز سید و پادشاه و پادشاه

دیوان مولوی دم

فصل نوازندہ را در غم و استخوان تو
 ہر گویا تو ابدی بام و آتش و آتش
 بیا کہ کم یا بین انک ز آستان تو
 شرف و مغربا در دست و آستان تو
 نیست نشان از نسی تا ز سر نشان تو
 رہا کہ تو بی بدم و اعطای بی بدم

کہ در قضا دل مرا عاشق و کفر زمان تو
 از می آید میان حق و خدا و خود زمان تو
 سخت تر لب می خورم خایم از زمان تو
 صبر بید از دم عقل پیدا از زمان تو
 تا بکجا کہ مرا مستی بے مان تو
 اسے تیرہ باز گوہر ہر شرف و آستان تو
 کاین دیوان حیدر و در شرف و آستان تو

[illegible]

١٠

آئینہ خیال آئینہ چون گلستان تو
مور و رقصہ ہست شکوہ زبان تو
گوشہ بنایو پو پائیزی از ضمیر جان

ویوان مولوی روم

جانِ جهان چہ چیز نثارِ جهان تو
آخر چہ پودہ و چہ پودہ است اصل تو
ختمِ کوی مہری و دیو پودہ کاں تو
بلالہ نقشِ بود و را سو سے کوئید تو
مرا تاکہ آں تو

نور علی محمد صاحب

و من
سنگ شکاف میکند از بوس لغاتو
آتش آب میشود عقل خراب میشود
چاه صبر میبرد و ناله بفرش می برد
بند کن و دونه را که پیکن تو خنجره
چیت غذا عشق تو از جگر کباب
ایسبه جوش میکند کیت که نوش میکند
عشق ویراندارد و دم دست نهاده بر سر

ویدیم سخت منہ لے درہم و ستم

رفیقہ و مانندہ ام و کے گشت ہدست و پا تو

بنو چنین در بهار امید این جان داشت
از جنگ تیر ساینم گریختند گویا داشت
مایم هست ای روی زبان پاوه پاکیز
تو عاقبت وفا خدای در بند نام داشت
شدند روم منت روان نبرد زنگستان
خواهی یک روزم رو خواهی بسوزان داشت
چشم تو وقف بلع او گوشه وقف او
از غل چون او غل شود از غل او داشت

[illegible]

در آن کوشا رشتان بهشتی نداشت
 آن کوشا رشتان بهشتی نداشت
 آن کوشا رشتان بهشتی نداشت
 آن کوشا رشتان بهشتی نداشت

گیر که خود مرد سخا گشت بخجیه همه را
 گیر که دهان نبود گفت زبانی بود
 اینهمه بگذارد که مامت و صایم تھا

بر سرستان ابد خا روخته راه زند
 شنگه چون نه کنی ز تخم تو کو دار تو کو

هم آ که وهم ناگه مهمان من آ داد
 او آد و رفانه با حمله چو دیوانه
 او نعره ز تان گشته از خانه که اینجا
 آن بلبل مست است او در گلشن و ناله
 هر نیمه بسته خلق که چه وز دیدند
 آ میخته شد با نگش بایا نگش ایشان
 و هو حکم یعنی بات و برین جن
 دل گفت که آمد که جان گفت که هر
 اندر طلب آینه آد میسان کو
 ما غافل زین نعره هم نعره زنان
 چون فاخته او پیران فریاد کنان کو
 آن وز دهم بگوید وز آمد و آن
 پیدا نشود با نگش در عاقل شان
 آنکس که تو میجویی هم در طلب آید

نزد بیکتر است از تو با تو چه روی بیرون
 چون برف گدازان شود تو در آتوز خود بشو

در آن کوشا رشتان بهشتی نداشت
 آن کوشا رشتان بهشتی نداشت
 آن کوشا رشتان بهشتی نداشت
 آن کوشا رشتان بهشتی نداشت

11

نقشہ من گناہ من سچے نبیوں سے
شاخ نور حق و ظل جان بیکر ادا
آسمان جہاں دولت پر گنجوا
مرد کہ خود پندت نہ بچے کہ دیند
تا ان تو دزد خود تھی پر نشو و کر داو
سیاہ کہ بازینو جمع دورا نہ بنو

دیوان مولوی دم

شمس الحق تیریز کجا بود و کجا رفت
و اندریے او ایندل آواره ماکو

[illegible]

ای دل جان منده او دیند
عقل خود پیر اول شکسته او
حیثیت را در سر اساعر او
چیز منقلب کرد کین کین او

در مدح چلیبی حسام الدین رومی تونوی گوید

دیوان مولوی دم
 چشم دیرین که بود و گشته و افکند
 این هیچ نرفت و نزد دار و دل نیست
 ملک جهان چیست که نمانده او
 خضر جهان است که او نیست
 ای شکر نعل که توئی غصه و اندیشه
 که توئی قایده و مایه او
 رما

دای شکر آفر
عشق بود و دلبر مانع نباشد
صورت و نقش چو بود بدل و اندوه
گفت بر اعم زین من مگر ناز
توئی مگر که توئی مانع و اندوه
نفس فلک ز بلو و بیکر همدراز
دام بود و اندوه مرده بود زنده او
بس کن

[illegible]

بیس کن اگر چه سخن سهل نماید همه را
از دوی هزاران نبود یک کس استده او

ای ششہ نور افق در قیہ دنیاے تو
ای میباہا در میباہا اے سیلہا و سیلہا
یار فست آہنگستہ راز سرا فن دکھ
در ہر صبحی بلبلاں فغا کھنچو بیدار
جاہنا ہمہ دیدار جو دہا ہمہ دلدار تو
یکجو روان مایعین یکجو دیگر نگین
تو مہلتہم کے میدہی می بر سر می میدہ
من خود کہ باشم آسمان داریں گران
اباہ سیمین مظفہ یا عشق داری نشا
دل گفت من نائی دیم نالان دہا جو کم

آتا فتنہ بابا بکرم لائے تھے و اسی بکرم
حمدا العشق شامل بگرفتہ ستر بابا تو

پسین مال و العیب تو این نشان آید
یکدیگر ساقی که قفا دار و بیاتی
یکدیگر گناه و طبیعت نشاط تو
چو هر دو خلق یاده شد در دو کشتی

دیوان مولوی وم

و در روز خوش بیا نشو این سال تمام
 شب بجا نهاده دل بسته بگرد
 ای این پوچه با ما شو و شو
 ست مغربین صبح خوش بفریدین
 سر میگردیم بر سر شاه پادشاه
 که انچه

ای فیدیت تو پشیر و آهو
پیان کچا پشوی پیان کدو

چند

ولہ العیوب

خاش و گریخو ان لبخ
پایا بہ بدوم و ترکہ پیغور بار

ایصبا بار نکید داری در سکن
گر تو کوئی پاکسے باغستان بار
قدسین در گوش مگر دیوان

یاد دل پوچھن با پیغام دلدار
من سچ جس دامن کہ میلانی کجاست
باجی گر عشق دارد تیرہ تابا
باجب بزرگ عاشقی با کجاست
سگر شربت با داناں کجاست
ایصبا خوش آمدی پوچھ کر دی

چند آنکہ تو انیشل تو میرس
در وزن سپہا بتابید
اندر عدم و وجود اکلند
اے قند و لعل تو جگر سوز
سی بیت و گریخو است گفتن
می بند نقاب تو ی بر تو
خورشید مطلع ترا زو
صد غلغلہ عشق کہ تعالو
وے تیر و چشم تو جگر جو
مستیش کشد گوش ازین سو

سی بیت فر و ختم بیک بیت
بیتے کہ کشا و شد در آن گو

دیوان مولوی اردم

حال من در دیدہ اندکوش تفریابو
سو منی با صد نیاز حال من با یکت
تو تو تو تو تو تو تو تو تو تو تو
پایان غیرت کہ با دوا دہم پیش فانی
شش تیر نی نی نی نی نی نی نی نی نی

سیر نیم سیر نہ از لب دندان تو
بچکے سیر شد اے پس از جانش
تشنہ و مستقیم مرگ و حیاتم ز آب
پیش کسی سیکشی پیش خودم کش تمام
عشق تو گفت اے کیا در حرم بابیا
گفتم اے ذو القدم حلقہ ایند نہنم
گفت کہ ہم ہر دو واقف ہم در بر
ایکہ ہزار آفرین بر لب خندان تو
جان منی چون بکیت جان جان تو
دور بگردان کہ من بندہ دورا تو
تاکہ بر آو سرم سر ز کی بیان تو
تا نکند ہیچکس قصد حرم دال تو
تا کہ نہ بخد ز من خاطر در بان تو
خارج داخل ترے ہر دو وطن آن

وہمہ رحمہ اللہ
اسکے ہاں پودہ آن بالا تو
دال بر تو تو تو تو تو تو تو تو تو تو
کردہ سودا در سواں مرا
مترہا لے دنگی ہنسا کے تو
پانچو زلف پیچ پیچ پیچ پیچ پیچ
تباہو ہم پانچو زلف پیچ پیچ پیچ پیچ

شہ نام

[illegible]

پایانی فوٹو ایسٹریٹا روزنامہ جہانگیر

گشتہ ام سرست و بخود و سماع
 زود گو گریان پہنچو اپنی من
 اے میان عاشقان و بچو دل
 شعلہ اندر فنا دہر طرف

زنا کہ دم دم مبدلہ ہی ہا تو
 نہا کٹم آنچہ کہ با شدر لے تو
 فتنہ ہا از غمزہ و ایسا ہے تو
 از فروغ آتش سودا ہے تو

بیرخانم اشکبار و چشم سحر
 بچو کو او از غم لالاسے تو

بقدر تو آن رسد که بود و بقیه از تو
 کل سوسن از آن تو بهر گلشن از آن
 همه سودا پرست تو همه عالم بدست تو
 همه زیر و زبر تو همگان بخیر تو
 منم از کار مانده ز خریدار مانده
 بگذارم دزد بجز ویل بگریزم ز جزو ویل
 چکنم خمر مرده را تن و جان و سر و دین را
 پس انمین جان که دانهش بخوشی سپارد

[illegible]

منه مستناده از می جانی نام ملا میا یار
فانغ از کولان و مکانم ملا میا یار
چشم شیش چشم پیلیدیم و کلم از دست
چشم شیش چشم پیلیدیم و کلم از دست
چشم شیش چشم پیلیدیم و کلم از دست

مجلس شورای اسلامی

چون شمع در کوزه ایست که در آتش است
چون شمع در کوزه ایست که در آتش است
چون شمع در کوزه ایست که در آتش است
چون شمع در کوزه ایست که در آتش است

گاه در صومعه با اهل عبادت همدم
گاه ساکن شده چون ارض کج قدم
من بتقدیرم و تقدیر هم از ذات
تن من ذره بذرده همه زانوارند
شمس تبریز که تبریز از مهور است
شمس تبریز محمد بدو هم بود علی
گاه در دیر مقام تللا یا یا هو
چون سما گاه روانم تللا یا یا هو
قادر هر دو جهانم تللا یا یا هو
زانکه خورشید تمام تللا یا یا هو
اوست نور دل و جانم تللا یا یا هو
این صفت هست عیانم تللا یا یا هو

و نه نور اندر
خفیه است خفیه است خفیه است

چونکه نبود رخس از تنق غیب شهود

دیوان مولی روم

بست دم راه و دامنم تللا یا یا هو

چون که گشتی تر فواید گفت و یا هم عالم
در آن وقت که گفتند آیه انوار و نور
در آن وقت که گفتند آیه انوار و نور
در آن وقت که گفتند آیه انوار و نور

ایمطر بخش قافا تو قتی و من تو
ایشاخ درخت گل سنا طاق ابرق
چون مست شوم جانا در جبر سخن گویم
چون روح صفت میدم چو روح صفت
صامت مشوا ز گفتن با طق مشوا ز دیدن
تا زمره وحدت از ذات برار بود
تودق دق و من حق حق توی بی حق
تو یک صفت بود من نشسته کو
من کان و لو کان یا من لا هو
یا چشم صفت یمن یا نطق صفت یمن
والله یجاسکم او تبدوا و استخفوا
چه ایندم و چه آندم چه اینسو و چه آنسو

چون که گشتی تر فواید گفت و یا هم عالم
در آن وقت که گفتند آیه انوار و نور
در آن وقت که گفتند آیه انوار و نور
در آن وقت که گفتند آیه انوار و نور

و نه نور اندر

نیز درینم درینم درینم درینم
نیز درینم درینم درینم درینم
نیز درینم درینم درینم درینم
نیز درینم درینم درینم درینم

و من

روکش سازم از دایگان و فغانم
خنده نهان کردم من اشک بیارم
یکطرفه آیم از یکطرفه نارم
روغن اوشت من او طرفه خارم
هر چه بجام ترشی دردم و پیرم
خورشده نور شده جمله آثارم
تو اگر انکاری از من همه فرم
سک و لنگی تو از من خوش برم

چون بجد خنده ز من خنده نهانم
باز ترشان لایغ کنی خنده زنی جنگ
شهر زر گشت تنم غم طرغ من طرغ
باز ترشان ترشتم باشک انش شکم
طوطی قند و شکرم غیر شکری نخورم
سجد اقصی است دلم جنت ما و دلم
هر که حقش خنده دهد از دهنش خنده
گر ترشی داد ترا شه و شکرد او را

و من
کوسا قی دیبا و قیام ساد و زیبا
همینا یعنی هر گوی که در جلد
هر از دگر باشد پیشانی تو در کوه
من خوش ترش ترش ترش ترش

از سوسه تبریز اگر شمس حقم باز رسد

شرح شنو و کشف شود و جمله گفتارم از تو

پین سلسله و جذبان بجان جهانم
جا است قلندر انیکو زان آن برگو
اسرار سلطوری زان تیر و کمانم
بارطل گران بیشین از ضرب گرانم

تشنه است و طپا جانم ایسانی جابگو
سریت سمندر را از آتش بنی تبرید
زان غمزه چون تیرش ابر و دمانیک
بشو خیزشان از دست زبردستان

دیوان مولوی
که شرح خلق و صفات
از اسما و امثال
طولی و کثرت
شغلی اندک
زینب و فوج
از دست زشم
من است چشم
سنا و دگر
جاست چشم
سنا و دگر
جاست چشم

از دست زشم
من است چشم
سنا و دگر
جاست چشم
سنا و دگر
جاست چشم
سنا و دگر
جاست چشم

پند پیران ناله جانب چرخ
 سرشت غلغله خاشاک
 جانها آسمانی سیر
 سبکدوشی و سبکدوشی
 منما از آنچه خودی سبک اند
 غم تو بوی سبک باران و خراب
 که غم تو خود را از غم و غم
 بخت بخت شادی از غم و غم
 بخت بخت شادی از غم و غم
 بخت بخت شادی از غم و غم

و من

آن یار غریب من آمد بسو خانه
 ایچیم چین می بین ایگوش سمن چین
 امروز می باقی بے صوفه کاسانی
 یاران وفار این خوان صفار این
 من دانه افلاکم کینچید وینچیکم
 اے دوده بین ولق صد چو فلک
 امروز تماشا کن اشکال غریبانه
 بکشتای لب نشین کیا خوش افسانه
 اند بجر چه کم گرد زین یکدوسه پیمان
 میرقص که باز آمد آن گنج بویران
 چون ابر بهار آمد سر سبز شود دانه
 ایدوست بگو مطلق این هست چینی

دیوان مولوی دم

بار دیگر ایجان تو زنجیر چنسان تو

در دور تماشا کن بر مردم دیوانه

از بسکه مطرب دل از عشق کرد ماه
 انگند در سر من آنچه از سرم بر کرد
 نقدارت دین کیشیم من قشت و خویشیم
 ایخمره نه مانه بر هم بن تو خانه
 بر بند این دمانه یکند و مان جان
 آن دلیرم در آمد در کف یک پیا
 تو که عشق مارا با دوه هزار ساله
 نه بنه زانش اسم نه بر کسم حواله
 کاین کاله پیش آرد و انکه چو نه کاله
 بینی که هر دو عالم گرد و یکے نوله

ز عراق دار پیمان تو چنگ ماه
 سرم چو بر کش دی دودن در دست
 قش و کدو بیار که مراده دوده
 بنظره جوانان بنشته اند پیران
 بی جوان تازه دود پیران عصاره
 بصلح دین زاری بر سران عصاره

و من طایب ترا

اے زده مطرب در دل ناله
 در دل و در دماغان تو ز تو ناله
 زانک خیال تو نشانی از سوغیت درید
 زانک عشق تو بهشتا غلغله ناله

و ز کجا فرستاد
 زهره عشق چونکه ز پنج خود آید گل
 باغ و بهار بخت بدین عالم پرور
 لطف عطا و رحمت طبل وصال میزند
 کشته کمان سردی پرده تیر مانع
 میبکشد همی بنی هر کس میبندد رعب
 جذبه حق یکس رسن یافته راه تو من
 خامش کن ازین سرت خارش نطق میکند
 هست براسه جعد تو صبر گزیده نشانه

سپاک ز آب گل پائے دین کلمه نه
 من آب تیره گشته در راه خیره گشته
 کارم نیچ زلفت شوریده گشته شکل
 هر حاصله که دارم بجا صلت جز تو
 خواهی که گره و شمعیت پروانه روح با
 که باشند آن زمانه کاین ابرار لایق
 بیدت و دل نشتم دست یارین لایق
 از ره مرابرون بر در صدمه منور
 شوریده ز لطف خود را بر کار شکلم نه
 بیاب عشق خود را بر کار و صلح نه
 ز آن آتش که داری پیش قالم نه
 گوئی بیا درخ را بر بدر کالم نه

ز کجا فرستاد
 زهره عشق چونکه ز پنج خود آید گل
 باغ و بهار بخت بدین عالم پرور
 لطف عطا و رحمت طبل وصال میزند
 کشته کمان سردی پرده تیر مانع
 میبکشد همی بنی هر کس میبندد رعب
 جذبه حق یکس رسن یافته راه تو من
 خامش کن ازین سرت خارش نطق میکند
 هست براسه جعد تو صبر گزیده نشانه

درازه بکاره بر خلق باز کرده
مدان سختی با بخت باز کرده
عاشق دایم در گرم قلاوه
بطل سوار است باقی هم پیاده
نیزه شویاده زیر دین گلستان

نیم لب دریا نیمه همه دروانه
نیم ز آب و گل نیم ز جان و دل
گفتا که به نشا سم من خویش زبگانه
گفتم که رفیق کن من که منت خویشم
یک سینه سخن ارم ز آن شرح دهم بیا
من بی سرو دستارم در خانه خار
این پند به نشندی از خواج غزنا
در خانه لنگانی می باید نگیدن
برخاست فغان آخر از استن جنان
سرست چنان خوبی کی کم بود از چو
سپش الحق تبریزی از فتنه چیر بریزی
اکنون که در افکندی صد فتنه فتنه

در خانه دل و جان آن کبک است این
عرش از خد ابرسد کاین بچیت
کرده بد اشارت کز من بگو چه خواهی
لقه روی معلق جامه ز نور مطلق
فرمایش ز عزت کاین تاب کس نده
ای بس دخل فروشان در برم باده
محموری بخوابد جز تعقل و جام باده
در خلوت هو الحق برم ابد تهاده
هشدار از نایفتی اسے مرد نرم ساه
در حلقه فلاشی ز بهار تانباشی
چون غنچه چشم بسته چون گل سکنده
چون آئینه است آلم پیش کمال عشق
ای مومنان که دیده جز و در گل نیا
چون آئینه است آلم پیش کمال عشق

است بکشد شکر سی صد از کرده
دین بکشد شکر سی صد از کرده
دین بکشد شکر سی صد از کرده
دین بکشد شکر سی صد از کرده
دین بکشد شکر سی صد از کرده

این بیت کی یاد اند که در
 میخیزد پیرایه چرخ و چرخ
 در دوزخ و جحیم و در دوزخ و جحیم
 نه از خانه و نه از دوزخ و جحیم

زندان همه جفتد و برین دیرمخانه
 در ده تو یکے رطل بدان پیریکانه
 نمک پرده برانداخته آتش ابد عظم
 از پرده برون افتد همه اهل زمانه
 آن حسن که عشاق و رآن پرده فتند
 چه جاے امان باشد و چه جا بهانه
 کی سرود شود عشق ز آواز زلامت
 هرگز نرزد شیر ز آواز زمانه
 پُر کن تو یکے رطل بر آن نفس خشد
 تناناطفه اش هیچ نگاوید ز فسانه
 چون بند شود نطق یکے سیل درآید
 کز کون و مکان هیچ نه بینی تو نشانه
 پُر کن تو یکے رطل ز می ها خدای
 مگذار حدایان طبیعت بیسانه

ز زندگی ششم در دل ششم جان ششم
 بین ششم در دل ششم جان ششم
 ز با کاس ز با کاس ز با کاس
 ز با کاس ز با کاس ز با کاس

دیوان مولوی دوم

شمس الحق تبریز چه آتش که برافروخت
 احسن ز به آتش شایا باش زیانه

مسلمانان چرا چندین بکوی فساد و زنا
 ندانم تا چه بودستم که نه خوشتم نه بیگانه
 نه چون فساد و زنا در زهدم نه چون عباد و رطل
 نه چون فساد و زنا در زهدم نه چون عباد و رطل
 نه با کیشتم نه بی کیشتم نه با خوشتم نه بی خوشتم
 نه با کیشتم نه بی کیشتم نه با خوشتم نه بی خوشتم
 نه با خوشتم نه بی خوشتم نه با خوشتم نه بی خوشتم
 نه با خوشتم نه بی خوشتم نه با خوشتم نه بی خوشتم

ایضاً
 کس را نه مرا ایجان فساد
 شیدستی مجالس بالامانه
 شیدستی که الدین الضمیه
 شیدستی که از میان
 شیدستی که از میان
 شیدستی که از میان

زافق آتش آمد از زبان
 زافق آتش آمد از زبان
 زافق آتش آمد از زبان
 زافق آتش آمد از زبان

هائک

هم غم ناپسندیده هر دوزخ نوریتر شده
ان آثار مستحق است بجانان تاباننده
و منزه روح الله روم
بمهر تیر و توفان کنین گلشن بکاشنده
ملاحت از نظم که نمیکشند شکر

ر پاکن حرص را کافقر فخری
چو ره بکشاد ایت عند ربی
خدا با تست حاضر سخن اقرب
ولے ز آن زلف نشانه زنده

چه گفته است الصلوات بطوطی جان
پیر خاموش روم آشیانه

یکی ماهی همی بینم برون از دید و
زبان جان و دلا من می بینم مگر بخود
گر افلاطون بیدسته جهان حرا نده
قدم آئینه حوادث حدت آئینه قد
یکی ابر می چنان بینی که بارانش همه جا
قر و بیان کردی بیدیده عکس خاش
ابد دست ازل بحرف و سق قهر آینه
که کرد اگر دقصر او چو شیر اندک مرغیر

نهی نیم خداوند از دوزخ فحاشی کلاه
سوزان لطف کبک با پاسبان حلقه شانه
چو او طوفان از آتش خورشیدان افانده
سوزان کجاست در آتش خورشیدان افانده
چو او طوفان از آتش خورشیدان افانده
سوزان کجاست در آتش خورشیدان افانده

ان غل و دل گم کرد جان سپردن
بچه خروقی که کجاست در جهان
بسیار بر کشته کرد و در مسلمانان
در میان سفر کن در دگر قوی که جان
انهی های و بیانشان زلف شکر جان
نقل و شرباب روم در دگر شهر سازنده

دیوان لوی و بی شکی
چون دوش گریه می فروخته
باقی این بودی چو شمع
اینهم فرو نهدم سبک بخود
تا آن زمانیکه دل نداشتند از آن
شصت و شصت سال
نهی نیم خداوند از دوزخ فحاشی کلاه
سوزان لطف کبک با پاسبان حلقه شانه
چو او طوفان از آتش خورشیدان افانده
سوزان کجاست در آتش خورشیدان افانده
چو او طوفان از آتش خورشیدان افانده
سوزان کجاست در آتش خورشیدان افانده

جان بیکه ازین سکنین را از غم و غم
 جان بیکه ازین سکنین را از غم و غم
 جان بیکه ازین سکنین را از غم و غم
 جان بیکه ازین سکنین را از غم و غم

بمش طره پا او که جعد و شلخ و شلخ
 دل من شلخ شلخ آمد چو دندان شلخ
 چو بر هم گشته است ایندم هر یک از دل
 بر آ و ز جایت میبرد و سر اندر کن
 اگر سانی ندوت و لا و رگل چو قنادی
 و گر آن مشک نکشاد و چو آب گشت
 بیا ایتمس تبریزی که در رفعت سلیمانی
 که در غنفت همه مرغان شدند از دام از دانه

ایدل تو بگو هم چون ماهی دلتا
 کاستنیره میگردد و او را گلز لایه
 نل نل تو نبال ایدل نیر که من سکین
 بی صورت او هم چون صورت گریه
 شد خاد چو ز ندانم شنباب نمیدانم
 ما اول نشو و با من سخانه و سنجوایه
 حق تو و عشق من در شهر شده شهر
 برداشته هر مطرب آن بردف و سنجوایه
 اے در هوست غرق هم صوفی و هم خرقه
 هم بنده بیچاره هم خواجه نسابه

ساقی قریح رخ من جام چو گلناریده
 بهر من ارمی ندی بهر دل یاریده
 ساقی دلدار تو بی چاره این کار تو بی
 شربت شادی و شتاز و دیه بیچاره
 با ده در آن جام فلک گردانند نیش
 پس دل مارا مشک ایدل دلداریده
 ساقی قریح رخ من جام چو گلناریده
 بهر من ارمی ندی بهر دل یاریده

دل کانی هم بود و در و در و در و در
 دل کانی هم بود و در و در و در و در
 دل کانی هم بود و در و در و در و در
 دل کانی هم بود و در و در و در و در

دیوان مولوی روم
 جام و قریح را بکن بیداریده
 دله ایض

ای دل ای مرغی
 در دلم ز قلم بر تو سال آید
 در دلم ز قلم بر تو سال آید
 در دلم ز قلم بر تو سال آید

دلم شد چنانندیشه و یادگان پریشانه
 بگویشم ز تیریزی دلت سنگینه
 بگویشم ز تیریزی دلت سنگینه
 بگویشم ز تیریزی دلت سنگینه

بود باشه ترا نمکین ز شاه جان و گریه
 که در آتشی نظر آن دیده
 که در آتشی نظر آن دیده
 که در آتشی نظر آن دیده

صد خمار است و هوس سر آن مستی
 که رخ خود و یک پا تو بر مالید
 که رخ خود و یک پا تو بر مالید
 که رخ خود و یک پا تو بر مالید

عشوه و مکر زمانه پذیرد گوشتی
 اسی تو در نیک بد و در بهان
 اسی تو در نیک بد و در بهان
 اسی تو در نیک بد و در بهان

هیچ دیدی توئی بے نفسی نال
 که بر خیزد زیریدن قلم پالید
 که بر خیزد زیریدن قلم پالید
 که بر خیزد زیریدن قلم پالید

و بر بداند که حریف چه کسی خواهد شد
 و بر بداند که حریف چه کسی خواهد شد
 و بر بداند که حریف چه کسی خواهد شد
 و بر بداند که حریف چه کسی خواهد شد

در دلم ز قلم بر تو سال آید
 در دلم ز قلم بر تو سال آید
 در دلم ز قلم بر تو سال آید
 در دلم ز قلم بر تو سال آید

کتابخانه ملی ایران
کتابخانه مجلس شورای اسلامی
کتابخانه آیت الله العظمی بروجردی
کتابخانه آیت الله العظمی خراسانی
کتابخانه آیت الله العظمی تهرانی
کتابخانه آیت الله العظمی تبریزی
کتابخانه آیت الله العظمی قمی
کتابخانه آیت الله العظمی مشهدی
کتابخانه آیت الله العظمی رشتی
کتابخانه آیت الله العظمی شیرازی
کتابخانه آیت الله العظمی یزدی
کتابخانه آیت الله العظمی کرمانی
کتابخانه آیت الله العظمی اهلی
کتابخانه آیت الله العظمی بروجردی
کتابخانه آیت الله العظمی خراسانی
کتابخانه آیت الله العظمی تهرانی
کتابخانه آیت الله العظمی تبریزی
کتابخانه آیت الله العظمی قمی
کتابخانه آیت الله العظمی مشهدی
کتابخانه آیت الله العظمی رشتی
کتابخانه آیت الله العظمی شیرازی
کتابخانه آیت الله العظمی یزدی
کتابخانه آیت الله العظمی کرمانی
کتابخانه آیت الله العظمی اهلی

گلگون چه آر آید آن خار بن بددا
کاتخار فرو رفته در هر جگر کرده
باتارک گل آمد و بند فرو بسته
ایم و خود از و سمس آن کوریک کرده
دگر تو بختناش ساقی سبیش را بین
خوش آمده شب بازی لیکن پیش
رو دست بشوی از و ای صوفی رفته
دل را بشتر از وی ای مرد سرا سترده
فریاد رس ای جانان ما را ز گرانان
ای از عدی ما را در جمع در آورده
بدخت گرانخانه کاو بخت از چوید
در بند بزرگی شدند میوز و چون خورده

وین کلام
در سر و پای و از سبک سبک

خاموش سخن میرا زان خوشدم بے پایان
تا چند سخن سازی تو زین دم بشمرده

دیوان مولوی روم

این کیت این کیت این کیت این کیت
مست نعلین در نعل در خانه ما آمده
خانه در او حیران شده اندیشه سرگشته
مخل و جان اندیشه پیش پیدت و پیا
آمد بگر آن اهل لب کف بکف آتش طلب
تا خود کراسوز و عجب آن یازنها آمده
ای معدن آتش بیا آتش بیج چو نی نما
واقع که مکر است و غایتی که اینجا آمده
روپوش چون پوشد ترا روی تو شمس
ای کنج خانه از رخت چون و و صحر
آن آب چو از عشق تو خوشیده بالا آمده
آیوسف از بالا چه بر آب چه زد تو

مارا و چو غار در رقص در آورده
صوفی ایوا او پیشه تنگای فیده
عالم زیلا او در تار کشان کرده
سالوس نشان کردن بخت بیا بودن
از دست بیند رند سخران رفته بود
دکتر شمس

همه رنگ
تا نهند و نگر
ایم و خود از و سمس آن کوریک کرده
دگر تو بختناش ساقی سبیش را بین
خوش آمده شب بازی لیکن پیش
دل را بشتر از وی ای مرد سرا سترده
فریاد رس ای جانان ما را ز گرانان
ای از عدی ما را در جمع در آورده
بدخت گرانخانه کاو بخت از چوید
در بند بزرگی شدند میوز و چون خورده

نہ آن کرانہ دار دوسے آن بیادہ کریم
آتشہ شہ نہ فرستاد نہ دوز
مختصہ یکت منہ بزرگش دین
مختصہ یکت منہ بزرگش دین

دمنہ زحمہ الد

دانی کہ درخت من رقص چہ آید
از برگ نمی باز و وز میوہ نمی نازد
اسے صبر در ختم را تو زبرد زبرد کردہ

ایا گنگان راہ و بے راہ
شمارا باز میخواند ہشتا
ہمگید ہشتا گان ماید
ہمگید ہشتا گان ماید

ای ہمہ منزل شدہ از تورہ بے تر
از سر پستان عشق چون کوشیہ یافت
دلتدا و یوسف تبتوا من لہ انک
چونکہ نماید جمال گوش سحرش دار
عاشق باشد کمان برزہ و برتیر خود
آنکہ بہ برتیر دید یک نظر از شش من

دیوان مولوی روم
چو چو چو چو چو چو چو
چو چو چو چو چو چو چو
چو چو چو چو چو چو چو
چو چو چو چو چو چو چو

طعنہ ز نذر بر چلہ سحرہ کند بروہ
ای از جمال جن تو عالم نشاند
نقاش را اگر از جمال تو قید بندیت
انیمطربان حوالی تو آل عشق تو
ای حلقہ نازک خوشتر کرد خلق ما
سازیدہ مرغ روح در آن خلفانہ

بیا بچہ کمان از نالہ و زہ
سہیل بچہ کمان از نالہ و زہ
سہیل بچہ کمان از نالہ و زہ
سہیل بچہ کمان از نالہ و زہ

چو بختی که شایسته
سرشود با بخت که چنین
درین دنیا که هیچ
بختی نیست بختی که چنین

چون گنج جان بکنج خانه آمد
بگذرشی می تنیدم همچو جواه
خمش کن تا که قفل ما شست گویم
ولیکن لا تطالبه بعتاه

چو آفتاب برآمد ز قهر آب سیه
ز آفتاب که چون آفتاب جا آمد
ز آب گل چو برآمد مد دل آدم وار
سری ز خاک برادر که کم ز مورت
از آن بدانه پوشیده موز قفل نشد
بگویم بر بهار است و دوست یاداری
چه جا مور میلمان درید جامه تن
و لے بقدر ضرر یار میبیرند قبا
بیافق و رازی که تا فرو بریم
خمش کردم ازین پس که از خمش من
جدا شود خنی و باطل چنانکه دانه زکاه

دیوان مولوی روم

ز آنکه تو زندگی صومعه و مبدعه
دل دیوان داد و ده آفتاب خنثی
که خراج از ده دیوان دلم بسته
اییل ساده من داد که کی تو خای
فون سبح است بختی اگرین راه
داد و خشت زان از ده جان پرورن

تو در اندیشه دود و دود
تو که فضا صفت زود و دود
تو که فضا صفت زود و دود
تو که فضا صفت زود و دود
تو که فضا صفت زود و دود
تو که فضا صفت زود و دود

موس

و منہ ایضاً
ایکدوینیکی یاد بھگادش
دیسری عتوہ دی سرکشی یاد
تکداندکشی یاد پیکار
م غم خوشی و عشق و دین
پندرہویں بہت بخت پیکار

ناموس کن پیش آئے عشق بچا
ای عاشق الہو اشارہ بگہ بچو
آہنا کہ قوی دستند دست تو خاستند
چون در سخن ہا سفت الارض مبادا
ای بندہ شیرین فن ہستی تو اسیرین
تا طفل بود سلطان دایہ کنش لہذا
از شکست ترسدا ما چو شو و چیشہ
گوید کہ اگر زین پس و شکستہ شام
گہ در رہ او مردم ہم زندہ بد و کرم
خود پارہ و ہم او ساتا او کندم پارہ

آ تو برے آب رو آب تیار بخت
مست و خرابی انجمن چرخ ندلی ازین
روح شو و جہتہ مجذبات شو و صفت
آہ و درین سفر تو در رہ پوست تانہ
زہر گرفتہ درد بان قند و نبات بخت
از پی آب پارکین آب فرات بخت
زائشہ ہیبتہ نگر جملہ جہات رخت
آہ درین شاہ تو در غم مات رخت

بہر تو از تو دیر انگاشش و مستی
بہر کین پانی و کین چو چینی
وینک یار شدہ است ہمہ مرا نمود
وینک یار شدہ است ہمہ مرا نمود

همیشه و بهمان شکر و سپاس
 و به شکر و سپاس و به شکر و سپاس
 هر که خود را در دنیا بداند
 و به شکر و سپاس و به شکر و سپاس
 هر که بداند که در دنیا است
 و به شکر و سپاس و به شکر و سپاس
 هر که بداند که در دنیا است
 و به شکر و سپاس و به شکر و سپاس

منه و قاتل السک

از آن بی مای دریا بهمان گشته
 از آن بی مای دریا بهمان گشته
 از آن بی مای دریا بهمان گشته
 از آن بی مای دریا بهمان گشته
 از آن بی مای دریا بهمان گشته
 از آن بی مای دریا بهمان گشته
 از آن بی مای دریا بهمان گشته
 از آن بی مای دریا بهمان گشته

من و قاتل السک
 من و قاتل السک
 من و قاتل السک
 من و قاتل السک
 من و قاتل السک
 من و قاتل السک
 من و قاتل السک
 من و قاتل السک

دیوان مولوی دام

شمس الحق تبریزی سزناخته زدن
 تا آنچه نیدرم گفت چون ماه عیان گشته
 گفت بسیار حریف شو گفتم آمد ملام
 چرخ زنده بوی او بر سر چرخ سبده
 روح کیشش شد غفل شکسته بلبله
 قفل کشا کبیده نه کنده هنر سلسله
 آنکه زنده ز پیله راه مبرز قافله
 آمد باز به کفش جام می چو مشله
 جام می که تا لبش جان ببرد ز مشی
 کوه از و سبک و غر از و گران شود
 پاکش و پدید نی در و جهان بید
 تازه کند ملول رای و بد فصول را

عکس گویای دگر گشته
 خاک چون آتش بیاورد و دگر گشته
 دگر گشته و دگر گشته
 دگر گشته و دگر گشته
 دگر گشته و دگر گشته
 دگر گشته و دگر گشته
 دگر گشته و دگر گشته
 دگر گشته و دگر گشته

شربت حق دست هم ز شربت افش
 شربت حق دست هم ز شربت افش
 شربت حق دست هم ز شربت افش
 شربت حق دست هم ز شربت افش
 شربت حق دست هم ز شربت افش
 شربت حق دست هم ز شربت افش
 شربت حق دست هم ز شربت افش
 شربت حق دست هم ز شربت افش

چشمه

کتابخانه ملی ایران

کے باشندین یا نو آباد کی طرف سے

اینگا کسی است پنهان مانند قند در
جادو چشم بندی چشم کش ندیده
چون گلشن گرسن داد و در بهادر سرشته
در چشم من نیاید خوبان جمله عالم
این خسته دل عالم درمان کن بند
تو نیز دل کبابی درمان ز در و بالی
در بحر نا امیدی از خود طمع بریدی
لبشکن طلسم صورت بختی چشم پیر
ساتی غیب بینی پیدا اسلام کرده
من دامنش کشیده کای فوج دید
تو تاج ماد و انگه سر باسے ما بر نه
گفتا بگریه منگر ز آنسو گریه بگر
یاران دل شکسته بر صدر دل نشسته
بمچون سگان تازی سبک سار و سار

شیرین شکر فروشی و کان من گرفته
سودا گریست لوزون میزان من گرفته
من خوسے او گرفته اوان من گرفته
بنگر خیال او را خراگان من گرفته
تا دور داد بدیدم دران من گرفته
گر گرد و در گردی فرمان من گرفته
زین بحر سر آری مرجان من گرفته
تا شرق و غرب بین سلطان من گرفته
پیمانه جام کرده پیمان من گرفته
از گریه عالمی بین طوفان من گرفته
تویار و غار و آنکه یاران من گرفته
عشاق روح گشته ریحان من گرفته
مستان دے پرستان پیمان من گرفته
نه چون سگان عو که دان من گرفته

[illegible]

جوان مرلوی دم

مناقبه خانی باخار که پرتو
کلمه خاندانی یک خط پر یابی
کنارده سفید دارد صبح در آورده
مقلد تو خازان در آن در آورده
ملت زنده شفته خازان در آورده

دین فکر چه اعرافی جلسه گزوده
و منته

بسیان

تبیان

وین

صفا خرد که نامش در جهان می شناسند
چون که در این عالم می بیند
چون که در این عالم می بیند
چون که در این عالم می بیند

بلکه نقطه خون که دلش لقب نهاد
که گشت گرد عالم نه ز راه پرو پا
بلکه بنور دیده که ز نذر آسمانها
بکسی که نوزادش بنامی آشنایی
خمش از سخن گذاری تو مگر قدم نه داری
تو اگر بزرگواری چه اسپر تنگنا

با ناله بیتان چندین ز چپینائی
باز آبی ازین غربت تا چند پریشانی
مدنامه فرستادم صد راه نشاندادم
یارا نهیدانی یا نام نه خنوعی
از آنکه در آنجس قدر تو ندانند
با سنگد لان نشین چون گوهر کالی
ای از دل و جان سسته دست از دل
از دام جهان جسته باز آ که زیارتی
آبی و هم جوئی هم آب سبجی
هم شیر و هم آهوی هم بهتر از این
داست ز تو تا جان طوفانی یا جان
آ میخند با جان یا پر تو جانمانه
فری در شب تشنگی و لب
یارب چه کسی یارب عجب و دورانی

از عشق تو جان برون وز ما چو شکر مردن
زهر ز کف تو خوردن سر چشمه حیوانی

بلکه در عالم می بیند
چون که در این عالم می بیند
چون که در این عالم می بیند
چون که در این عالم می بیند

دیوان مولوی روم

دگر خاک نام چه بیفتنی
بیک زده آفتاب چه داشت
تو بکن هم زنده کنی یا بدو کنی
تو عالم تو گویم که زاده و در که بدو کنی
که بیم دین بود که تو زده چه بدو کنی
تو چه بدو کنی که زاده و در که بدو کنی

دگر

هم شکر اندر شکر اندر شکر
هم شکر اندر شکر اندر شکر
هم شکر اندر شکر اندر شکر
هم شکر اندر شکر اندر شکر

وله ایضاً

سوسه فلک حلقه کنی زهره و زهره
 چند صفت گشت دلم تا تو بدو
 تیر بلا از نور رسد هم تو بار اسیر
 لاله رخا تو ز کیه لاله ستان گوی
 چون که صلح دل و دین مجلس دلراشد این
 مادر دولت بکند دختر جانرا پدر

هرنگ جماعت شوقا پیده جان پی
 درکش قنح سودا اهل تابشوی رسوا
 بکشای دو دست خود کمر میل کنارت
 از بهر عجزی را تا چند کشتی کابین
 شب یار همیکه خوشخاس رخ را پیشب
 گویی که فلاسفه را بهر یزد من سخن
 اندیشه مکن الا از خالق اندیشه
 خامش کن این گفتن تا گفت بری بار
 در کوچه کوی روم
 بکنند و کون از آنکه نشین
 منتهی در پیش
 منتهی در پیش
 منتهی در پیش

از جهان جهان بگذر تا جهان
 از جهان جهان بگذر تا جهان
 از جهان جهان بگذر تا جهان
 از جهان جهان بگذر تا جهان

چون که زینتی کنی نماند دست
چون که زینتی کنی نماند دست

سختی که گریه کنی زینتی کنی
سختی که گریه کنی زینتی کنی

این صفت در پنهان کان ناید در دنیا
ز آن حب که از اجبه ای تو بر آن قبه
شد محرز و شد محرز از داد تو هر عاقل

نه تری و نه خشکی نه گرمی و نه سردی
کان مسکن علیی شد آخر تو بدان
لاغر نشود هرگز آنرا که تو پروردی

از جانیر و چیزه آنرا که تو جادادی
غم نشود آندل را کاد را ز غم استودی

خبر نیست نوز سیده تو مگر خبر نداری
قربست رو نموده پر نور بر کشوده
رسد از کسان پنهان شب و روز تیر
مس میت چو موسی نه کیسایش بر
بد رو نیست مصری که توئی شکر فاش
بجز اجمال خود را چو در آینه بینی
خبر دانه طالمی تو که در اچماه گویی
سرت چون چرخ بگردونه شش فیل
تن ت چو اشتکر که رو و بجه دل

جگر خسود خون شد تو مگر جگر نداری
دل و چشم دام نتان ز کسی اگر نداری
بیار جان به تیرش چکنی سپرداری
چه غم است اگر چو قارون کمال نداری
تو چو یوسفی و لیکن سوخت و نظر نداری
بت خویش هم تو باشی بکی گذرداری
ز چه روش ماه گویی تو مگر بصیر نداری
همه شش ز صفت روشن اگر آن شیر نداری
ز خری سچ نه رفتی نه از آنکه خبر نداری

دیوان مولوی روم

بکرت همی رسید چون از کزانی
ای شمس حق تیر تیر بر عاقلان نشان
مت شکر رفت چون از طاری

ومن کلامه رحمه الله

این صورت جانانی و انصاف تن فانی
این صورت جانانی و انصاف تن فانی
ای عشق که جان داری بایست تو نداری
ای عشق که جان داری بایست تو نداری
چون که زینتی کنی نماند دست
چون که زینتی کنی نماند دست

مومن

پیدا رفتی بقال بقال زید را
نیرا تو در اسب هر گلی
فانش کم از کمال گنج
ایمن زنگنه دزدی بگذار و نوشش ایام
که داشته جام لا با سست
امروز جریفت فاعل تو هم

انگوسن جلوی وال عاشق علوی
میسرو یکی عاشق بیگفت یکی او را
گفتا که بیرو از من جمله دیاں گوم
نیرا کی بی نیم نه بود شکر گشتم
هر کا و من و خندان نوش جان ادا
اسه شنه نو اتو جانست سزا تو
کس کیسه میشتان کو خوش خمیگن کو
از کیسه حق گردون صد نور و ضیا
نان برینده آن سفره است چرخ بیکر
گر خسته شود و گفت گفت درخت نشند

ایضا
نیرا تو در اسب هر گلی
فانش کم از کمال گنج
ایمن زنگنه دزدی بگذار و نوشش ایام
که داشته جام لا با سست
امروز جریفت فاعل تو هم

برگو غزلے برگویا مزد خود از حق جو
بر سوخته زن آبه چون چشمه حیوانی
بلخ است و بهار و سرو و کاه
بکشای نقاب دور فرو بند
تاسے نژویم زمین حوالی
مایم و توئی خانه خسالی

دریاد ان مولوی دم سنج
خود از آنکه توری و بی تو شری
مادر خانم عالم سیکند نام
ایضا
نیرا تو در اسب هر گلی
فانش کم از کمال گنج
ایمن زنگنه دزدی بگذار و نوشش ایام
که داشته جام لا با سست
امروز جریفت فاعل تو هم

دریاد ان مولوی دم سنج
خود از آنکه توری و بی تو شری
مادر خانم عالم سیکند نام
ایضا
نیرا تو در اسب هر گلی
فانش کم از کمال گنج
ایمن زنگنه دزدی بگذار و نوشش ایام
که داشته جام لا با سست
امروز جریفت فاعل تو هم

[illegible]

ہر پاسبان منزل تو جگہ نہ پاسبانی
 بزن آب سرور بر وجہ و کین لا
 چہ نکو طریق باشند کہ خدا یقین باشند
 تو مگو کہ ایمانی چہ بر مپہ نشانی
 تو اگر روی و گرنہ بدو و سخاوت تو
 چو غلام نت دولت کنند نہ ارادت
 تو سنج چشیش کہ بخت زبرا تو سنجید
 بفسک بر آچو عیسی ارنی بگو چو سنجید

کہ میر درخت مارا ہمہ وزوش نہانی
 زنہ نیستان چہ ترسی کہ سوار آسمانی
 سفر و رشت گرد و چو پشت جاودانی
 کہ پس است ہر و مراد رخ تویش ایمانی
 ہمہ کار ہر گذار و پسکون و مہربانی
 کہ تدار داز تو چارہ و گرش ز دربارانی
 تو بگہ بربنگاہ کہ گفت کہ شدو عقیق ثمانی
 کہ خدا ترا نہ گوید کہ خوش لہ زبانی

حسن زلف را بنا بہر
 و عشق جہانی را بنا بہر
 می خویش ز کسب و خجاستہ چلی
 سر ز شکر و خدمت و جہان چلی
 از چشمہ چہا داست در جہان چلی

دیوان مولوی روم

خشت ایدل و چه چاره سرخم اگر گیری
دل خست یزنگا فیه چه بچو شد این معانی

اگر دمی بگذری ہوا سے نا اہلی
خدا پر ایشناسی و خاصیتہ نشوی
اگر تو مرد تمام زابلہاں بگریز
مگر تو عیب کسان را عیب خود بگریز

بہ بینی آنچه بنی دید و آنچه دید ولی
خدا سے خویش بینی بر غم مغزلی
کشتائی چشم خودت را بنور لم نہیلی
ز زبان ز چہل بدوز و کن و گر و فیلے

دیوان مولوی سوم

ہر تعلق کیشن آید یاد ام کی جان
جان ز عطا تو کان بستہ دیوان
گرتنہ بود صادق تمام کی عالی
ایماہ فلک بیا از منزل مانتو
صد سالہ اہلبیانتیک کام کی عالی
از لطف تو از عطر بستر بکینہ
و در باہم نام کی عالی

و من کلامه ایضا "لَا تَخْلُقُوا مِثْلَ مَا تَكْفُرُونَ بِهِ" (و خلقو متشابه آنچه را که شما را کفر است بدانید)

دلم رویدار کرده است از لایم
 که در خانه رفتی و در دریندی
 اگر جان تو اندم زار است گم
 می جان بیدار است و تو پندیدی
 دلم طالب ز راه
 بستی بطنه گوید و میرا هندی
 بزم اینم بچین که دادی
 تنان فام که بچشم میزنم

و ماتی فی حیاتی و حیاتی فی مالی
 به لشکر قتل بیان چو طلبکار خجانی
 برسان قوت جیاتم که تو یا قوتی
 که نشد سیر و چشم ز تره نان پرا
 مگرت نیست خبر که تو چه زیبا حرکتی
 که نگنجد بهفت در که چه محمود صفاتی
 که باطن بگوارش تو باز آت حیاتی
 اقلونی یا ثقاتی آن فی قلبی حیاتی
 اقلونی ذاب جسمی قبح القهوه حیاتی
 چو بوی یار مرا تو با زین دار مرا تو
 چو بسطه خطا کشیدم نهاد دعوت جیدم
 حرکت کن حرکتهاست کلید درو
 بچین رخ که تو داری کپش سنجید
 بحق بحر کف تو گهر یا شرف تو
 بزم اینم بچین که دادی
 تنان فام که بچشم میزنم
 هم از لب بلی قدر و وقار
 سرم زور گشتی بکنار تو دانی
 بچشم توست که شریک او عشق

مثل ساغر آخر تو خرابی و عفتولی
 که به پوختن بیه اول سرار کان صلاتی

بکارا چرا قول دشمن شنیدی
 چه سوگند خوری چه دل سنجیدی
 که از دوستان بهر دشمن میدی
 که گوئی تو هرگز مرا خود ندیدی
 چنان دال یا سیری کافر خریدی
 چو می در تن بنده هر سود ویدی
 تو آب حیالی چو رویت بدیدم
 تو باز سپیدی که بر من نشستی
 ربودی مرا در هوا بر پریدی

دیوان مولوی روم
 بزم اینم بچین که دادی
 تنان فام که بچشم میزنم
 هم از لب بلی قدر و وقار
 سرم زور گشتی بکنار تو دانی
 بچشم توست که شریک او عشق

جلیت تو تو ای که در بار بندیدی
 نیای چو پیر و اندک که آن زود ویدی
 که به چرخ آتی تکرار بندیدی
 سرگرد

و سب

ناله ادب و طبع تو دانه غلغلای
ای لب ز تن تو در وقت گل
داده از تو تو دانه غلغلای
ای لب ز تن تو در وقت گل

ایضا من

ای رو تو چون آتش و بوی چون خوش
در پیش و چشم من پیوسته خیال تو
دل را چون خیال تو بنوازد و میکند
قرص قمرت گویم نور بهرست گویم
از شرم تو شاخ گل سر پیش و لعل
در چشمه سوزن تو خواهی که شود

یار که چه رو داری یار که چه بودی
خوش خواب که می بینم در خواب یاری
در پوست نمیکنی از لذت و لذت
جان و گرت گویم در صحت و بیمار
وز زاری من بلیل و مانده شد از
اسه بسته تو بر اثر شش تنگ یار

با این همه اسه دیده تو میدنواز و

چون ابر بهاری کن در شکب بادی

یا در من تویی بکن بهر حد آید
نای بر آ من کند در شب و زنا
که بشار دی و است یعنی و غصه
ویده همچو این من اشک انکار
دست و راز کردی گوشت فلک تمنی
از سر ماه من گله بند می ربود

نیت ترا ضعیف از دل من نکات
چنگ بر آ من کند با غم و سوز زانو
گر تو مرا بجا طهفت و در بر تو افکار
گو تو ز ایر مر حمت بر سر من بیاید
گر سر زلفش خراش را تو بکفم سیاه
گر تو شبی بملالت خود خوشی من

طوطی و طوطی بچند بندان خوری
از شکستان از دل آید پیروی
بزم زانرا بزم و دفاعه که در بزم
بهرستان اهدا است بکشتان آباد

دیوان مولوی روم
چشم طرب طرب طرب طرب طرب
پیشانی انداختی بیا اسکندر
باز تر انداختی از تر زنده می
سایه ایمن بیکد و نوبت غنچه
شش ششم که داند کی با بیک

زین خیمه بازماند بیکد و نوبت غنچه
چشم طرب طرب طرب طرب طرب
زین خیمه بازماند بیکد و نوبت غنچه
چشم طرب طرب طرب طرب طرب

بیست و هفتمین فصل
 در بیان حال و روز و حال و روز
 از هر گاه که میسر شود
 به هر جا که میسر شود
 به هر جا که میسر شود
 به هر جا که میسر شود

در بیان حال و روز و حال و روز
 از هر گاه که میسر شود
 به هر جا که میسر شود
 به هر جا که میسر شود
 به هر جا که میسر شود

راهب فاق شدم از بهر گاه که شد
 باغمت آموخته ام شدم ز خود و ختام
 داوود عشق مرا و زور انصاف در
 من تو نام فلک ساکنم و ز پر و زبر
 "نا انشوی فاکدرشش و رنجشاید برضا
 حاضر آئی که از دور سفر و حضری

دیوان مولوی روم

ده چو خستند ساعتی که صفا می بین
 آتسوز این دلگشت گفتند که شب تو
 کی بود آفتاب در دل چون حمل رسد
 جگر تو با شمع آتشان شده باشد از بهر
 گر چه غمت چون من چاکت نیز میبرد
 حسن تو پاسی در نهی یوسف مصر میزند

من محالانه
 سبک باغ با سفر کن
 سبک باغ با سفر کن
 سبک باغ با سفر کن
 سبک باغ با سفر کن

مرده ز گور بر جهد چون بسر کفن سے
 عارف گویند اگر تا بحر صبر کنی
 از بهر نه نشسته دلاں جان نگهبان نمی
 بهر چه که میسر شود
 به هر جا که میسر شود
 به هر جا که میسر شود
 به هر جا که میسر شود

دل من ریبده کلی در دکان و کار بار
 دل دجان بیاد و او هم تو نگاهدار بار
 دل من ریبده کلی در دکان و کار بار
 دل دجان بیاد و او هم تو نگاهدار بار

بدکان عشق روزی زلفا گذار کوئی
 من از آن درج گذشتم که مرا تو چار بار
 بدکان عشق روزی زلفا گذار کوئی
 من از آن درج گذشتم که مرا تو چار بار

اسی درینا و در اینجانه می بکنو
 چشم یعقوب بدیدار پسر شاد شد
 اسی درینا و در اینجانه می بکنو
 چشم یعقوب بدیدار پسر شاد شد
 ره نمودی که ستم شاد تو پاک مدار
 هیچکس رشک نبردی که فلان نشت
 طالب جمله وی است و طلبش مطلوبی
 خام و مودون ایمجد تن جان نشت

اسے ایاز دل و جان شس حق تیریزی
 بیت ہر دو جهان چو توشہ محمودے
 اسے ایاز دل و جان شس حق تیریزی
 بیت ہر دو جهان چو توشہ محمودے

صنما چونکہ فریبی ہمہ عیار فریبی
 سحری چون تمرائی سحر بات دلی
 صنما چونکہ فریبی ہمہ عیار فریبی
 سحری چون تمرائی سحر بات دلی

دل من ریبده کلی در دکان و کار بار
 دل دجان بیاد و او هم تو نگاهدار بار
 دل من ریبده کلی در دکان و کار بار
 دل دجان بیاد و او هم تو نگاهدار بار
 دل من ریبده کلی در دکان و کار بار
 دل دجان بیاد و او هم تو نگاهدار بار
 دل من ریبده کلی در دکان و کار بار
 دل دجان بیاد و او هم تو نگاهدار بار

چرا

بہ

گنجینه شریف و کتب نفیس
 کتب و کتب و کتب و کتب
 کتب و کتب و کتب و کتب
 کتب و کتب و کتب و کتب

بله ترین نیز و گزیده انجام معتبر
 املا اکاس لائق کنگه ایگ و اصطر
 زمین از تو دهنده شد فلک نیز بنده
 حیث ماحول التری فیه جانب السما
 دل با سباب پنجمان بامید تلخیص
 ز تو مشغول میشو بسببها صغیر
 املا اکاس صاحبی من نانین ابھی
 بله خامش بگو صلا تو که دیدی بخور ملا
 سکا انقوم اسکنو طرب الروح فالنضو
 وصلوا لا تقربوا اطلب اللقمة

که دل و جان جام او بر دین
 لفظ الصبر و التقوی یا صبری
 دو جهان از تو زنده شد چه دلا و ز شری
 حیث ماحول حاضر انت قصدی
 که تو اسباب را همه بید خود سببی
 خورش نئے ز قرب تو که از قرب زلی
 یا کر یا کر یا تمجیل و قطب زلی
 چو درین ظل دوانی ز چو دور تقبلی
 سکا انقوم اسکنو طرب الروح فالنضو
 وصلوا لا تقربوا اطلب اللقمة

گفته پرده سوزی گفے پرده داری
 خزان و بهار و تو شش و شیرین
 همه پادشاهان شکاری بچوبند
 شکاران به پیشیت گله ها کشیده
 تو سر خزان تو جان بهاری
 تو بے قهر و طغش نمانا چه داری
 تو بے که سجاوت سجود شکاری
 که جان بخش مارا سر و جان سپاری
 کیون که تو و والد و درمند
 کیون که تو و والد و درمند
 کیون که تو و والد و درمند
 کیون که تو و والد و درمند

که شادی و زیندی در غی
 بگو نام فرد اگر صوفی
 یمن دم یک شتو اگر صوفی
 چو استر با شتی چو در مجلس
 یمن دم یک شتو اگر صوفی
 چو استر با شتی چو در مجلس

ولہذا

نهان ایسٹن میگزین و سٹاپٹ
نذر حضرت نوران افغان و سٹاپٹ
میا بیند و سٹاپٹ ایک سٹاپٹ

دربداران مولوی آدم
کریم دین محمد شایسته
پیشوا ملک حسن علی
خود دروازہ داران علی وار
سلطان باچون اول علی وار
سلطان باچون اول علی وار

[illegible][illegible]

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

چه خوش است این صبور و چاکم نیکمادی
تو چه دانی ایدل آخر تو برین چه دست
تو کجا گریزی آخر که چنین بوی شکار
غلطی غلط اند آئی که میان این غبار
بشکر تو لحظه لحظه بشکار بگیرد
به ازین شیا شد ایسان که تو دل بدو

ریونیان مولوی۔ موم

پنهان شده و انگیزه در شهر پراکنده
سلطان سلاطین به کسی سلطان
هر حکم که میخواستی بیکس که همدیگر
از شیرین میباید باشد پس نادیده چو پانی
در بخت نیدانم و انهم که تو میدانی
که بر تو تو بیدانم که تو بانی

قلمبر جوانی که سوخته قهران غنی
 یک به یک گویم یک زود یکم
 این زمین نیز کنی با همه این خاک
 با خود فرو نهد با همه این خاک
 هر چه کنی جزین یک یکم
 با کن یکم هست

[illegible]

پیدا آمدن پادشاه و گسترش
دودمان پادشاهی و دودمان پادشاهی
و دودمان پادشاهی و دودمان پادشاهی
و دودمان پادشاهی و دودمان پادشاهی

فِي الْمَنَاجَاتِ

اسی بود تو از کنی و سے ملک تاجی
 برگشته و بیت باشد آتشادی این گشته
 اسی دیدہ عجب ایندیکر که عجب انیت
 امر و نیریتان آدر حلقہ مستان آ
 مستند از ساغر نیکر بیکر نیکر
 در مومن و در کافر نیکر تو کج چشم سر
 آنجا که میجویی ز آلت کرد و سیر
 نے کردہ فرعونست گنجی کہ درین کوشت
 از اسجد اندیشہ یارب تبارک و تعالیٰ

ششس الحق تبریزی آنجا که توافروری

و زنا بیش خورشیدش هرگز خطر نمی

از آتش ناپیدا دارم دل بریانی قریبا مسلمانان از دست مسلمانان

از چوینان گلشن خرم نشسته مرا بکلیه
صد پاره شد دل من از درد شد دلان

۹

تو بیای دگر عارف جان
بسیار آنکس لطیف بولی
پرده دیدی هنوز زیر بولی
بهاست آنکس ز غمهاست
اطاعتش من بدست تو بودی
برادر باری تم تو بودی
بیکر دست کردی
بیکر دست کردی
بیکر دست کردی
بیکر دست کردی

و من

در و ن غمزه مستش هزار بولم
کنونکست و خرابم صلابه
تو آب بین که سبب یکشد ز سببی
بخشم گفت چه مکرده چه می طلبی
ابیت اطاعتی شکم مقام انبیه
بر پیش عقل محمد پلاس بولم
که خویش عشق یانده نه خویشی سببی
برادر و اصل فصل من
چو اب و او کی خفته چه میگویی
برادر و پدر و اصل فصل من
برادر و پدر و اصل فصل من
برادر و پدر و اصل فصل من

تو سبب دگر که مردم از تو
تو سبب دگر که مردم از تو
تو سبب دگر که مردم از تو
تو سبب دگر که مردم از تو
تو سبب دگر که مردم از تو
تو سبب دگر که مردم از تو
تو سبب دگر که مردم از تو
تو سبب دگر که مردم از تو

ابوان مولوی

خمش که منفره فاق شمس تبریزی
بشت نام و نشان مرا خوش یقینی

بجای عزیزی چو عمر با نیت ملی
مسافران فداک تو آتش تو بولی
گراز قضا مدام با اتفاق بیایی
ثواب کن سوا و اگر چه غرق توبائی
بجای کشته تو ایام هر آتش که تپایی
چو شهر و ان هوس تو چینی و تو چینی
درین میان زلگردون برین طوا بولم
اگر چه روح جهان است و روح سوزد

تو سبب دگر که مردم از تو
تو سبب دگر که مردم از تو
تو سبب دگر که مردم از تو
تو سبب دگر که مردم از تو
تو سبب دگر که مردم از تو
تو سبب دگر که مردم از تو
تو سبب دگر که مردم از تو
تو سبب دگر که مردم از تو

تو سبب دگر که مردم از تو
تو سبب دگر که مردم از تو
تو سبب دگر که مردم از تو
تو سبب دگر که مردم از تو
تو سبب دگر که مردم از تو
تو سبب دگر که مردم از تو
تو سبب دگر که مردم از تو
تو سبب دگر که مردم از تو

سوز خفا و غم چنانچه در پیشانی
سختی و زاری و غم چنانچه در پیشانی
سختی و زاری و غم چنانچه در پیشانی
سختی و زاری و غم چنانچه در پیشانی

بر در دیوار است که عالم دل
بخشک آنکه با قیال و جنت پیوسته
خوش باش اگر چه که جمله هم بران
باب نه بر لب پیوسته هر چه گفته

ای که نامش نخواست که در در و دوش
دم میدی تو گرم و دم سرد میشی
غالی است اندرون تو از بند لایه
غالی که زنده دل و جان شوشه
نقش کنی بصورت معشوق هر کس
هر چه دانی تو ای صوفی شسته
است صورت خفای کل اگر چه پرو
سرمه زلف از میان نه چون پوشی
ز چشم گفته تو دو چشم شسته جان
در دم بخشش بهینه که تو دمساز هر
استه نانی بر سر بریده با شکر زبان
خوشتر پنهان خلیق از آن کم که میشی
آتش قناد و کرم و عالم گرفت دود
زیر انداخته عشق زنی است آتش

بویست و دم تو ز تیر بر لاجرم
بس دل که میر با لی از حسن دانه گشتی

ای خیره نظر و جویش آبی و چاکلی
بیهوده چه میگرددی بر آن چاک
محاربت چنانکه شکر و ریاست پر از گداز
یکچو نهری زین دوشه کوشش و آسما

من شایسته خاتم النبیین
کلمه حق مرا گفت که شایسته
من باغ بوستانم بوییده و زار
من باغ بوستانم بوییده و زار
من باغ بوستانم بوییده و زار
من باغ بوستانم بوییده و زار

سختی و زاری و غم چنانچه در پیشانی
سختی و زاری و غم چنانچه در پیشانی
سختی و زاری و غم چنانچه در پیشانی
سختی و زاری و غم چنانچه در پیشانی

دیوان مولای قلم
بیرا که گفته قیلا و قیلا
این لغزش یاسین و لعل و لعل
کف نذر از آن ماست و بیامی
ده دایه دیدم تو در صد پایانی بازی
چون با زبدم آید و دانه ششتری
فی مقام العشق و سلاطین

از باده این شهر و انداز کلاهی
 اندر ترم کینه اقبال خرابید
 از لطف تو بهر غایب و در فتنه خرابید
 از شرع تو بی بختی در پرتو خرابید
 از لطف تو بهر غایب و در فتنه خرابید
 از شرع تو بی بختی در پرتو خرابید

سے المریغ یا کمال

پس چیت زارشی تو چون کنایابی
 گفتا بهر سرش را تو ذوالفقاریابی
 گفت ارجہ در خمار سی در خمارابی
 گفت ارجہ بقیراری نے بقیراریابی
 این از راهان کن گرا زوارابی
 آخر تو ہم غیری ہم از دیارابی
 تو صیدا آسجہانی در مرغزارابی
 تو نور کر و کاری یا کر و کارابی
 سود و زیان یکے دان چون دشت زاریابی
 سپار جهان بهر گس چون جان پاریابی
 آنجا دولی نہ کنج این ما و تو چہ باشد

گفتا تو چنگابی و اندر ترنگابی
 گفتیم ز بهر خیالے و در دست ماری
 سر را گرفتہ بودم یعنی کہ در خمار
 گفتیم سوچ رخ گردان و اندک بقیرار
 شکرتش بگفتم لب گزیدہ یعنی
 ای بلیبل سحر که مارا پیرس گز که
 نو مرغ آسمانی نے مرغ خاکدانی
 از خویش نیست کشته و ز دوست گشت
 از آب گل برادوی در آتش فتادی
 خاموش کن کہ دارد ہر کشتہ تو جانی

سلطان بچہ خرد تا چندا سیری
 نہ پناہ بچہ خرد تو در دیری
 آن بہر اجل نیست ایسر لکیری
 دیوان سولوی دم

این ہر دور لیکے دان چون آسمانیابی
 بکشای کنار آمدان بار کساری
 ما ہی تو عجب نیست کہ در گردوغباری

بر خیز کہ صبح است صبح است و تھکار
 کنی تو عجب نیست کہ در تودہ خاک

بہر دست و پا بہر دست و پا
 در صورت گاہ بہر دست و پا
 عاشق نقشے تو کجا بہر دست و پا
 خیز از جیب تو ز خافی بہر دست و پا
 کہ نہ نیست بہر دست و پا

وہ ایچکا
 بیبیدی بیکر بیکری نہ جاننی
 در مہر زان فضل و سخاوت کجی
 در مہر زان فضل و سخاوت کجی

وله ایضا

بج عن الکافی یا صادم الزمانی
تفخ القضاة فی قلزم الحلی
اری و نوا اولی من لفتیم
لمدیسیه یمنی فی رد و غیره

دیوان مولوی آدم شمس
سرب کبک غیبی
من نور روحی صبح ابو صبحی
بسته و غیره
من بایستی ترک انا و انا
من المذکر فی خالق

من المذکر فی خالق
من المذکر فی خالق
من المذکر فی خالق

نار درون منافی از آلاء دیبا
نار غاش از آلاء دیبا
نار غاش از آلاء دیبا
نار غاش از آلاء دیبا

اگر تو یار نه داری چرا طلب کنی
اگر رفیق نه ساز و چرا تو او نشوی
وگر خجل نه کند مرترا ابو جله
بکایه نشینی که این عجب گریست
چو آفتاب جهان چو اسپاه دلی
مثال نذر تو بگوره ازان گرفتاری
تو بهج مجنون ویدی که باد و لیلی بود
شب وجود ترا در کیمین جان هست
اگر چه مست قندی و اندر شراب نه
شرابم آتش سخت خاصه ز کف و
وگر بهار رسیدی چرا طرب نه کنی
وگر بهار نینال چو اشاد نه کنی
چرا ستر ابله و بولهب نه کنی
عجب تی که هوا چنین عجب نه کنی
که تا دگر بوس عقد زنب کنی
که تا دگر طمع کیسه زهر نه کنی
چرا هوا سیکه باغ و یک عجب نه کنی
چرا دعا و مناجات خیر نه کنی
شراب منی نه گذارد که تو شفت نه کنی
حرام باد حیاتت که جان حط نه کنی

اگر چه موج سخن میرند و لے آن به
که شرح آن بدل و جان کنی بلب نه کنی
یکی گنجی برون آمد ازین کان نه کنی
زهی باز از زکوبان زهی سر نه کنی
زهی صورت زبانه زهی بی نه کنی
که جان یوسف از عشق بر نه کنی

سجده در پای انان
من المذکر فی خالق
من المذکر فی خالق
من المذکر فی خالق

خجسته عظیم از خجسته بود چو خجسته خجسته
 عجب عجب چو عجب عجب عجب عجب عجب عجب
 خجسته عجب عجب عجب عجب عجب عجب عجب
 خجسته عجب عجب عجب عجب عجب عجب عجب

اے بتیو حرام زندگانی
 بے روئے خوش تو زنده بود
 خانه هر تویی و زهر دنیا
 گوهر تو و این جهان چو حقه
 بے آب تو گلستان چو شوره
 بے خوبی حسن یا قوامت
 با جملہ مراد و کام بے تو
 تا داد سلامتی نداد
 خاشاکم کن تو شاهی
 پیش تو غلام زندگانی

ہم ای پر شب رو کہ خلق نابید
 نہ ز باد ہا بمیرد نہ ز غم یکے پذیرد
 ہمارا آسمان عالی ز تو خوش ہر حالی
 تو بگو و گر نشکونی بخدا کہ من کجیم
 بخدا هیچ خانہ تو چنین چراغ دیدی
 نہ ز روزگار گیر و کہنے و یا قدید
 سفری دراز کردی بستان بیدی
 کہ چرا شازگار گناہ اسو گم گشتی

خجسته عجب عجب عجب عجب عجب عجب عجب
 خجسته عجب عجب عجب عجب عجب عجب عجب
 خجسته عجب عجب عجب عجب عجب عجب عجب
 خجسته عجب عجب عجب عجب عجب عجب عجب

داؤد روزگار ی باغ زندانی
 با مصر میبانی یا یوسف بیانی
 یعقوب پارس پیری پوری دین صومسی
 باز آمد آن قیامت باقند و ملا
 گفتم کہ آفتابی یا نور نوری
 آسمان بینیدم گردان و چرخ

باز آمد آن یسکان بخت
 باز آمد آن بخت بخت بخت
 باز آمد آن بخت بخت بخت
 باز آمد آن بخت بخت بخت

11/11/11

[illegible]

ماہ آبدی پیمانہ اس سے قبل بیان

والله اعلم بالصواب

بلند پر شده است آفتاب آسمانی
جهان را ز نور او ناپید شد چه چیز نو
زهی فلک که ترا نقش کرد در صورت
برون بری نور خراگه شش جهت
ولا چو یازده تها شاه صید کرد ترا
دریده بود ز ایمان و کفر و طلبت
چه تر جهان که کون بس بلند بری
هر سحر که در شش خورشید جان گوید

چون روح من افزوده است شش و بی

پسوستے اوپر ہم از بارغ روح پیکانی

یا ننگی عجب از آسمان در میرسد سرشته
ای سرفراز و بزرگ و خوش زین است سبزه

می نشود آن بانگ که آید که هوا جانی
یک لحظه بالا تر نگردد تا بگوید اینی

[illegible]

سرمد و ارمیل بہاؤن پروی

تو مشو مهر مرغان که چنین ہے پروا کے
 پو خلیفہ پسر تو نبیا میں طبلن گردن
 بلہ اشقی بزا فشان گهر خویش بر اختر
 بدہ آندست بد شمش گیش آند بستم
 پوزوی گردن غم نہ غمت یا ندونہ زاری
 نه امیری نه وزیر ی بن سباحت
 بستان شجر و جوشن که سپهدار جلالت
 که هما ختر و ما هند و تو خورشید مشا
 مگر شراب امت و کبا و یکی گوشه فنا
 عس و ان غم خود را بد رخند و دا
 عس و شخه چه گویند حریفان ملک
 همه وید و رافتند که تو خوب نصا

دیوان مولوی محمد

وقت بخیر تھائی دینی تو تھائی
و لہ ایضاً

چو بماند از حاشی ز رنگ بدنامی
که عشق تسلط است و کمال تو دلاهی

[illegible]

بخت بخت بر خست منی
ز آنکه شتر خفاقت رحمانی
ایضا کینه

بخت بخت بر خست منی
ز آنکه شتر خفاقت رحمانی
بخت بخت بر خست منی
ز آنکه شتر خفاقت رحمانی

بخت بخت بر خست منی
ز آنکه شتر خفاقت رحمانی
بخت بخت بر خست منی
ز آنکه شتر خفاقت رحمانی

گر جنگ خواهی در شان بوند
ورنه بکن شان یکدم تقایی
در خانه بود در خوف چا بود
در آب بودش اسن تقایی
تو آب آبی تو تاب تابی
آب از تو یابد لطف رانی
قارون بخت طمع گردد
در بخشش تو گیر و گدایی
جز در گدایی کس این نیاید
ناموس کم کن در کیزی
خاموشی کردم یکین و انم
در اندر و هم گشته است بایی

حکم نو کن که شاه دورانی
بسکه تازه زن که سلطانی
حکم سلطان تراست در عالم
حاکمان قالب و توجانی
آنچه شاهان و هیز جستمند
چون مسلم شدت آسانی
همه سرخان چو دانه چیدن تواند
تو هایل میسان مرغانی
بر بر آرد و افق دولت تو
ز آنکه توصات صا انسانی
شتر طهار از عاشقان بر گیر
گر تو احوالشان همی بانی
دامهار از راه شان پردار
خواه تقدیر و خواه شیطانی

دیوان مولوی روم

بخت بخت بر خست منی
ز آنکه شتر خفاقت رحمانی
بخت بخت بر خست منی
ز آنکه شتر خفاقت رحمانی

بخت بخت بر خست منی
ز آنکه شتر خفاقت رحمانی
بخت بخت بر خست منی
ز آنکه شتر خفاقت رحمانی

بماند از تو درین حال
 بماند از تو درین حال
 بماند از تو درین حال
 بماند از تو درین حال

کمان نازنین را تا به پیشانی
 کمان نازنین را تا به پیشانی
 کمان نازنین را تا به پیشانی
 کمان نازنین را تا به پیشانی

غایت که چگونه است چار شده ز تن
 و آن صیاح که روح را ح خاص
 قضا که تیر حوادث تنو می انداخت
 روان شده استیم از شکرستان ویا
 ز باد ادبیا و روحام چون خورشید
 چو سخت است شدم گفت برین گندم
 بده برده به ایجان ساقیان بهما
 فشانده دامن خود از غبار جالور
 ترا خلاص تمام ز رعد و شب شمری
 ترا کند بنیایت ازین پس سیری
 که از حلاوت آن کم کند شکر سیری
 که جز و جز و من از دگر رفت قسری
 که تا میان من نماند بیدان و گری
 که کم کریم نماید سر کند قسری
 تمام این تو بگو اے تمام در خوبی
 که بسته کرد مرا سکر با ده سحری

ده رخ عشق بجز با بصفت مرو شوی
 از رخ عشق بجز چیز دیگر جز صورت
 چون کلوخی تو به صورت بهو ایر نشوی
 تو اگر لشکری آن کت بر شست او
 گر بیای بسراید دست در مجلس
 جا تو صدر بود و نه همگان قوروشی
 نزد سحر و ان منشی گری دم شان سحر شوی
 کار آهنت که با عشق تو سپهر و شوی
 بهو ایر نشوی و نه لشکری و گرو نشوی
 چون که مرگت شکست که هر فرو نشوی
 جا تو صدر بود و نه همگان قوروشی

یوان محلی دم
 بیدار نشو که بیدار نشو
 بیدار نشو که بیدار نشو
 بیدار نشو که بیدار نشو

کدامش که قسم های کو بهر حال
 کد و انش که قسم های کو بهر حال
 کد و انش که قسم های کو بهر حال
 کد و انش که قسم های کو بهر حال

بیمار نهاده سواست بر هسل نداشت
 این باشد اگر تو در این عالم بانی
 در این عالم قوتی اندک بانی
 در این عالم قوتی اندک بانی
 در این عالم قوتی اندک بانی
 در این عالم قوتی اندک بانی
 در این عالم قوتی اندک بانی
 در این عالم قوتی اندک بانی

پنهان در که هر شب زاندری بر پری
 تا و اکشتت صدمه تا بر پری
 هست اینجهان بچو رحم نیجه خون زان
 داری در که پنهان صفت شسته بچو درخت
 چون بپیر بر پرتو زشته خیال بپیر
 یاز آینه ندان رستم تا خلقت کامل شود

ومن

بد الفصحا و هامون شو که بودی
 در آتش ان و کانون شو که بودی
 بد آن تضریف بچون شو که بودی
 بد آن با آلا گردون شو که بودی
 بهر روز افزون شو که بودی
 غلاطون شو قلاطون شو که بودی
 همان تخت همایون شو که بودی
 دلا در و در همان خون شو که بودی
 درین خاکستر هستی چه غلطی
 درین چون و چگونه چندی مانی
 نه کاوی که کنی بیکار گردون
 درین کاهش چو بیمار ان فتنه
 نه بون طب فلامون چه باشی
 همان اقبال دولت بدین که دیدی

به ها کن نظم کردن در هارا
 بدریا و در مکتون شو که بودی

دلا چه بسته اینجا کد ان بگذرالی
 ازین خطیر بدون پر که مرغ عالم جام

بیمار نهاده سواست بر هسل نداشت
 این باشد اگر تو در این عالم بانی
 در این عالم قوتی اندک بانی
 در این عالم قوتی اندک بانی
 در این عالم قوتی اندک بانی
 در این عالم قوتی اندک بانی
 در این عالم قوتی اندک بانی
 در این عالم قوتی اندک بانی

و ک ایفب

صفت کج داری چو بخت
صفت چرخ داری چو بخت
صفت چرخ داری چو بخت
صفت چرخ داری چو بخت

چو جهان فسرده باشد در چرخ
چو جهان فسرده باشد در چرخ
چو جهان فسرده باشد در چرخ
چو جهان فسرده باشد در چرخ

در خانه خود یافتیم از شاه نشانی
دوش آمده بود مرا خواب پیرو
بشکست دود کوزه و پیمان من و تو
امروز در نیخانه همه بگو نگار است
خود در تن من باده صرقت ازین کو
گوشی بند و نعره مستانه شنو تو
انگشتی لعل و کمر خاصه کاشی
آن شاه دلا را هم دامن محرم جان
از عریده متانید آن بشیوه کدو
نه از دهر گوشه تنگاریست نهانی
هر کوزه من بند و گستی است شای
از قامت چون چنگ بن الحان آما

هم باده و هم آتش خرگاه چون نقد است
پیران طریقت نه پذیرند جو آن

ور شرابیم چیز دیگر بختی
باز رنگ تو بهاران بختی
چو بیدیدی در سرم سودا تو
طرهائے شکست و زمامتی
تو اگر منکر شوی گویم نشانی
اے قریح رضا من افرختی
باده تنهائیت این آیینتی
بار دیگر فتنه ها آیینستی
آیدی در گردنم آوینختی
تارهای صبر را بکینختی
شکست شریسته می بختی
روے غم آفران دلم بکینختی

فلک ز پناه تو ای تو خدای من
چو بخت از کمالی اینی عطا بگو
بجز ز شرفی ز کمالی اینی عطا بگو
عظم گوشتش با همه رسیده غفالی

از بهیمه تر من او بادوی
از بهیمه تر من او بادوی
از بهیمه تر من او بادوی
از بهیمه تر من او بادوی

و منه ز حرم المهر

گر بندی

چون عشق را تو بدیدی
پیش از آنکه بدی

پیش از آنکه بدی
پیش از آنکه بدی

ای عشق من
چون تو را دیدم
پیش از آنکه بدی
پیش از آنکه بدی

مروح کن دل و جان را دل نشک و پریشان را
گلستان ساز زندان را برین روح زندانی

اے ساکن جان من آخر کجایستی
در خانه نهان گشتی یا سوختی
چون عهد دلم دید از عهد بگریزی
چون مرغ پیریدی ایستد کجایستی
در روح نظر کردی چون روح سفر کردی
از خلق صد کردی و از خلق جدا کردی
رفتی تو بدین زودی و با صبا کردی
از نور خدا بودی در نور خدا رفتی

ز غمخانه چون شمع درین خانه
و ز تنگ چین خانه بر سقف سوار رفتی

از بهر مرغ خانه چون خانه کیستی
اشتر در او نگه دار یا اینهمه درانی
آمنه خانه عقلست و بیخانه این تن
اشتر جمال عشقت با قدر و سرفرازی
زطل لران شه را اینمخ بر تنابد
بوی گران بیایی صد فریادی
از ما جو جانان سر این حقیقت
زیرا که غرق غرقیم در کشته مجازی
من بیکل بدیدم طومار عشق درو
کردم حایل آنرا از رولان و باز
شد پرده ام و دیدم تا پرده لبونم
از آتش که خیزد در پرده مجازی

یک سو گشتی
که عشق را گشتی
ایسر و کدو
کوتاهی
کوتاهی
کوتاهی
کوتاهی

این بزمین عالی
پیش از آنکه بدی
پیش از آنکه بدی
پیش از آنکه بدی

وله ایضا

اے بر سر

این دین را به بگریزید و هر گوی
 که میباید یا بفرستید یا بفرستید
 این دین را به بگریزید و هر گوی
 که میباید یا بفرستید یا بفرستید

اے ہر سربازارت صد شرف و بزرگوار
 ہر روزہ چو خورشید گویا ایام شرف
 این طرفہ کہ از یک خم ہر یک سنی
 ہر شاخ ہمیکویدین مست شدیم و
 گل از سر مشافی پدریدہ گریبانے
 از عقل گروہے ست بی عقل گروہے
 ماییم چو کوہ طورست از قوج موت
 ماییم چو می چو نشان در تم خرابانی
 از خوشش مے کہ کل شد بر سر خم رقصان

اے ہر سربازارت صد شرف و بزرگوار
 ہر روزہ چو خورشید گویا ایام شرف
 این طرفہ کہ از یک خم ہر یک سنی
 ہر شاخ ہمیکویدین مست شدیم و
 گل از سر مشافی پدریدہ گریبانے
 از عقل گروہے ست بی عقل گروہے
 ماییم چو کوہ طورست از قوج موت
 ماییم چو می چو نشان در تم خرابانی
 از خوشش مے کہ کل شد بر سر خم رقصان

تو کعبہ جاہانایے شمس الحق تبریزی
 پر گر و تو جان گردان مانند پر کارے

ای صورت روحانی امروز چه آوردی
 ای گلشن نیکویی امروز چه خوشخوی
 امروز جب چیز می افق وی چیز
 آورده ہمید انم و انم کہ مرابردی
 بر شمع کہ خندیدی در باغ کہ پروردی
 در باغ کہ خندیدی و زد دست می آوردی

دیوان مولوی روم
 ہر شے بی سبب است
 ہر شے بی سبب است
 ہر شے بی سبب است
 ہر شے بی سبب است

در دولت شاهی از غزل شاهی
 ای کوہ خاں جمہور شہنشاہ
 در دولت شاهی از غزل شاهی
 ای کوہ خاں جمہور شہنشاہ

چون انبیا شدند یوسف و عیسی
و پادشاهان و پادشاهان
و پادشاهان و پادشاهان
و پادشاهان و پادشاهان

چون پادشاهان شدند یوسف و عیسی
و پادشاهان و پادشاهان
و پادشاهان و پادشاهان
و پادشاهان و پادشاهان

مخدوم شمس دینم شاهنشاهی به پیر
تسلیم است جانهای جان دل توانی
کعبه طواف یکدبر سر کوسه کینه
جمله ملک راه دین جمله ملک کینه
اصل از ابرو کف گوهر خرق راه کینه
اوست بهشت تور خود شدی پرت
این چه پند است اینچه این بلاد
سجده کنان که ایستیم بهر خدا رسته
ز اسوه عزت و شرف سخت بلند
در غلبات تور خود دست غلیم آیت

اے شیرین صحرست شمس هزار رکعت
کنه سخن به صفت بریم به نهانی

چه باشد آبرو یک شب اگر خنجر
در مانع آسمان شب باز می کشد
گر مرد آسمانی مشتاق آتشیانی
پیش روزگاری سبیل جاش در شب
نب که راه بار در شب تو آید
در سایه خدای خیمه یکستان
چون شمع زنده باشی همچون شمع خنجر
نیک اختریت باشد که چون قمر خنجر
زیر فلک غالی جز بر نه بر خنجر
در آب و در گل ایجان تا به خنجر
گر شهر یار خواهی اندر خنجر
ز نهار آبرو در جاس و گهر خنجر

غافل ازین خط که تور در ده گور خنجر
دیدان روزی که در تنق طالت ترا
گریم بدکان دردی در تنق طالت ترا
لیلی چون عجب و در یک پادشاه
آید هر دو قوی یک در یک پادشاه
عالم جان هر مقاصد و قاصد

ز آنکه قرآن منهدم شد و در ده گور
گفت بگویی آب نود و یک در ده گور
ز آنکه در ده گور و در ده گور
چون که بهمانست و در ده گور
دید اول یک نفر و در ده گور

پیر شایان اینهمان پیر شایان
 پیر شایان اینهمان پیر شایان
 پیر شایان اینهمان پیر شایان
 پیر شایان اینهمان پیر شایان

و مسند

از کی بخت بد تو زنی بختی
 از کی بخت بد تو زنی بختی
 از کی بخت بد تو زنی بختی
 از کی بخت بد تو زنی بختی

امروز درین شهر خوش اوقات
 از باد و چشم به شعله خوانی
 در شهر هر گوشه یک عریه چوبی است
 از عشق چیدن حلقه یا چرب الی
 بے زخم نیایی تو درین شهر کی
 از تیر نظر با کسی چمن سخت کمانی
 امروز درین شهر آن یوسف خوبی
 بے زخم نیایی تو درین شهر کی
 از تیر نظر با کسی چمن سخت کمانی
 امروز درین شهر آن یوسف خوبی

دیوان مولی روم
 دیوان مولی روم
 دیوان مولی روم
 دیوان مولی روم

بهین دست ملرزان و فروکش قبح عشق
 پاز هر چو داری نکند زهر زبانی
 صدایر بهر جهان تو چو خورشید سری
 قمر امیر ستراکه چو خورشید رنگری
 همه عالم چو جان شوق مکی گلستان
 شکر که از آن شود چو تو بختان گداری
 تن من چو خورشید شد بدلم هر گشت
 چو لب از این نوشته شد نو کار سرری

این خطه که فاسد و فاسد
 این خطه که فاسد و فاسد
 این خطه که فاسد و فاسد
 این خطه که فاسد و فاسد

این خطه که فاسد و فاسد
 این خطه که فاسد و فاسد
 این خطه که فاسد و فاسد
 این خطه که فاسد و فاسد

خفا میری در این حال
 در این حال که در این حال
 در این حال که در این حال
 در این حال که در این حال

باز هم از این حال
 باز هم از این حال
 باز هم از این حال
 باز هم از این حال

هر روز سر آری از چارطاق
 گاه به چو بوسه گل، مدد مغز ما شوی
 گاه به بوسه گل، مدد مغز ما شوی

هر دم اسیر دل مستی جان پیروی
 جامه دارا چاک کردی، همچو ماه
 آینه به آینه پیروی، آینه به آینه
 ای، ای، ای، ای، ای، ای، ای، ای
 حال ما بنگر بهیر پیغام ما
 آخرین بر وقت خوشی که ما

شش به شش پیروی، شش به شش
 عاشقانه مست و خسته جان پیروی
 آینه تو از عالم ما پیروی
 ای، ای، ای، ای، ای، ای، ای، ای
 سر ز کفن بزدن و ما را بگری
 کز وطن خویش چو پیروی

گوشه خفته ای که در این حال
 در این حال که در این حال
 در این حال که در این حال
 در این حال که در این حال

گوشه خفته ای که در این حال
 در این حال که در این حال
 در این حال که در این حال
 در این حال که در این حال

یادگار سید محمد چوچی دست پیاپی
 یادگار سید محمد چوچی دست پیاپی
 یادگار سید محمد چوچی دست پیاپی
 یادگار سید محمد چوچی دست پیاپی

خاموش مگو چنین بر خیز و سفر بکن

شمس الحق تیریزی از ناز دلاویزی
 گر خسته جگر خواهی تنک خسته جگر باری

آخ آخ چو من فاداری
 آن جفاها که کرده با من
 آخ آخ طیب خونریزی
 گفتش قصد جان من لری
 عشق جز بگناه می نکشد
 هر زمان گلشنه همیوزد
 شهرها از سپاه من ویران
 گفتش از کمینه بازی تو
 اے زهر تار موی طره تو
 در تنائے چو نود لدا رے
 نمکنده هیچ یار یا یارے
 بر زار زار بیارے
 بیخ طاه گناه گفت آ رے
 عقل پر و سر گناه کارے
 تو چه باشی به پیش من خاک
 تو چه باشی سخته دیوارے
 سر برده اسنپ هیچ عیارے
 سرنگون سار لینه طرارے

گر بیازم و گر که نه زمین شرح
 ماتم و مات مات من باری

منگه بربکه ای که تو خاضع باشی
 بصباحت کاف و صبا که تو بصباحتی
 بربکه ای که تو خاضع باشی
 بصباحت کاف و صبا که تو بصباحتی

یادگار سید محمد چوچی دست پیاپی
 یادگار سید محمد چوچی دست پیاپی
 یادگار سید محمد چوچی دست پیاپی
 یادگار سید محمد چوچی دست پیاپی

دیوان مولوی آدم
 دیوان مولوی آدم
 دیوان مولوی آدم
 دیوان مولوی آدم

دیوان مولوی آدم
 دیوان مولوی آدم
 دیوان مولوی آدم
 دیوان مولوی آدم

مردمانم با تو مصطفی
مردمانم با تو مصطفی
مردمانم با تو مصطفی
مردمانم با تو مصطفی
مردمانم با تو مصطفی
مردمانم با تو مصطفی
مردمانم با تو مصطفی
مردمانم با تو مصطفی
مردمانم با تو مصطفی
مردمانم با تو مصطفی

گفتم ایجان خبر بنویس را چکنم
بهر خبر خود که روز تو مگر به خبری
چو زلفت باد که شمع پیرو مشعل
بیخطر و خوف کسی به شورش و شوری
گفت بگو شمع نشان چون سخن نهان
برو مرا شاه ز سرگردم را خبری

وله قدس

ای زمین بیوی ببری
نیزینه دم پیدایش ببری
شکلی از بهرین

قصه دراز است به آه ز مکر و دغله
گر ننماید کرش این شب مار اسحر

یک حمله و یک حمله کا دشت تاریکی
چتی کن و ترس کن شرمی و نایکی
داریم سر کاسه نرنگ تن برید چو نرنگ
گر گردن ما دارد در عشق تو پایکی
شاهیم نه شهر و نه علیم نه بهر و نه
غشیم نه سستی منیم نه از سبکی
من بنده خوابم هر چند بدم گویند
بازشت نیامیزم هر چند کنی سبکی
عنائی بے دارد من از حد ایانا
بیگانه هجیاشم از غایت نرنگی
رو پوش کن او هم از حرم ما حرم
گویند قتلان بنده است گویند بوی

مردمانم با تو مصطفی
مردمانم با تو مصطفی
مردمانم با تو مصطفی
مردمانم با تو مصطفی
مردمانم با تو مصطفی
مردمانم با تو مصطفی
مردمانم با تو مصطفی
مردمانم با تو مصطفی
مردمانم با تو مصطفی
مردمانم با تو مصطفی

طغی است سخن گفتن مردیت سخن کردن

تو رستم چالاکی نه کوک چایسکه

آند ز نای دولت بار دگر نوا بے ایجان بزن تو دهنی و دل بکوبی

مردمانم با تو مصطفی
مردمانم با تو مصطفی
مردمانم با تو مصطفی
مردمانم با تو مصطفی
مردمانم با تو مصطفی
مردمانم با تو مصطفی
مردمانم با تو مصطفی
مردمانم با تو مصطفی
مردمانم با تو مصطفی
مردمانم با تو مصطفی

وین قوطقا تهر

مجلس
خواجہ پناہ قاسم پاشا
رسمیہ

دیوان مولوی م

عزت و احترام طالب است و راحت را
آنکه جای دید جیت فرزند است
عاشقانه او است دیگر نیست
جان ایشان فدایانان است
عاشق بخاکشان است

منزل ایمنیایو میانه است
گنجینه دار و او نهان زانکه
قاصد از بیخ و کج و کلن
هر کجا خلوت خانه ایست
آن نه مرد و این نه افراشته
لقد دیدار دوست بر
درب بر شمع و دست پروا
مشتاقان علا و له

پیر و دورہ سمرقندی
وکیلہ وصال بون بواج
دور اخلاق او پیر پندی
وقت باقوت گرا تو زبانشید

19

سر قاضی محمد رفیع صاحب

فلمی نیست کجای نه بیخانه است
و اگر بوی ابر است خوشبو

ہر کہ ابن حنفیہ را بود منکر

آشنائیت بکلیت است

قط

پیشروا سپید که ملکش از عظمت
در خم آسمان نیگیند
که نه دوری و آرزوی
سخنم در بیان نیگیند

آنکه چون ابر خا اندک گشت ترا
کامی بهی بخشید و همی بگیرد
هر چه بود برفت گناه تو خوبی است
او چو سر که است میکند ترشی
خشم می رخ دارد آن دشمن
است دل اندر وصول اصل گزید
قطره بازر و سوسه دریا
که دیدار بر خرد مندی
تو همی بخشی و همی خندی
چرم تو دانش است و خرسند
دوست قند است میکند قندی
تو چو دوست زهره می بندی
که پس در فراق جان کنی
بنسگرتا به پیش او چندی

دیوان مولوی غلام

مجلس شورای اسلامی
جمهوری اسلامی ایران

۱- این چهار لطف بخت را
 ۲- اولی که در لطف
 ۳- این چهار لطف بخت را
 ۴- این چهار لطف بخت را
 ۵- این چهار لطف بخت را
 ۶- این چهار لطف بخت را
 ۷- این چهار لطف بخت را
 ۸- این چهار لطف بخت را
 ۹- این چهار لطف بخت را
 ۱۰- این چهار لطف بخت را

سہ ماہی

بیدار بیدار
 بیدار بیدار
 بیدار بیدار
 بیدار بیدار

رباعی

دل زود نوشته بود حق فرقت ما
 از بهر چه بود و چراغ دل و دشت ما
 اگر بد بودم برستی از رحمت ما
 ورنیک بدم یا و کنی صحبت ما

وله

زباده چو حل ناب نشد گوهر ما
 آمد لفقان ز دست سبب غما
 از بسکه بهیچوریم می بر سر می
 ما در سر می شدیم و می در سر ما

وله

آناه کند زمانه این دمد ما
 وز هم بدر و گرگ فنا این رما
 بذر سر هر کس غور است و
 سیله اجل قضا ز ند این همه ما

وله

انبار دلا بخود ره غم را
 مگزن بجهان صحبت نامحرم را
 تره و نانے چو قناعت کردی
 بر تره سنج سبب عالم را

وله

بر گذر بلا نهادم دل را
 خاص از پی او پای کشا و دم را

وله

در پی تو دم بچشم از بیداری ما
 گریا تو دم بچشم از بیداری ما
 بسمان الدهر و دوش پندار ما
 بسمان الدهر و دوش پندار ما

وله
 بیدار بیدار
 بیدار بیدار
 بیدار بیدار
 بیدار بیدار

دیوان مولوی

عالم که ظهور است و شیخ اوست

وله

عشق آواز عشق پیروا
 در داشت بلطف روان بیدار
 شکر است قدر آنکه ماند
 در آب وصال یزدین بیدار

بدرقه قلمی دایره است
دو قیامت از یاد غایت

بیا فانی
نستانی با تو خوشی در کو

فانی من زیاد هم نیست

رباعی

ای گل لبان تو گهر بار محب
اشب شب عشرت ز بهار محب
ای روزه ترا غلام کنار محب
ای ز گس پر خار خوشوار محب

باده بجز در قیامت
بده که باده من یزیدی

وله

در فرقت آفتاب چون باده محب
باشد که برای لبس چاه محب
ایدل دوسه روز تا سحرگاه محب
چو دلاورین طلعت چه ره میکن

باده باده من یزیدی
وله

وله

گر آدمی شیشه گره و چه عجب
خواهی بطلب مراد خواهی مطلب
آنی که ملک با تو در آید بطرب
تا جان بودم بندگیت خواهم کرد

یوان کلودی روم
بدرقه قلمی دایره است
دو قیامت از یاد غایت

وله

در مذهب عشقان قرار می گزست
هر علم که در مدرسه حاصل گردد
وین باده ناب اخاری و گزست
کار و گزست و عشق کار و گزست

وله

آن بت که جمال زینت یاست
در مجلس نایت ندانم که کجاست

بدرقه قلمی دایره است
دو قیامت از یاد غایت
بدرقه قلمی دایره است
دو قیامت از یاد غایت
بدرقه قلمی دایره است
دو قیامت از یاد غایت
بدرقه قلمی دایره است
دو قیامت از یاد غایت

عاشق که بیاورد از نو خفته
 با خورشید از دین رفته
 اندر دو جهان دلبر و دلبر
 هم پرتو زنت هر جا باده
 سلطان ملاحت نه موز
 در سلسله شش این کن
 بیخاکدش خون جگر
 هر خنجر که خاک و بار خورست

تا عرش ز سودا رخت و لوله است
 از باده او بر کف جان بلبهاست
 در سینه زباز از رخ غلغلهاست
 در گردن دل ز زلف او سلسله است

رباعی

سرمایه عشق سر دیوانگی است
 دیوانه عشق مرد فرزانی است
 آنکس که شد آشتائی دل در درد
 با خویشش هزار بیگانگی است
 غنچه بلبل در اندیشه و نیت
 باز آمد رخت باز بنیاد و نیت

وله

این فصل بهار نیست و گراست
 مخموری هر چشم ز وصله و گراست
 هر چند که شاخها همه قصاصند
 چنین دین هر شاخ ز اصاله و گراست

دیوان مولوی دم

وله

یار خاند آنکه پایار بساخت
 مفلس نشد آنکه با خریدار بست
 روزا زان گرفت کز شب نرید
 گل بوئے از آن یافت که با خار بست

لغز تکلف دوسه در پیشین
 بنشست و کون نقش آباد رفت
 نوز بیشتر ز آسمان پرواز
 چون کن تو کز شمع چو یان پرواز

وله

انه همه خنده و سیماش خوش است
 خشم و خطو کمینه و صفراش خوش است
 خواست زمن اگر دهم باندیم
 سر را چه محل لیک تقاضاش خوش است

دین طوفان که از جهان پرواز
 دین طوفان که از جهان پرواز
 دین طوفان که از جهان پرواز
 دین طوفان که از جهان پرواز

آنکس که سرت برید غنچه تو دوست
 آنکس که سرت برید غنچه تو دوست
 آنکس که سرت برید غنچه تو دوست
 آنکس که سرت برید غنچه تو دوست

م در غم بسیار اوفتاد
 چون زرق بود که دیده در خون
 تو پنداری که هر دے چون لشت
 نین زار که این را اوفتاد

رباعی
دِلنِگم و ویدار تو در مان من است
بے رنگ رخت ز مانہ زندان نیست
بہرِ سچ دلے مباد و بہرِ سچ تنے
آسچہ از غم ہجران تو نیر جان است

وله
در تیکده تا خیال مشغول است
رگ کعبه از دیو نذار و کفش است
رفتن بطواف کعبه از عین خطاست
پایوس وصال او کفش کعبه است

تا سیر تو طبع بد آموز بود
نوحته بصر و شب عسرت کو

سجست تو بیدار که پیر و نسل بود
ترسم که چو بیدار شوی از در بود

وله
در مسلخ عشق جز نکور نماندند
لاخر صفایم زشتی نماندند
گر عاشق صادق ز کشتن بگریزد
مرد او بود هر آنچه او مانده کشتند

اندر هر یک مکان که فزون پیدا کرد
از غوغای خود بسیار جوش و خروش را می نمود
و از کاینکه ایستاد در روبروی منبر نبی
این دو دور در آسمان اذان می شنیدند

وله

ویندیم ازان دوزخ نید
چون نام ازان دوزخ نید
ایند ویدار تو صبح اندر
آغز غم خجراک نو خنده اندر
از آنکه خجریا ندیدن
اینچه حساب بر روی کمر دور
من ایندی که

از شنیدم عشق خاک آدام گل شد
صد فتنه و شور در جهان حاصل شد

صد فتنه و شور در جهان حاصل شد
یک قطره از و چکید و نامش دل شد

بیانی

عشق تو بهر عوالمی دارد باز از بتیان از تو شکستی دارد
دست غم تو بهر دو عالم برسد الحق غم تو در از دستی دارد

و

مستغان غمت بار دگر شوریدند
دیوانه دلانت سرمه را دیدند
آید سرمه سلسله خیسایندند
پیرا این صبر و غفل را دیدند

42

اکنون که رخت جان جهان بر بود
در خانه نشنت کجا دارد سو
آرزو که مرشدی یزدانی
کاگشت نهای عالمی خواهی بود

29

امشب شبنم نیست که از خانه
از یار بیکانه سوئے بیکانه رود

49

در این صورت غرضی که بهر طالب علم شود
 یک خطه اگر نفس تو محکوم شود

بروت

به زویدگان چو پیکرین گیرم
 تو از دم کیم زین پیکرین گیرم
 و نه
 جو دشت همه آن کند که دریا نکند
 ویندم کرمست وعده فرو نکند
 حاجت نمود از تو تقاضا کردن
 کز شمس کس نور تقاضا نکند

ریاحی

خون در دل عاشقان چو چگون
 عاشق چو کفی بر سر آئن خون گردد
 جسم تو چو آسیا و آتش عشق است
 چون آب نباشد آسیا چون گردد

وله

از یاد خدا چو مرد مطلق خیزد
 بنگر که ز نور حق چه رونق خیزد
 این باطن مردوان چه عجایب است
 چون موج زند از وانا الحق خیزد

وله

هر گاه که غمزه تیر زن می آید
 جانم زیارت بدن می آید
 اعضا از بسکه میهرامید از هم
 یک تیر تو بر تمام تن می آید

وله

هر محطه که غمزه آن دلاویز کند
 عاشق ز بلا چگونه پرهیز کند
 باد است نصیحت جهان در گوشت
 اما بادی که آتش تیر کند

این خفت خلقی هم به باد است
 از آنکه خفته اند این گاه ها اند
 از آنکه خفته اند این گاه ها اند
 از آنکه خفته اند این گاه ها اند

بیای بیای بیای بیای بیای بیای
بیای بیای بیای بیای بیای بیای
بیای بیای بیای بیای بیای بیای
بیای بیای بیای بیای بیای بیای

بیای بیای بیای بیای بیای بیای
بیای بیای بیای بیای بیای بیای
بیای بیای بیای بیای بیای بیای
بیای بیای بیای بیای بیای بیای

کامل صفته راه فنا می پیوید ناگاه گذر کرد ز دریا وجود
یک موس ز سلتیش بر او پاتی بود آنموس بچشم فقر ز نار نمود

رباعی

آنحال که دیده بر رخ می بیند مشکلی است که جز بر گل نشیند
نی فی غلظم که در گلستان رخ زنگی بچهره برهنه گل میچیند

وله

در ویش که اسرار جهان می بخشد هر دم ملکه بر ایگان می بخشد
در ویش که نیست که نان میخواست در ویش که بود که جان می بخشد

وله

عاشق که تواضع نماید چکند شهباه که بکوس تو نیاید چکند
گر بوسه و دلف ترا طیر و شو دیو اده که زنجیر نخاید چکند

وله

دوری ز برادر منافق بهتر پرهیز ز بار ناموافق بهتر
خاک قدم یار موافق حق از خون برادر منافق بهتر

وله

عالم از دکان انگشت نظر بیای بیای بیای بیای بیای بیای
بیای بیای بیای بیای بیای بیای
بیای بیای بیای بیای بیای بیای
بیای بیای بیای بیای بیای بیای

عاشق

دیوان مولوی ارم

چون در زده به بیان چاکری اند
آگاهان کافیه که آفرین آرد

آرد اینها که نیست کار تو جاد
آغاز نه ترانه بی آغاز
بسیار مهمل خوابه شهری تو
آغاز که افت نیست این که تو

پست و پست بر کوه جهان
دل تو شکسته گشت لعلش
رباعی

مهر فقر و دوسای فقر تو
عالم کلاه ضلالت و فقر تو
ول

عاشق چون میشوی بر و چشم بر
صد کاری و صد رنگ و چند چهر
در کاشه سرچوبیت با و عشق
در مطبخ مدخلان برو کاشه
رباعی

امروز سالی است
دوازدهم است
ول

از حادثه جهان زانیده ترس
از هر چه رسد چوبیت پانیده ترس
این یک عمر را غنیمت میدا
از رفته بیندیش و زانیده ترس
رباعی

دیوان مولوی
ول

امروز حریف عشق بانگی زوفاش
گر او باشی جز براو باش مباحش
دی نیت شده این بیندیشش
فروا کنیاده است از و متراش
ول

ول

آن دل که من آن خویش پنداش
بالتبر میج دوست گذاشتمش
بگذاشت مرا تا او آمد بر تو
نیکو داشت که من نکوداشتمش
ول

ول

بیچاره و سوخته محنت کش
در آتش عشق تو همیوز و خوش
عشق بمن سوخته دل چون افتا
آری همه در سوخته گیر و آتش
ول

ول

سلطان گل از سحرش چو چو
بیرون آمد بعد از آن یک
چون پیش از آن یک
ول

رباعی
 چرخ جهان بدست چرخ
 چرخ جهان بدست چرخ
 چرخ جهان بدست چرخ
 چرخ جهان بدست چرخ

عشق دارم پاکتر از آب لال
 عشق دگران بگرد از حال کمال
 این باختن عشق مرا گشت حلال
 عشق من و محشوق مرا نیت زوال

رباعی

نومیدم شوا میدارای دل
 گر جمله جهان قصد بجان تو کند
 در غیب عجایب است بسیار ایدل
 تو دامن دوست را بگذاز ایدل

رباعی

عشق بکمال و در پایی بجمال
 این نادرتر کجا بود هرگز حال
 دل پر سخن و زبان ز گفتن شد لال
 من نشسته و پیش من دان آید لال

وله

گفتم که مگر عشق بود در مانم
 اد از مهر لطف گفت در مانتو صحبت
 که دانستم که با عشق در مانم
 گفتم وصلت گفت بدین مانم

وله

در باغ شدم بر پر گل میچیدم
 ناگه سخنی ز باغبان شنیدم
 از دیدن باغبان ہی ترسیدم
 گل را چه محل یاغ بنو بخشیدم

تو ای غم و اندیشه طلال
 تو ای غم و اندیشه طلال
 تو ای غم و اندیشه طلال
 تو ای غم و اندیشه طلال

ایدل

عشق دارم پاکتر از آب لال
 عشق دگران بگرد از حال کمال
 این باختن عشق مرا گشت حلال
 عشق من و محشوق مرا نیت زوال

دیوان مولوی روم
 اکول اگیکه دوی بی تو
 بر عکس توین دوی بی تو
 من دوستم ز دوست آیدم
 دل بر کنم ز دوست آیدم
 از دوست یادگار در دودم
 کان در دودم یادگار در دودم

ولہ
 دل تو ہر گز نہ دے
 دل تو ہر گز نہ دے
 دل تو ہر گز نہ دے

دل تو ہر گز نہ دے
 دل تو ہر گز نہ دے
 دل تو ہر گز نہ دے

ایدل جو بہر کسی تشنہ پیچہ کہم
 وز باغ ملاح گل چنبی پیچہ کہم
 عالم ہمہ از جمال نور و شن شد
 تو دیدہ نداری کہ بہ پیچہ پیچہ کہم

رباعی

دشمار سر و جبہ من ہر سہ ہم
 تشنہ تشنی تو نام من در عالم
 قیمت کرد و نیکد رم پیچہ کہم
 من سچیکم نہ پیچہ ہم چیز کہم

ولہ

ایدرست قبولم کن و جانم بشان
 باہر چہ دلم قرار گیر و بے تو
 مستم کن و از ہر دو جہانم بشان
 آتش بمن اندر زن و انجم بشان

ولہ

ایدل تو بہر خیال مغر و مشو
 تا خود بینی تو از خدا دور شو
 پروانہ صفت گشتہ ہر نور مشو
 نزدیک خود آبی و از خدا دور شو

ولہ

ای زندگی تن و تو انجم ہمد تو
 تو ہستی من شدی از آنی ہمین
 جانے و دے ای دل و جانم ہمین
 من نیست شدم در تو از آنم ہمین

ولہ
 دل تو ہر گز نہ دے
 دل تو ہر گز نہ دے
 دل تو ہر گز نہ دے

دل تو ہر گز نہ دے
 دل تو ہر گز نہ دے
 دل تو ہر گز نہ دے

تجارت و صنعت

وزیر پوزیشن این بین آباد کیا ہے
پیکرِ غمِ نمان و از غمِ نمان ہے
بلند چو کوه و کم

بد میبختی و نیک طبع میداری
هم بد باشد سزا سئو بد کرداری
با آنکه خداوند کریم و رحیم
گندم ندید یار چو میکاری -

عاشا کہ بیاہ گویت میمانی
یا چون قد تو سر بودستانی
مہ را لب لعل شکو افشان ز کجا
در سر و کجاست چنین روحانی

رفتیم بہ طیب گفتیم اسے بینائی
نرک کشت و محو و جودم فرما

افتادہ عشق را چہ میفرمائی
یعنی کہ زہر چہست بیرون آئی

خواهی که همیشه شاد و خرم باشی
پاکیزه شو و راست بزی علم آموز

هر جا که روی عزیز و محرم باشی
تا نواج نیپرکان آدم باشی

از چهار نوع
اوله
یکی مانند و بماند که یکی مانند و بماند
دومین با شرم و من با شرم و من با شرم و من با شرم
سومین با شرم و من با شرم و من با شرم و من با شرم
چهارمین با شرم و من با شرم و من با شرم و من با شرم

چند

والله اعلم

پیشرفت دست ستم خانان

دیوان مولوی م

مجلس شورای اسلامی
جمهوری اسلامی ایران

1947

رباعی
 سیمین سیمین کو درویشان
 بیاپان حدیث نالو شبنم
 چون ابرو را بزم چون
 کشتن و در جان کس و کس
 در زور و دران کس و کس

گر صبر کنی پرده صبرت بدریم
 و خواب شوی خواب نیستیم
 گر کوه شوی در آتش بگذریم
 و بر شوی بجله آبت بخوریم

رباعی

ماهی فارغ ز چار و ده می بینم
 بجهنم بسوی ماه روی بینم
 گوئی که همه جهان از آب شد
 و ده که درین آب چه می بینم

وله

ماییم که بے باد و بیجام خوشیم
 گر بدنامیم و گرنکونام خوشیم
 گوئید سرانجام ندارید شما
 ماییم که بے پیچ سرانجام خوشیم

وله

من مهر تو بر تارک افلاک نه
 دست سنت بر دل غمناک نه
 هر جای که بر روی زمین پایی
 پنهان بروم دیده بر خاک نه

وله

من یک جانم که صد هزار است
 خود را تکلف دگر ساخته ام
 چه جان و چه تن که هر دو هم خوشیم
 تا خوش باشد اندر که راکه نم

دیوان مولوی روم
 سخن میباش تا نمانشی مرده
 در سخن نمیر تا با عالمی زنده

وله
 اے ای که تو بر خاک من دانسته
 تو در این جهان خاک پیدا شده
 بر خاک تو خوش خوش بنگاشته
 و این که اصل است بگذاشته

وله
 باز که قدرت فدایم همه
 اور است تو ندی که ایام همه
 بیکدگر این زیادتی چنین عین
 از زوایا سرایم همه

در دلتی یوسف و یحیی
 در دلتی یحیی و یوسف
 در دلتی یحیی و یوسف
 در دلتی یحیی و یوسف

تمام شد
 بی بی یحیی و یوسف
 بی بی یحیی و یوسف
 بی بی یحیی و یوسف
 بی بی یحیی و یوسف

اے در دل من میل تنہا ہے تو و ندر سر من مایہ سودا ہے تو
 ہر چند بروے کار در میگویم امروز ہمہ توئی و فردا ہے تو

رباعی

در کوئے خیال خود چہ بیوگی تو وین دیدہ بخون دل چہ پیشوگی تو
 از فرق سہرت تا بقدم حق دارد اسے یحیر از خویش چہ میجوگی تو

ولہ

من بندہ تو بندہ تو بندہ تو من بندہ آن لبان پر بندہ تو
 اے آب حیات کے زمرگ اندیشہ ہر کس کہ چہ خضر گشت نوشندہ تو

ولہ

از کم خوردن زہر کم ہشیار شوی و زہر خوردن ابلہ و بیکار شوی
 پر خوارسی تو جملہ زہر خوارسی کم خوار شوی اگر تو کم خوار شوی

ولہ

خواہی کہ در این زمانہ فردی کردی یاد رہ دل صاحب درد گردی
 این را بجز از صحبت مراد طلب مردی کردی چہ کرد مردی کردی

پانچ

جہانگیر شاہ
 جہانگیر شاہ
 جہانگیر شاہ
 جہانگیر شاہ

جہانگیر شاہ
 جہانگیر شاہ
 جہانگیر شاہ
 جہانگیر شاہ

ضمیمہ کتاب حال کتاب و مصنف

یعنی

حضرت مولانا جلال الدین مولوی وحی محمد علیہ

بسم اللہ الرحمن الرحیم

ابن نامہ کہ گنج پردہ قایق خوانند باغی است کہ پر گل و شقایق دانند
خورشید خفا بخت زبرد کاغذ ہم نام بر آن شمس خفایق دانند
بنیش و ران ویدہ اندود انشوران ہمیدہ اند کہ بیزار از دراک خفایق و اکتاب قایق و
وقوف بر مناجات تویم و ساوک پر سالک مستقیم نفس را بچیت و نقل اللہ فی منہ نور عینہ و ارباب
ذوق و اصحاب شوق دانند کہ سخن منظوم را بر منشور فرونی است و میان زریا و حدیث و لکشی
مفرح خاطر و تقوی خیالات درونی علی ہذا سخن موزون مؤثر سے غریب و مشہور سے عجیب
و مے شہزادہ شوق در پیاہاٹے دل اہل ذوق زبرد و گیسے از آب وجود آتش شہود و رنج
اسرار بزرگ و صورت ترا در لباس حرف و صوت در آرد و گوہر ہائے معانی اور اصداف
اسماع و قلوب جمالی پرورد و خاصہ خلاصہ اشعار کلام ارباب قلوب اصحاب کمال است و
زبان ایشان کلید کوثر تحت العرش خداوند و اجمال چنانکہ در خبر آہ ان تقدیر سخن الہی
کنوز و مخافتہا السنۃ الشہر بلانہ شکر از حکمت است کلام فضل سے دین و عرفان بالیقین است
و قد وہ زبرد آمان مولانا جلال الدین است چون دیوان خفایق بنیان آئینہ ابھرت
محیط و اسفھاست بیطیرون از اندازہ سیاحت است و افزون از مرتبہ سیاحت
مملو از چندین ہزار گوہر آبدار است و شجون بر چندین ہزار جوہر تابدار از مرتبش بزرگے

از قاعده بعید است وند و پیشتر مرتبش مخالف قوانین بر
تقدیم و تاخیر حرف و تبحر را رعایت نه کرده اند و از بدایت تا نهایت
مرتب آورده اند و قطع نظر ازین امر نموده غزلیات فصاحت قرین و تغزل
آئین و ترجیحات معارف ضمیمه او بیکدیگر اندر آویخته است و چون شیر و شکر بهم آمیخته
است و غالباً اشعار نیست که در حالات مختلفه از عقل و عشق و وجد و سکرم و محو و سماع و ادب
شده فی الواقع مقبول هر جمعی و مطبوع هر سحری شود و چنانکه بزرگ گفته
بهر فاسن کان جن جناسا و سایر الناس لنا منکر و ن

پیدا است که سخنان کامل در سجع جاهل فسانه آید و حالت عاشق و در چشم عاقل جنون نماید و گفته
هواد و را در گوش کران چنانچه حسن یوسف را در نظر کوران چنانچه پیر زمان از مرد
پور وستان چنانچه یاسا را در خود از وجد و سکرم وستان چنانچه دانند و پیران در
سحارک ترکنازی کنند و کو دکان در معابر خاکبازی طفلان و بستان خواشیر از معلم علم
شمارند و خرازان دکان خود را از جوهر بیان اشرف بنده اند اگر طاعتی در ایات و
طعن کنند یا ناقصی در کمال و سستی شستند از عدم استحضار و غفلت از اخبار است

جان چه باشد جز خبر در از مومن هر کرا افزون خبر جانفش فزون
چونکه غزلیات مولانا در عجم نظمی و جدا بیکز عشق آید و نندیده ام و چنانکه بقدر دانش خود در
وادی تفکر و تدبیر شافتم ام هیچکس را در مقام و مقال و ذوق و حال پیاپی و سبب نیافتم
ام آنقدر حقایق و دقائق حکمت و معرفت که در سخنان او که در حقیقت واردات ربانی
است مندرج است در کتب سبکی از محققین عرفا و متقدمین فقهائے سابقه ندیده و همانا
بقول یکے از کابر مشایخ زمان ما لفظ و معنی هر دو بر منبر بنیر مولوی معنوی وارد و گردیده
غزلیات شیخ مصلح الدین عبداللہ السعدی شیرازی در کمال فصاحت و نهایت
ملاحت و بیکان غلب خیالات مجاز و مقالات ناز و نیاز خواهد بود و کشف حقیقتی و شرح

بن حلیہ و اندک در سخنان جناب مولوی منوی

باجل و کرم خاصہ الہی قسمتی و حقہ و یکجاری بر بستہ

پائندہ و فضل و کمال و عشق و حال از روزگار ظہور وے الے

حسین کامل و متقین و اصل از وے برتری نیاید در سخنگوی نیر سخنگوی

ہے ہسری نشاید چون در ضمن اشعار مولانا اشعار می بنام شیخ شمس الدین تبریزی

مطالع الدین و شیخ برہان الدین و شیخ حسام الدین چلی شدہ اگرچہ حکایت

و ملاقات او با مشیخ در ہمہ کتب مفعلاً مسموعاً است در اینجا اجمالاً اشارتے بدآنها

پوستہ پیدہ مانند نام مولانا جلال الدین محمد بن شیخ بہاؤ الدین بن شیخ حسن

کامہ اجدادش از اجداد بود اند و پدرش مرید شیخ نجم الدین کبری می بود و اولاد

مولوی در ششصد و چہار در بلخ اتفاق افتاد والدش از خوارزمشاہ ریخید و از

ن گزیدہ زینشاہ پور شیخ فرید الدین عطار را ملاقات کرد و در آنوقت مولوی شمس

ازون نداشت شیخ عطار سفارش ویرا سپردش کرد و اسم را نامہ بکبیا دگار داد

نفر کہ عمرے در قونیہ روم ساکن شدند و بہاؤ الدین رحلت یافت مولوی پرسند

ست و چہار ہجرت شاکر داشت و در شصت و دو سالگی چون شیخ شمس الدین

در رسید پس از ان استاد شاکر دی گزید مجذوب شد و مطعون آمد روزگارے اعلیٰ

و بمجون خواندندے تا از الامری پسش علاؤ الدین محمد شمس الدین شہید شد

بنایت شوریدہ و آشفته گردید در حالات مختلفہ دیوان غزلیاتے بنام شمس الدین

ت و پس از ان با استاد چلی حسام الدین مرید و محبوب خود دشمنی گوی می فرمود و بہاؤ

کہ در ایام شباب مولوی رحلت کرد و دخترش در جہان نکاح پس مولوی بود و

از زکوب ہم ادا صاحب مولوی است و عشق دارا و ست مولانا

ام الدین مرید و خلیفہ مولوی بود و یکی مشیخ مولوی را تجید

کتاب شمس الحقائق مطبوعه برسات فرزند خود و است بدو کان مولوی شیخ علی محمد خان بکر کتب خانہ مطبوعہ قادیان شہر اسلام آباد پاکستان
 جلد اول

فرمودہ اندیکہ از انہما شیخ صدر
 شیرازی بامولانا ملاقات و مقالات
 و دو عالم را بدرو کرد و در کمال یافتی آورد و از آثار
 دیگری رسالہ مسیہ یفنیہ مافیہ کہ قریب ہزار بیت است و آن سر
 خطاب بعین الدین پروا شد رومی است و نسخہ آن کتاب کیابست و در
 کہ قریب پنجاہ ہزار بیت نظر آردہ و نحو و مقصود را ہمین است اگر چہ این دیوان را ہمین
 بیت و نحو نظم نیکوست و چون ہنگی انہما بروقی مشرب تمنائی اتفاق نیفاہ اس
 از ارباب فاعوا صاحب صفار بطلالہ آن میل تمام دیدیم تہتیب ہنگی از تغزلات فہ
 و ترجمات شیرین تر از قدر و غزلیات دلنہد و رباعیات ارجمند آن دیوان حقایق با
 ہفت ہزار بیت انتخابیہ رفت و چون آن کتاب کہ فی الحقیقت شمس است پرازا ہوا
 و معارف آہستہ و ذائق حکیمہ از ان شمس الحقایق مناسب منت نام نمود و دیدیم نام نیکو نام
 از کرم عظیم خداوند کریم امید جیم دارد کہ این مجموعہ و دیوان مطبوعہ را از کید دیوان موصول
 دارد و ارباب فہ و کفایت را از دیدار آن مستفیض و مستفاد آرد و بدینجسارت کہ بدلان ا
 رفت اہل جرمان و خسارت زبان طعن برین مسکین بخشا پند و فقیہ را پیرا دات وارده
 بار دہ ہدف سہام ملام فقر نمایند چرا کہ گفتہ اند لوط لہ
 در کلام این و چون کہ وحی منزلت کے بود بت یادمند یا رسول اللہ این فلک گرچہ پرست
 ہمہ خستہ اند و پرنور اند گرنہ اندر میان شان فرقت زان میان مختلفش از
 خود ہم در بہشت نیک باند گرچہ در نیکوئی ہمہ حور اند

تاریخ تولد و وفات حضرت ذیل

شیخ بہا الدین مخنی	مولوی جلال الدین دہلوی	شیخ شمس الدین تبریزی	شیخ حسام الدین چلبی	شیخ فرید الدین عطار
وفات ۷۹۰ھ	وفات ۷۹۰ھ	وفات ۷۹۰ھ	وفات ۷۹۰ھ	وفات ۷۹۰ھ
شیخ بہا الدین	شیخ نجم الدین کبری	شیخ صلاح الدین	شیخ نجم الدین یاسی	مکتب حقیقی و شرح
وفات ۷۹۰ھ	وفات ۷۹۰ھ	وفات ۷۹۰ھ	وفات ۷۹۰ھ	

CALL No. ۸۹۱۵ ۵۱۳۱ ACC. NO. ۱۱۷۲۰
 AUTHOR رومی، جلال الدین
 TITLE دیوان شمس الحفائیک مولوی رومی

۸۹۱۵ ۵۱۳۱		۱۱۷۲۰	
۳۲۳ دیش			
دیوان شمس الحفائیک			
Date	No.	Date	No.

MAULANA AZAD LIBRARY ALIGARH MUSLIM UNIVERSITY

RULES:—

1. The book must be returned on the date stamped above.
2. A fine of Re. 1-00 per volume per day shall be charged for text-books and 10 Paise per volume per day for general books kept over - due.

